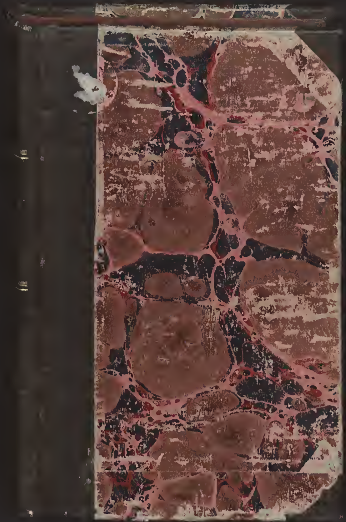

Andleger Psalmar og Kvæde

Sem sá Gudhrædde Kienemañ, og Ypparlega Þiood-Skalld

Sal. Sr. Hallgrijmur Peturszon

kvedeð hefur.

Og nu i Eitt eru samañtekner, til Gudrækelegrar Brwkunar og Froodleiks, þeim er nema vilia.

Selst Innbundid 10 Fiskum.

Þrycktir i Kaupmañahøfn 1770,
Brædrunum J. C. og G. C. Berling.

Saker þess margar Gudhræddar mañeskiur á Islande hafa med storre Gyrnd og Eftirlaungun oskad, þad þesse Psalma og Kvæda Bæklingur mætte verda ad nyu upplagdur, Hungrudum̃ Sálum̃ til andlegrar Næringar, og þar á hefur vered tregdun, nockra Stund; so munu aller sañer Guds elskendur nu þvi meir glediast vid ad siá þessa Edition, sem i allan máta er samqvæm, þeirre er prentud var á Hoolum 1765.

Stutt Agrip af Æfisögu
Saal. Sr. Hallgrijms Peturs Sonar.

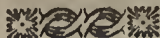
SAA mikli Goafu-Madur og Þiood-Skaald Hallgrijmur Peturs Son er fæddur Anno 1614. Fodur Fadir Hallgrijms var Gudmundur Hallgrijms Son er bioo i Grof aa Hofdastrond, Broodir (1) Sr. Þorlaaks aa Stadarbacka Fodur Hr. Gudbrands. (2) Sr. Einars aa Utskaalum. (4) Sr. Gamaliels Fodur Sr. Biarna aa Grenjadar-Stad, Sr. Gissurar og Þorkiels Hoola-Stools Raadsmañs. (4) Þorkiels, sem var Fadir Sr. Odds aa Hofi i Vopnafyrdi. Petur, nockra Hrijd Hrijngiari hier aa Hoolum, var hijngad tekiñ aasamt Syni hañs Hallgrijmi af Biskupi Hr. Gudbrandi, og Hallgrijmi halldid til Menta: Tiaaist hañ hafi i Schoola verid hier nockra Stund, og sijdañ burtvikid til Gluchstadar (adrir seigia Ham-

borgar) og ad Mag. Brinjoolfur Svein
son hafi feingid hañ lausañ frá einum
Jaarnsmid, hvorium hañ þienade, og ko
mid honum i vorrar Frwr Schoola i
Kaupinhafn, hvar hañ took goodum fram
forum, og dvalldi til þess Foolk þad af
Tyrkium hernumid var, hiedan af Lan
di 1627. Kom fyrir gudrækiliga Um
sorgun og Orlæti Kongs Christians Fi
oorda til Kaupiñhafnar: Stood þa so
á, ad þetta hertekna Foolk þurfti med
þvi være feingiñ einhvor Islendskur, sem
styrkti þad i þess Christiñdoomi: Var þa
Hallgrijmur til þess feingiñ, og fieck hañ
þa Astar Þocka til Kveñpersoonu nock
rar, ur Vestmaña-Eyum ættadrar,
su er Gudrijdur hiet, Simons Dotti
med hverri han sigldi hijngad til Land
sins, Anno 1638. Giftist heñi sijdañ
ætti vid heñi tvo Sonu Gudmund og
Eyolf, af hvorium froomt Folks er ko
med, og eina Dottur (ef ei fleiri) ad
Nafni Steinuñi, er deydi á Barns
Alldri

Alldri; Og biargadist so Hallgrijmur nockra Stund med Handabla sijnum oftast i Hvalsneß Sookn; Þar til Prestur sama Stadar andadist, og var þar Hallgrijmur vijgdur til Prests af Biskupi Mag. Brinjulfe Sveins syni 1644. Hvalsneß Sooknum þioonade Sr. Hallgrijmur til 1650. med hvoriu Are ad i Fardogum deyde Sr. Olafur Bodvarsson i Saurbæ med Hvalfiardar-Strond, og i hans Stad kom Sr. Hallgrijmur, og took Are sijdar vid Stadnum af Eckiu Sr. Olafs, Gudrijde Rafnsdoottur. Anno 1662 þann 15. Aug. miste Sr. Hallgrijmur fyrer Ellds-Bruna oll Prestakallsens Jnnan Bæar-Hws, og miked af Bws-Hlutum, enn bigde oll med nij med sama Hauste. Anno 1667. þijngde honum so Hollds-Veike, ad orsakalde sier til Capellans Saal. Sr. Torfa Jonsson fraa Reikholti; Hvor Guds Madur lifdi h.er um̄ 3. Misseri, og filgdi honum i Capel-

lans Embættinu Sr. Hañes Biornsson, sem, eⅇsamt Sr. Hallgrijme, bioo at Presta-Kallinu þad fyrsta Ar, eñ took vid Kalli og Stad 1669. Þaa Sr. Hallgrijmur flutti frá Saurbæ Bw sitt ad Kalastodum, hvar hañ bioo Tvo Ar; Þa dañ flutti hañ sig ad Kyrkiujorduñi Ferstiklu Arid 1671. Og bioo þar nær hoalft Fioorda Ar, þvi hañ deydi þar uñ mids Ærs Skiftid 1674. ⅇ 60 Aldurs Are, eñ er jardadur fyrir midium Kyrkiu Dyrum ad Saurbæ 31. Octobris næst eptir. Sr. Hallgrijmur var Madur froomur, gudhræddur, kostgiæfiñ i sijnu Embætti, velmetiñ af morgum goodum Moñnm, og eitt ⅇagiætasta Skoalld, Land vort hefur borid, velskiliandi Þijdsku, Donsku, Latinu og sitt eigid Moodur-Moal. Hañs Skrif eru þessi i sundurlausri Rædu: 1. Diarium Christianum samañtekid 1690. 2. Viku-Þaankar: þetta hvorutveggia þryckt nockrum Siñum. 3. Commentarius yfir nockrar Vijsur i Olafs

lafs Kongs Søgu Triggva sonar. Eñ i Skaalldskap hefur Saal. Sr. Hallgrijmur miklu fleira eptir sig kvatid, og er sierhvad af þvi med soddañ Snilld og Agiæti utfært, ad velflest af þvi er sem audþeckt fraa añarra Kvedskap. Tel eg þesskyns 1. Þañ Agiæta Psalma Flock yfir vors HErra JEsu Christi Pijningar Historiu med Textans Utskijring. 2 Psalma ut af firri Samuels Book og hiñi sijdari fram i þañ þridia Capitula. 3. Psalma Kvædi og Vijsur erstiñast i þessu Kvere, hvar hiaa þo er ad giæta þess, ad þar Asterisci stiñast hiaa Psalmunum, þa er þad Teikn til þess, ad sum Exemplaria, sem vid Hønd eru, eigna þa odrum eñ Sr. Hallgrijmi, eñ aan Efa ar hañ velflest, ef ei øll, Kvædiñ. 4. Rijmur af Krooka-Ref, Lykla-Petri og Mageloña, eiñig af Floores og Leo, þar Biarni Jonsson (Skaaldi) hætti vid i hiñi 16. Rijmuñi. 5. Ymisleg Gaman Kvædi og Vijsur, sem þetta siñ ei kuña þryckiast,

hafast og ei aull. Fleyra. hijngad adlwtande maa fioa af Agripe hans Æfe-Sogu, sem pryckt er 1759. Eñ þad hier nu framar vidbætist Sr. Hallgrijms Lijfsogu vidvijkiandi, er ad þacka Undirretting þess æruverduga Kieñimañs Sr. Þorvardar Audunsonar i Saurbæ, hver odrum framar hefur eiñig til þess styrkt, ad þessi nija Edition yrdi þeim undanfornu fullkomnari.

---

1. Punda Guds vel fieck vandad
Vitur i Psalma Ritum
Medferd HALLGRIJMUR Hyrder
HErrans Sauda Otraudur,
Son Peturs, sem Abata
Sijst vijrde Christi Dijrdar,
Olatur j Dwk Sveita
Ei fool Giof Himna Josturs.
2. Vordlogd helldur hugde,
Hun miñe skylldi ei viña,
Ard uñ Jsa Jordu,
Eñ Nyad hafde þaada,

þvi

Þvi er Sꝍal hiñs Sæla
Setst i Fognud betstañ;
Eñ vier epter siñum
Agiætst Merkeñ Verka.

3. Eitt Siñ, opt þo mætte,
aꝺdur sijta Fiol-nijtu
Stef hins Lioꝺa-Liwsa
Logud Ment vera prentud,
Biskup GJSLE þañ Geisla
Gudfrædes ecke mædest
Lande lꝍata tendrast:
Letrad soatt vard betra.

4. Hier er Hugvits rijrum
Hægt til bendt ad mentast:
Hier er Hug Ovorum
Hermt frꝍa Anda-Grande:
Hier er Hugar-Sꝍarum
Huggun trw vel bweñ:
Hier er Hugar skiærum
Heited Dijrdar Veiting.

5. Ettmañs Hroodra Hꝍattum
Hroodur verdt er bioodest;

Faur

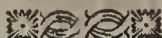

Faar hefur fegur skrifad
Fordum Liood vorrar Pioodar;
Nockrir nærre hrucku
Nijtur ber af Jtum,
Moangi moa skie leinge
Meige jafnast vid Nafna.

6. Breided moot Eyrun̄ bæde,
Blijdur Islands Lijdur!
Breided ad Hendur boadar,
Bijdur Gud sitt Ord Tijdum:
Breided wt Hiortun̄ hrader,
Hlijded Psalma Smijdum:
Breided varer vidur,
Vijda Saungen̄ prijded!

7. Lijsi oss pad Liooded
Lioos moattum best kioosa;
Kioosum Veg sem vijsar,
Vijs er oss pa Prijsen̄,
Prijs i Himna Hwst,
Hws pad rækium fwsir:
Fwsa loks ad leisast
Leisi Gud froa Hneisu!

Encau-

Encausto formas veteres pinxere tabellis.
Nostras hic Vates carmine conspicitur.
Ipse Suæ pictor mentis (nil ora moramur).
Vivus erat scriptis entheus ille Senex.

ita posuit
IPSIUS.
ex Sorore pronepos.
&
cognominis.
H. ELLDIARNI FILIUS.

Epitaphium.

Orkt af Profastinum Sr. H. E S.

Hier liggur Skaulld, er skilldug
Skaulld Stæra Forpriis skiærañ,
Skauldmæle um̃ Christ pa kvaldest
Kiærust vañ Skæld pad næra,
Ei Skauldum̃ Isa Folldar
Æru Skauldeñ so færa,
Sem Skaulde þvi glader giallda,
Græt Skaulds Hroos fraabærast.

Eitt

Eitt Lioos Snælands Ætta
Ætt Mañs voru Hætter,
Hætt þa færdu Sootter
Soott vañ Trwar þrootkur:
Þrook fall doo i DRottne,
DRotteñs Pijssla-Vottur,
Vott þeß Firdar friettu,
Friett med Sañleiks riettre
Lifer Skald Lopte ofar,
Lifer Skalds Ond Digd þrifeñ,
Lifer Skalds Navn i Lofe,
Lifer Skalds Grof Hroos yfer,
Life Skalds Miñing liwfa,
Life Skalds stærste Bifur,
Life Skalds Liooda-Giafer,
Life Skalds Merkes Skrifeñ!

Fyrste

Fyrste Parturenn,

Jnehalldande nockra Psalma og Kvæde ut af Heilagre Ritningu.

Psalmur um̄ Skopun Veralldar,

af Gen. 1. Cap.

Ton, Ovin̄anlig Borg er vor Gud, etc.

I Upphafe fyrer sitt eilijft Ord, almœattugur Gud skapte, Himen og lijka hier med Jord, af hreinum Guddooms Krapte, fagurt Lioos, Firmament, Flood og Purrlended hent, Gros, Jurter, grænkud Trie, gaf þeim og Friooseme, med Ilm og Alldin Saftie.

Sool, Tungl og Stornur sette han̄, sioalfur oc Festing skiæra, lijka so Fuglen̄ liettfæran̄, um̄ Loften̄ kan̄ sig hræra; J Floode Fiska-Kyn, Fienad og Dijren̄ hin, Skepnur skrijdande um̄ Folld, skapte seinast af Molld, Man̄ og han̄s Kvin̄u kiæra.

Himeneñ kloar og hijr þa var, breiñañ giefande Lioома, Jordeñ ꝛan Mædu A⸗Avoxt bar, med allſkins Aldiñ Blooma, Skiepmœnar allar eins, ei kiendu nock⸗urs Meins, Madureñ hafde uñ Heim, Herradoom yfer þeim, i Sælu, Riettlæti og Sooma.

So er nu Drottens Orded eitt, sem ollu vid Magt helldur, ꝛan þess ad giort er ecke neitt, Almætte hañs þvi velldur; Þad ORDid eilijft er, allt gott færer med sier, hvor sier þar helldur vid, hrepper ei⸗lijfañ Frid, gledst þar af Hugur hrelldur.

JEsus er eilijft Orded þad, einka La⸗usnareñ goode, fyrer hvorn alt ad er ſka⸗pad, af ſvipter Sorgar Moode, hañ ollu helldur vid, hañ ſañañ giefur Frid, hañ ſlijtur Hrygdar⸗Bond, hañ bæter Mei⸗neñ vond: Fœgnum þeim Fridar Sioode.

JEsus er Glede eilijf ein, ollum þeim ꝛa hañ treysta, hañ er ſu beſta Booteñ hrein, Boud Synda kañ afleysta, vor Booteñ beſt til ſans, Bæn heyrer ſynd⸗ugs

ugs Mañs, hañ bæter Bøl og Proa, burt svipter Hrygdum froa, giefande Naadar Neysta.

O! hvad opt verd eg Ordlaus hier, Tymder mijnar þvi vallda: Lijknar Ord JEsu legg þu mier; Laat mig ei Synda giallda; Gled þu mitt Sorgar Siñ, sætaste Jesu miñ, laattu mig þioona þier, med þijdre Lofgiörd hier, nu og uñ Allder Allda, Amen.

Iñtak ur Historiu af Balaam,

Num. 23. 24. Cap.

Med Lag, sem Susoku Kvæde.

PA Israels Lijdur einka frijdur af Egypto, Ut ried gaanga, Eydimørk laanga, yfer droo, A Moabs Vollum þreitter þo, Pa uñ sijder Landtiolldum sloo.

Moabita og Madianita Moñum þaa, Stijrde kaskur, kiærn og vaskur Kongur saa, Balak hiet sem byrta maa, Bægia vill þeim Landinu fraa.

Ei sier treiste hañ med Hreyste ad hallda Strijd, Angre mæddest af þvi hræddest,

 dest,

deſt, Iſraels Lijd, Vid ſijna Meñ hañ ſagde uñ Hrijd, ſeñ mun bweñ Ofridar Tijd.

Iſraels Mwgur Mañvals driugur, Moabs Load, Allt mun eyda, Audæfum ſneida, og auka oſs Hoad, Eins og Fie, ſem ei er goad, upp vil ræta Jurtir og Sæd.

Uñ þañ Tijd hioa Arams Lijd var eirn ſoa Mañ, Bookeñ efuer beint og nefuer Balaam þañ, Spoadooms Ment og Konſter kañ, Kongureñ vill ad fundeñ ſie hañ.

Sijdañ beiddi og ſo til reiddi Sendi-Meñ, ad Balaam ſindi og ſlioott med Skindi i Fiærlægd ſeñ, hm̃ ſeiged Ord mijn eñ, Omaks Launiñ gelld eg þier Tveñ.

Af Egyptalande Foolk ſtyandi Flockum Tveim, Ogna Lid med Sorga Sid mig ſæker heim, Bid eg þu komer ad bolva þeim, bædi færdu Virding og Seim.

Moabs ædſter Herrar hædſtir hlijddu Gram, Stoorar Hoafur gerſemis Goafur greida nam, Broadlega hittu Balaam, Boaru ſijdañ Erindiñ fram.

Balaam þijdur beiddi blijdur bijded hier,

hier, A Morgun Svared fyrr eñ fared
foæ þier, Þegar vijs eg ordiñ. Alls sem
DRottiñ kuñgiorer mier.

Þessa Nootta þegar i Ottu, um̃ þeñan
Hag, Gud spyr hratt, þad seige eg satt, m̃
soddañ Slag, hvada Meñ med Hefndar
Plag, hijngad kouu til þijn i Dag.

Balaam sagdi, señ ad Bragdi sendt
mier, Balak Meñ og Bidur mig eñ, ad biar-
ga sier, af Egyptalandi Ogna Her, Jñ-
falleñ i Rijdkid hañs er.

Þad eg fregna, hañ þikist ei megna þeim
a moot, soa vill mig ad frelsa sig og fremia
Bloot, So Bolvan yfer þa falle stioot, og
Foolked hreppe Afdrifeñ lioot.

Hier um̃ skijrer hañ sem stijrer Haudre
og Heim, Þo þier bioode Budlung rioode
brendañ Seim, Loat þa sioalfa hverfa heim,
Hvorge skalltu fara med þeim.

Vid Moabs Meñ ad Morgne señ hañ
mællte i Stad, Ydur bwed burtu snwed,
Balaam kvad, giore eg ei þad sem Bud-
lung bad, bañad hefur Drotteñ mier þad.

Þesser gaanga Leid so laanga, ad Liodiñ tiaa, Balaams Svorum, siinum Forum fogdu fraa, Kinlega vid þad Balak braa, B:oo til adra Sende-Meñ þaa.

Ødling kirre eins og firre uppa stoo, Af siinum Vinum villdare hinum vallde þo, Til Balaam Seggia Drottiñ dro, Diijrar Gaafur Konguren̄ bioo.

Spaamañ fundu frooder i Lundu og fluttu þar, Erindiñ sijn med Ordeñ sijn sem aasett var, Skyra Gull og Gersemar, Gaf þeim aftur Balaam Svar.

Þeim ydur sende af siñe Hende seige þier, Þo Hwseñ full med gloodraudt Gull hañ giæfe mier, Mun eg ei giora hid minstg hier, meir eñ DRottens Byfalning er.

Somu Noott þa Seggia Drott i Svefne var, Balaam beidde, Gud honum greidde glogt Andsvar, Til Moabs Lands þu med þeim far, minstu hvad eg skipa þier þar.

Øsiu bijr og braadlega snijr med Brognum þaa, Eingell hreirn af Himnum eirn.
sem

ſem hier ſkal tiaa, Midre Leid þeim mætte
aa, Maatte hañ ecke Balaam ſiaa.

Aſnañ hneiger ut af Veige, er Eingel ſier, Balaam hrigdiſt hart og ſtigdiſt, hun vár þver, Himnabwen̄ frijdur ſer, fram aa Leid þar Gyrding ein er.

Siñ var Gardur hoar og hárdur aa hvoria Hlid, Eingill mærkur ſtoor og ſterkur ſtood i Mid, Footuriñ kreiſtiſt Veggiñ vid, Vard ad gaanga þañiñ aa Snid.

Eñ foor leingra a Einſtig þreingra Eingill' ſkiær, Aſnañ Veigiñ engvañveigiſt arkad fær, Balaam hana biſtur ſlær, A bæde Hnien þvi fellur hun nær.

Oſnu Muñe eirn er kuñe upplauk þaa, Himins og Laada hædſtur Daada Herrañ ſaa, ſiéck hun Maal og ſlioott nam tiaa, Fyrer hvad giorder þu mig ad ſlaa.

Balaam rioodur Reide moodur riett ſo tier, Ertu ſleigèñ, af þvi Veigeñ ecke fer, hefde eg Spioot i Hende mier, hefna ſkyllde Daudeñ aa þier.

Eg þijn Aſna Lima laſna lweñ og þreitt,

frꝏ Barndoom þijnum bar þig ꝏ mijnu Bake greidt, Hvønær giorde eg eins þier eitt, Alldrei fyrre, sagde hañ, neitt.

Uñ þa Stundu opnast mundu hañs Augun þꝏ, Af Drottins Rꝏdi, riett so tiꝏdi Ritning frꝏ, Blessadañ Eingil Balaam sꝏ, Med brugdnu Sverdi Veiginnni hjꝏ.

Miog sig hneiade, miwkt og beigde Madureñ brꝏtt, Eingill traustur triggur hraustur talade hꝏtt, Hvar fyrer slooftu Þrisvar þrꝏtt, Þijna Osnu af Reidinar Mꝏtt.

Ef hun eige vike ur Veige, ad vijsu hier, Heñe hægt eg hefde vægt eñ hefnt ꝏ þier, Vegur þiñ ei þocknast mier: Par ꝏ moote Balaam tier.

Eg ei þeckte, og þad mig bleckte, ad þu varst nær, Vijk eg frꝏ ef være sꝏ þiñ Vilie kiær, Aptur svarar Eingill skiær, Ordlof þu til Reisuñar fær.

Varast skalltu umfram allt, kvad Eingill greitt, Ad mæla par fyrer Þeingil þar

þar þo þeſs ſie beidt, Taládu ecke añad
neitt, utañ hvad eg ſkicka þier eitt.

Balaam fraa eg ferdaſt þa og fiñur
ſliott, Moabs Gram, ſoa gladiaſt nam i
Giedinu hlioott, Bad hañ villde bwaſt
ſkiott, Og Bolvan leggia aa Iſraels
Drott.

A Fialls Hædum ei fiarſtædum Ollt-
urin hoa, bygdu Sio og fyrna Fie þar
foorna aa, til var reint uñ Tijma Prica,
Takaſt ecke Bolvañen maa.

Vid Offred hvort gieck Balaam burt
fraa Brognum ſnar, Med ſama Hætte
honum mætte Herrañ þar, Moatte hañ ei
mæla par, moote þvi ſem tilſkickad var.

Balak reiddiſt heint og belddiſt broatt
i Stad, hvorke þeſſa hata nie bleſſa Hil-
mer kvad, Spaamañ komſt ſo Orde ad,
Ecke leifer DRotteñ mier þad.

Spaadom blijdañ furdu frijdañ fieck
hañ tiaad, Þad er riett med Rokum ſett i
Ritning ſkraad, Konge lagde hañ Kiænſku
Raad, Kom þvi ſeirna Reſſingen braad.

Ferdast heim af Funde þeim sem frá er tied, Jsrael hart oa Heidna snart þa beria ried, Syddu Foolki eñ eignast Fied, Eirneñ fiell þar Balaam med.

Historia af Jona Spamañe, Firre Psalmureñ.

Ton, Nu bid eg Gud þu nader mig, etc.

DJl Jonas Spaamañs talade Gud, Tak þig strax upp sem eg þier baud, Broadlega Ferd þijn byriud sie, i Borg þa stooru Ninive, Pu skallt færa þeim Fregner þær, Fordiorfun strax sie broeñ nær, Hroop þeirra Synda heyre eg þroatt, Hefnd og Refsing þeim kiemur broatt.

Þar epter Jonas þeinkte vijst, Þoang ad villde hañ ferdast sijst, DRottne bugdest ad flija fraa, Fordast so mætte Skickun þa, Leigde sier Far og Giallð til gaf, Gieck strax oa Skip og lagde i Haf, Ætlade so i añad Land, um Herrans Bod ei sijnte Grand.

Sem þeir nu Lande sigldu fraa, Sioo-riñ took mioog ad ysast þa, Ofur Storm-Vin-

Vindur i einum Svip, Yferdreif bæde Menn og Skip, Farmennir hratt þeir hrundu wt, Hoer bad sinn Gud med Trega og Swt, Jonas i Lifting loa og svaf, lijtid sig allt ymm þetta gaf.

Skip-Herrann umm þad undrast vann, Ofann gieck þa og vakte hann, Sagde hvar fyrer sefur þu, Saar Lijfs-N:ud ad oss geingur nu, Rijs upp þegar og þinn Gud bid, Ef þad moaske hann veite Lid, Urrædalauser aller vier, J þessum Storme topunst hier.

Af Hiarta boadu og hietu þeir, Hættur Storm-Vindur Ox þvi meir, Asamt þeim kom, þad einhvörs Vollld, Yfer þa leidde Hefndar-Giolld, Hlutfalle varpa hratt i Stad, Hiea Jonas sijdast lendte þad, Ottast miøg þegar soddann sioa, So vid hann aller ræddu þoa.

Seig oss hvad hellst þu hefur giört, svoa hvörre Piood þu komenn ert, Eda hvor til þess eru Rok, Oss hender slijkt fyrer þijna Sok? eg er, kvad hann, Ebreskur Mann,

Mañ, Og so trwe oa DRotten hañ, hvor Himen skapte Heim og Sioo, Hvors Befalning eg gleymde þo.

Sem hañ hid saña hermde froa, hræd- der wr Moata spurdu þa, giordu nu sioal- fur giorla oa Skil, Giora hvad eigum vid þig til: varped mier sagde hañ Siooeñ i, so verded þier wr Hoaska frij, Jeg veit ad miña vegna hier, Vindureñ þessi komen er.

Moot-Roodur þungañ þreyttu þeir, þa vox Stormureñ loangtum meir, Groat- ande boadu af geistum Mood, Gud reikne oss ei til þess Mañs Blood: Svo var Jo- nas i Siooeñ sockt, Samstundis Vedrid mæddist snoggt, Meñerner Ottast miog vid þad, Myskunar sierhvor DRotteñ bad.

DRotteñ sende eirn Hvalfisk hratt, Hañ kom þoangad sem Jonas datt, Upp- svelgde Mañeñ i siñ Kvid Ei stood þar sij- dañ leinge vid, hañ bad og griet med beisk- re Proa, Bænheirde Gud Andvarpan

þoa,

þa, Priea Daga luckrur loa hann þar, lijka so Nætur eins margar.

Fyrer Guds Ord og Almætt hanns, Aptur Fiskurenn rann til Lands, Oskoddudum med ollu þo, uppa þurt Landed Jona spioo. Mikil er DRottenn Mylkun hijn, Minstu hier eirnenn lijka mijn, So eg frelsadur sijnge þier, sanna Lofgiord sem skylldugt er, Amen.

Sijdari Psalmurinn.

Ton, Naatturann oll og Edle Manns, etc.

ANNad Sinn Drottenn epter þad, aptur vid Jonas sagde, J Ninive þann stoora Stad, Strax skalltu fara ad Bragde, Ordsending ber, sem byrte eg þier, Borgar Monnum þar inne, Hann ferdast þa, sem fliootast ma, feste þad Bod i Minne.

Priggia Dagferda Staduren stoor, Stendur ad Ninive være, Eina Dagleid so wt af foor, alvarlega sem bære, Kallande hratt, eg seige þad satt, so vill Drottenn tilhaga, Borg ydar þa, Umturnast ma, Innann Fiorutijge Daga.

Broadlega trwodu Borgar-Meñ, Bodskap Drotteñs þa feingu, Unger og Gamler aller señ, Jklæðder Seckium geingu, Kongureñ þoa er soddañ soa, siñ Bwning af sier lagde, J Osku sat og groatid gat, Gaf Skickun slijka og sagde.

Ei skulu Meñ og Moallaus Dijr, Matar nie Fædis neita, Hvor sem hier iñañ Borgar bijr bidie med Jdran heita, Afleggid broatt oa allañ Hoatt, Jllsku og Synd margfallda, maaskie DRotteñ, miñ-st vor eñ, So meigum Lijfe hallda.

Eñ sem Gud Drotteñ alla soa, Yferboot Ninive Maña, Mykunar hrærdest Herrañ þa, hañ elskar Trwna saña, Angra sig liet þad oadur hiet, Jllsku þeirra ad hefna, Veitte þeim Grid, Gaf Lykn og Frid, Giæskuñar siñar vegna.

Jonas fieck sied su Fordiorfun, sem fyrerspoad hañ hafde, Yfer þa koma ecke mun, Ogiæfañ leinge tafde, Honum þad mest, misþocknadest, Mællte med hryggvu Bragde, Eg vissi þad, og þar kom ad, Sem Þankiñ mier oadur sagde.

Pitt Siñi DRottiñ hecki eg, bert, Hvi villde eg undañ flÿa, Moñunum i sñañ milldur ert, sem moot hier Synder drya, Ydrest heir nu, heim hyrmer hu, ho leater Hefnd tilseigia, Spaadooms Ord had, fyrst sañ ei Stad, füser mig hellst ad deya.

Andsvar af Drottne aftur fieck, ad siñar Reide giætte: Strax siidañ burt wr Stadnum gieck, Sturladur med heim Hætte, Hreisis korn har, hvi Hiteñ var, Yfer Hofde sier hañ bigde, Og villdi sia, med Saña ad sioa, hvad siñ Spaadomur dygde.

DRotteñ liet vaxa liossañ Lund, Langt siinar Greiner breidde, Sa rañ har upp i samre Stund, Sæt Bloomstur ho frañ leidde, Vid hetta Gras, gladdist Jonas, Giedfroa sier had taldi, Ha Sooleñ hreiñ, skarheitt ad skein, Sig i hess Skugga falde.

Gud DRotteñ liet ha Luñdeñ hañ, Lisiñ Orm stinga kuña, Uppvisnade med ollu hañ, Ofan siell strax til Gruña, Austan Vind greitt, Soolskin skarheitt, Senda

ried Herrañ millde, Jonas þreittest, og þioadest mest, Þa sagdest deya villde.

Þikest þu Jona reidast riett, Rædde Gud med þeim Hætte, Þeñañ Lund hafder þu ei sett, Þijn Hond hañ eckert bætti, A eirnri Nott, sa uppraũ skioott, Adra so strax visnade, miog þañiñ hier, wr Moa-ta þier mistijkar soddañ Skade.

Skyllda eg ecki øllu meir, Afvenda Reide miñi, Toolfsiñum Tiju Þusund þe-ir, þar eru i Stadnum iñe, Sem eingeñ Skil, skiniudu til, ad skipta um̃ Vinstri og Hægri, nu sioadu hier, Næsta er mier Moadeñ eñ Reideñ þægre.

Nockrar Saung-Vijsur,

Af þejm Sierlegustu Christi Kraf-ta-Verkum.

I.

Um Brwdkaupid i Cana, Joh. 2.

Med Hioona Siñu Lag.

A Galilæa Loade, lioost i Cana Stad, Med Giegnd og goodu Roade, giord-ist

dist Brwdkaup þad, Mooder ÞRotteñs dvaldist þar, JEsus og so Sveinar hañs, sioalfur bodeñ var.

Pa nam Dryckur þverra, þetta Maria sier, Hun gieck til vors Herra, hoogvær þañig tier, Son miñ kiær! þar vantar Vijn; hvad hef eg med þig? Christur kvad: Komiñ er Stund ei nijn.

Vid Þienara þijdust sagde: þad sem bijdur hañ, Giorid broatt ad Bragde: Byrte eg Adburd þañ, Stein-Kier Sex þar stoodu riett, Tookn Mælir Tvo edur Þrioa, til Hreinsunar sett.

Boled trwe eg batne, bijdur JEsus eñ, fared, og fliootl af Vatne, fylled Kieriñ señ, Barmafull þeir bera þau iñ, Klæ-Meistaranum ad færa fyrst, Frelsariñ baud uñ Siñ.

Vatn ad Vijne ordid, vijst hañ smackar þoa, gieck so beint fyrer Borded Brwdgumañ kallar oa, Hañ visse ecke hvadan þad var, Odruvijsi eñ er nu skied, oss til haga bar.

Vant

Vant er Vijnnd besta, ad veita allra fyrst, Par til Giededs Giesta, Gledst med Heidur og Lyst; Liettara sijdañ bioodaber; Eñ þu hefur þad hid gooda geymt, og giefed seinast hier.

JEsu Jardteikn Fyrsta, Johañes seiger þad, Hioona Hiartad tvista, han i þessum Stad, gladde, og synde sijna Dyrd: Hønum sie bæde Heidur og Þock, af Huga og Muñe skijrd, Amen.

II.

Uñ Kongs Mañeñ af Capernaum. Joh. 4.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum, etc.

KOngs-Mañ froa Capernaum, Kom eiñ til JEsum þar, þa fyrer Døgum skaum, Frelsareñ geingeñ var, Beint iñ i Cana Borg, og sagde Son siñ være, siwkur og Dauda nærre, Þvi bar hañ þwnga Sorg.

Traudliga trwad skaid, Talade Jesus þa,

þoa, Nema þier nockuð sieaeð, mijstoarleg Jarðteikn hoa: afur þa ansar hiñ, Hoaskin er harla broaður, Herra! kom þu nu. maður, Eñ soalast Sonur miñ.

Hug-Giæde HErran mædde, Hañs Naudsyn giorla sier, við Fodureñ froa eg so rædde, far þu Son þin lifer, Maðureñ merkte þad, Truwde þvi eina Orde, oa þad sig reida þorde, gieck so gladur af Stad.

Hañs Þioonar honum mættu, Heimleidis Veige oa, Hwsbondans Hiartad kiættu, Hug-glader mæltu þoa, Sonur þiñ lifer lioost; Hañ spyr nær Sorgeñ siauad, og Sootteñ hefðe batnad? Þeir ansa med eingañ Þioost.

Señ um Siounda Tijma, So þ[illegible] þad til i Giær, Kollðuñar soarum Svijma, sviptist hañ ollum nær, ba forn[illegible]m Fadereñ, Sama Mund soddañ skiede, sem Jesus honum tiede; sioa, lifer Sonur þiñ.

Hier við hañ vard miog gladur, Og vel i Truwñe hrefs, Hver hañs H[illegible]milis Maður,

Madur, Honum filgde til þess Kraft Herrans kiendu bert, Pad JEsu Jardteikn Añad, Johañes hefur sañad, i Galilea giordt.

III.

Um̃ þañ sem 38. Ar laa siwkur.

Joh. 5.

Lag sem Pijslar-Miñing.

HEilog var þa halldin Ein, Hwatijd Gidingaña, Sonur Guds sem græder Mein, gaanga ried, sialfurd med, til Jerusalem; So er skied, ad Sid Israels Maña.

J Borgiñi var Bruñur sáa, Bethesda ad Heiti, Fordyr voru Fim̃ þar áa, fieckst þeim skioot, Heilsu-Boot, sem mæddu allskins Meiniñ lioot, og margir trw eg þess neiti.

Eingill Drottiñs eina Tijd, upp ried Vatnid hræra, so hvor helist af siwkum Lyd, sem ad-bar, fyrstan þar, ef sig þvodi, alheill var, eins og Barnid skiæra.

J

J Fordyrunum sem fraa er greint, Fioldi siwkra Lyda, var, og beid so vissi beint, nær Vatnid skiært, yrdi hrært, þvi lækna villdi Lijfid sært, af laungum Soottar-Kvijda.

Medal þeirra siwkur saar, Sagdt er Madur væri, Tuttugu oll og Atiaan Ar, aumur Neyd, þwnga leid., eftir Lækning blijdri beid, Bolid trw eg hann særi.

Þegar Jesus þenna saa, þar ad gloggt nam hyggia, ad leingi hafdi þwnga Draa, þolad hann, mæla vann, Herrann vid þan weika Mann: Villtu Lækning þyggia?

Svara nam hinn Siwki braatt, saarum halldinn Kvijda: Einn verd eg þvi eftir braatt einginn hier, biargar mier, Annar jafnann fyrri fer, frekt blijt eg ad bijda.

HErrann þegar heirdi þad, umm hann i Briooste kiendi, gacku hiedann heill i Stad, hinn þess naut, mijnkar Þraut, þijna Sæng þu ber a Braut: i burtu Madurinn vendi.

Sem nu Judar saau þad, hann Sæng

ꝏ Herdar iagdi, honum gꝏfu þeir hoſt-
uat Svar: Hꝏtijd ſu, ein-er nu, Bodord-
iñ þvi brijtur þu; Beint hañ aftur ſagdi.

Sꝏ ſem hefur mig heilañ giordt, hied-
añ baud eg fære, ſioalfur vid mig ſagde
bert: Siꝏdu hier, tak med þier, þijna
Sæng, hvi frioals þu fer; Þeir friettu
hvor hañ væri?

Maduriñ kvadſt ei þeckia þañ, nie þe-
im þar framar giegna, þvi HErrañ bur-
tu vijkia vañ, þa var hañs bætt Meinid
hætt, fieck hañ þeſs ei framar giætt, Foolks
Mergdareñar vegna.

J Muſterenu Madureñ ſꝏ, mætte vo-
rum Herra, Soottlaus ertu ſagde hañ
þꝏ, ſyndga ei nu, framar þu, ſo þig hende
ei Anaud ſu, nie añad hꝏlfu verra.

IV.

Uñ Stormeñ, og þañ Odda - Mañ, Marc. 6.

Ton, Giædſku Guds vier priſſum, etc.

LJwfur med Læreſveinum, Lauſnariñ
ſtie ꝏ Skip, Hvirfil Vind ovart ein-
um

num, yfirsloo þegar i Svip, okyrdest Haudur og Haf, under afollum loau, aungva Mañ Hioalp þvi seau, eñ Herrañ sioalfur svaf.

J þeim Lijfs-Hoaska hræddir, Hañ fooru ad vekia broatt, af Mood og Ecka mædder, mælltu so aller hoatt: Hioalpa oss HErra kiær, loat þig ei lijtt um varda, ad lægi Stormeñ harda, so ecke glotunst vær

Hañ vaknar vijst, og ræder vid þoa alla señ: Hvad er þad ydur hræder, hellst of-veik-trwa Meñ? Og settst upp med þañ! Þa baud ad Vindúriñ þegde, þiootande Vatn sig legde, Blæ-Logn, vard strax i Stad.

Undrast allir vid þetta, er Adburd lijta þan, hver añañ hier uñ frietta, hvilijkur er þessi Mañ? Strax þa hañ talar til, Hofudskiepnurnar hõnum, hlijda so framar Vonum, hans einu Orde i Vil.

Lending i Logni feingu, vid Landed Gadara, skioott er froa Skipinu geingu,

skiede

ſkiede Tilburdur ſoa, adkom þar Odur Man̄, af illum Ondum hraken̄, Olmur Vitſtola; Nakeṅ, greiner ſo glogt um̄ han̄.

Ur Jearni og Bondum bædi, brotiſt oft hafdi ſoa, med Grimd og Ogna Ædi, ſo eingin̄ ferdaſt moa, um̄ þan Almen̄ings-Stig, dvakſt ea dockum Heidum, i daudra Man̄a Leidum, lemiandi ſioalfan̄ ſig.

Fram̄ fyrer JEſu Fætur, falla gior-di broatt, Andin̄ miog illa lætur, æpandi kallar hoatt, hvad hef eg þo med dig? San̄i Guds Sonurin̄ kiæri, ſo fyrr en̄ Tymin̄ væri, kiæmir ad kvelia mig.

Þa ſagdi Grædarin̄ goodi, grein mier þitt Heiti þo, Andin̄ mællti af Moodi; Mit Nafn er Legio, þad hafa hyggnir Men̄, Sex Þuſund saman̄teiknad, Sex Hundrud þar med reiknad, Sexriju og Sex til en̄.

Dioflar af doprum Trega, dæmdir i Heliar Viſt, beadu miog mikiliga, milld-aſtan̄ JEſum Chriſt, fyrſt þadan̄ fære wt,

wt, ad hañ ræki þoa ecki, i Underdiwpaña Hlecke, med kalldri Kvol og Swt.

Frelsarans Leiſi feingu, ad fara i Svijñ þar, ſem uñ þær Grunder geingu, Gyrnd ſu Dioflaña var, þau voru Tvø Þuſund, Øll ſtrax med Ogn og Kvijda, wt i Vatned hijda, og ſucku i ſamre Stund.

Svijn-Hyrdar fuller Sorgar, ſettu oa Flootta heim, boaru þa Fregn til Borgar, uñ Vagañ ſem vard fyrir þeim, hiner ſem hlijddu oa, undraſt og Otta feingu, almennt ur Stadnum geingu, ſoddañ Tilburd ad ſioa.

Han ſem var oadur Odur, og ongva Skynſemd bar, ſat nu Sidferdis goodur, ſañheill hioa JEſu þar, Lands-Meñ þa litu hañ, hinir ſem hioa voru ſtaddir, i Huga og Siñi gladdir, ſøgdu þeim allañ Sañ.

HErrañ blindheimſkir boadu, i burt ad vikia uñ Siñ: Soalar Gagnſins ei gaadu, þeim gramdiſt Fioar-Skadiñ,

 ſo

so villtir voru þeir, Hiaalpar Von sæla hreptu, henni viliandi sleptu, enn mottu Svijnunn meir.

Hann hver ad læknast hafde, hier sem var aadur tied, Lausnarann Leifes krafde, ad lijka fære med, enn JEsus sloo þvi af; Far helldur heim til þinna, Hiaalpræded skallt þeim kynna, sem Gud þier siaalfur gaf.

V.

Umm Krafta-Verk Christi aa Braudum mille 5000. Manns, Joh. 6.

Med Lag, Eitt Herra eg best ætte, etc.

Yfer umm Vatned Eina, sem er i Galilæa, JEsus med sijna Sveina, siaalfur ferdadest þa, Tiberias nockud nærre (Nafn þetta Stadurenn bar,) Paaskum vijst var ei fiærre, ad Veniu Gydinga þar.

Fylgde þeim Mnogur Manna, Mikill aa þeirre Tijd, Goodvilld hanns saau sanna, vid siwkann og aumann Lijd, uppaa Fialls Hæder einar, Endurlausnarenn gieck, Lijka hanns Læresveinar, Litla Stund Hvijlld þar fieck.

Upp

Upp leit hann liooſt ad Bragde, Lijds Fiollda mikenn ſier, vid Philippum fraa eg ſagde, Foolked Mat lyſtugt er: Til Kaups hvar maattu meina, Menn faae Braudum naad? So villde Sveinenn reyna, þo ſiaalfur viſſe noog Raad.

Phillippus took ad telia, Tvo Hundrud Peninga Verd, framm þo Menn feinge ſelia, Fullnægia mun ei giord, Andreas aa þad heyrer, einn Brooder Simonar, villdi Raad veita fleyri, vidſtaddur gaf þad Svar.

Ungmenni Eitt eg kiende, Andreas mæla ried, Fimm Bygg-Braud hefur i Hendi, hier og Tvo Fiſka med, hvad ſkal þad þo fyrer þeſſa? Þa talar JEſus hraatt: Seiged, þeir faae ſier Seſſa, samann i Ridlum braadt.

Herrann ried Brauden bleſſa, Braut, og til Himens leit, framm baaru Fædu þeſſa, fyrer ſo marga Sveit, aller þeir urdu ſadder, eins af Fiſkunum med, og vel i Giedenu gladder, Guds Verk ſo feingu ſied.

Leifunum saman safned, Sonur Guds þañig tier, og ougvu af þeim hafned, so eckert spillest hier: Er þad ei Undur ad heyra, allt þetta so til bar, Afgœangs var ollu meira, eñ Efned i Fyrstu var?

Toolf Karfer fullar feingu, froa eg so Skrifteñ tier, og þær Leifar afgeingu, so eckert spillest hier; Fim̃ Þusund fæd-di hin hreina Forsiooneñ Milldegiorn, Kall-Meñ upptalldа eina, fyrer utañ Ko-nur og Born.

Um̃ Kvollded liet Læresveina, Landenu hallda froa, Hañ var efter alleina, Astar Bæn giorde þa, Mootvidre miog þa þioa-de, miog dim̃t af Nootttu þo, JEsus þar glogt ad gœade, gieck oa þeim diwpa Sioo.

Nær um̃ Fioordu Eikt Nætur, noal-gadest JEsus þoa, Þeir hafa oa þessu Giætur, þoottust Forynju sioa, upp kalla Otta mædder, eñ JEsus ansar kiær: Vered aller ohrædder, Eg er hier sioalfur nær.

Petur svarade og sagde: Siertu þad Herra miñ, biood þu eg kome ad Brag-de,

de, beint nu a Fundeñ þiñ: far þu, kvad Frelsareñ millde: forliet hañ Skiped þa, Og gieck sem greidast villde, Gladlega Sioonum a.

Boarañ ried broat ad stockva, bilade Petur Traust, hañ took þa señ ad sockva, sagde med hoarre Raust: Hioalpa mier HErran blijde! hañ JEsus ad sier droo; og spyr, þvi tœpt hañ trijde? Til Skipsins geingu þo.

Ord sitt og Bwos-Raad bæde, blesse oss JEsus hreiñ, so Lijfs og Soalar Fæde, Sedie þa hvern og eiñ; Sioa til eg sockve eige, i Synda Daudañ hier, helldur ad hioalpast meige, Halltu vid Trwna mier, Amen.

VI.

Uñ þañ sem Blindur var' fœddur; Joh. 9.

Ton, Fader a Himna Hæd, etc.

JEsus froa Juda Lijd, wr Jerusalem eiñ Tijd, utgieck soa oll Mein grædir, uñ þad Johañes rædir.

Sat

Sat Madur Sioonlaus þar, sca blindur fæddur var, hart nærri Herrans Veigi, ꝏ helgum Sabbatz Deigi.

Læresveinar hañ sica, so spurdu Herran þa: Hvort eigeñ mun Illska hañs vallda, eda Forelldra giallda?

Hvorke kvad HErran sniallt, hañ siin nie þeirra gallt, Guds Verk eiga auglijsast, og ꝏ hönum ad prijsast.

Verk Guds mier viña ber, viist med, añ Dagureñ er, Iðiu Mañ ongva fremur, yfer þa Nootteñ kiemur.

Jeg er Lioos Heimsins hreint, HErran talade beint, medañ Umgeingne mijna, hiꝏ Moñum læt eg skijna.

Herran þa hrækte ꝏ Jord, heilnæm vard Lækning giord, Saur hrærdi samañ ad Bragde, so vid hañs Augu lagde.

Hañ baud þeim Blinda þa, i Bruñi Siloa, þvo sier skiootlega skyllde, ef skijra Sioon odlast villde.

Hañ gieck og giorde svo, greidt nam siin

siin Augu þoo, heilskygn kom þa heim aftur, HErrans þvi olle Kraftur.

Naatturann borenn blynd, bleckt er af margre Synd, minn JEsu mig upplijsi, mier aa Hialpar-Veg vijsi, Amen.

VII.

Umm Lazarum af Dauda uppvakinn, Joh. 11.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hlioode, etc.

JOhannes seiger med sobbann Hætte, siwkur Madur eitt Sinn laa, Lazarus, þa Sorgum sætti, saa var i Bethania, Systur Tvær er innt hann ætte, Onnur nefnist Maria.

Hun var þad, sem HErrans Fætur, hemuglega smyria ried, Haare sijnu Svanninn mætur, sijdann aftur þurkar med, Ordi Lijfsins gaf ad Giætur, i Gudspiallenu so er tied.

Martha einig Onnur heitir, Ordi DRottens hiellt sier ad, Lausnarannum sem Lækning veitir, lietu seiga þeggar i Stad, sa þu elskar Soottinn þreytir; Svarade JEsus uppaa þad.

Eckı er ſoddañ Soottiñ eina, ſend hoꝛnum'til Dauda fyrſt, helldur ad Drotꝛtiñs Dyrdiñ hreina, dœꝛſamlega augliiſtꝛiſt, oll þau Syſtkyn eg mœ greina, elſkꝛud voru þo af Chriſt.

Dagana Tvo þar teſia riede, tilſett var þad Herrans Road, ad Vilia Guds ſu Skickun ſkiede, hañ ſkamtar Tijma af ſiñe Road, Fylgdarꝛ Moñum Frelſareñ tiede: Forum nu œ Gydinga Lœad.

Poſtular ſvara med Gegndarꝛ Gilldi, giorla ſeñ œ þeſſa Lund, Gydinga Foolk þig grijta vilde, þa gieckſtu þar uñ eina Stund; Hvar fyrer gyrneſt Meiſtareñ milldi, meir ad koma œ þeirra Fund?

Tijmar eru Toolf i Deigi, talade Spekꝛeñ Guddoomlig, Byrtu nioota Maꝛdur meigi, mun ſœ gœnga riettañ Stig, hiñ ſem Liooſid hefur eige, hraſar oft og meidir ſig.

Lazarus vor Vinur ſefur, vekia fer eg aftur hañ, keir ſeigia: Batnad honum hefur, Hvijld og Værd ef ſiña kañ, þeñꝛ

añ

añ Skilning Poanken giefur, þeim uñ Svefn noatturlegañ.

Lausnaren þeim lioost nam giegna, Lazarus daudur er til Sañs, eñ eg fagna ydar vegna, ad ei var eg þar i Bygdum Lands, vær skulum þetta framar fregna, forum nu og vitium hañs.

Thomas Postule took ad seigia, Tviiþure soa nefndur var, Lærefveina Hug nam hneigia, hañ gaf fyrer alla Svar, loatum oss fara og lijka deya, lioost med honum eiñig þar.

Kom med Guddooms Krafte hogum, Christur til Bethania, Lazarus fyrer Fioorum Dogum, framlideñ i Grofeñe loa, ur Borg og noanum Bygdarlogum, bar ad marga Gydinga þoa.

Pessir giættu goodrar Skilldu, geingu i Sorgar-Hwsid iñ, Gied-Svolunar Moali milldu, mælltu, so eg ritad fiñ, hrelldar Systur hugga villdu, harmandi eftir Broodur siñ.

Martha heyrdi Meistarinn skiæri, milldur kiæmi um þetta Skeid, og i Nøand ad vijsu være, vildi gaunga heim aa Leid, mooti honum sraa eg hun færi, syrst, enn Maria eftir beid.

Angrud JEsu Andsvor greidir, ef þu hefdir verid hier, Broodir minn (þvi Naudinn neidir, nu lifdi sva daudur er, enn eg veit hva: umm þu beidir, allt mun Drottenn giefa þier.

Aftur JEsus ansa nœdi, upp skal rijsa Broodur þinn, vissuliga Vijsid tiaadi, veit eg af þvi HErra minn, hann mun verda Lijfs aa Laadi, þa lioomar efsti Dagurinn

Upprisann og einig Lijfid, er eg, sagdi JEsus þa: Uggalausir umm þad blijfid, allir sem mig trwid aa, þo fundid, hefdi Heliar Kijfid, hvor mier treystir lifir sva.

Sva hier lifir enn med Anda, og aa mig treystir Heimi i, hættuligt maa Hel ei granda, hann skal verda Dauda frij, sviptur øllum

ollum Saular-Vanda, seigdu mier ef trwir þvi.

Trwi eg þu siert, kvad Svañiñ grætti, Sonur Guds med helgum Sid, og Christur sa sem koma ætti, ad kwitta af Syndum Mañkynid: Samtal þeirra ad Siñi hætti, so skilldist hun HErrañ vid.

Martha hrindir hordum Moodi, Heimleidis med Skyndi ser, vid Mariu giordi mæla i Hlioodi, Meistariñ er kómiñ hier, bijdur þiñ sa Grædariñ goodi, og giorir Bodskap eptir þier.

Upstood Maria og med Skyndi, utgieck fra þeim Mwga Mañs, soo hun dyrstañ Drottiñ findi, dundi Vatn af Hvarma-Krañs, þa var JEsus þijdur i Lynde, þar sem Martha kom til hañs.

Foolked sier ad slioot wr Mærta, fraa þeim vikur Giesne-Lijns, allra þeirra ein var Gatta, sem Efued greiner Hroodrar mijns, eflaust wt hun gieck ad grææta, hiaa Grosiñi hañs Broodur sijns.

Til HErrañs kom med Hrigdar-Talid,

 Hiartad

Hiarta mæddi Sorgiñ stiñ, Angur i Brioostе sañ hun falid fiell æ Knie og rædde uñ Siñ, hefder þu hiæ oss Drotteñ dvaled, daudur være ei Brooder niñ.

Þegar hañ sæ ad Sorgar-Plæta, sært uñ heñar Briooſted lær, Foolked alt i añañ Mæta, ængrad leit þar standa hiæ, Sonur Guds took siælfur ad græta, J sijnum Anda gramdeſt þær.

Sijn æ mille margur rædde, mæ nu siæ hañs Elsku Gied, Sæ sem blindañ giorla grædde, Gat han ecke vid þvi sied, ad Dauðeñ so yfer eiñ Mañ ædde? Almwgeñ þad mæla ried.

Lazarus hvar lagdur være, Lausnareñ so spurde ad; eñ þeir svara so sem bære: Siæ þu, Herra! þeña Stad. Myskun trwe eg Hiartad hræré, hrigdeſt JEſus eñ vid þad.

Til Grafáreñar HErrañ hreine, hier nærſt siælfur gænga vañ, hun var byrgd med ſtoorum Steine, ſtrax baud þeim ad taka af hañ; ſo þeir giordu ſem eg greine, ſagde Martha þa vid hañ:

Lijked

Lijfed fiñ eg fiwlna um̃ sijder, Fiwora Daga hier þad lau, Ordum þessum Herrañ hlijder, heñe aftur giegnde þar: sagde eg ecke ef þu trijder, ad þu munder Guds Dijrd siar?

Til Himens leit þa Lausnareñ milde, Lofud sie Fader Giædskañ siw, hvers eg af þier ofta villde, um̃ þad mig bænheyrir þu; eg tala so Foolked trwa skyllde, til þeirra mig sender nu.

Lausnareñ kallar lioosum Hlioome: Lazare! þu kom hier ut. Hiñ Daude hlijdde Drottens Roome, doprum reyrdur Lijkbands Hnwt, Leysed hañ, kvad Herrañ froome, so hiedañ gainge fyrtur Swt.

Judar marger trwa tooku, Tarkned slijkt er sau þeir, Liwsum JEsu Lotning jooku, Lofstijr þessi alldrei deyr, Pharisæarner Svika klooku, Sig forherdtu æ þvi meir.

Þvi eg treyste og þad er mijn Trwa, Þu ert JEsus Lijfed mitt, þa hiedañ burt frau Heim skal snwa, Helld eg mier vid

Orded þitt, Saaluñe virdstu Sælu ad bwa, So hun verde af Naudum kvitt.

Stutt Jñihalld Pijnuñar og Daudañs DRottiñs vors. JEsu Christi.

Ton, Strijds-Meñ þa høfdu krossfest Christ.

MJer er af Hiarta Miñisstædt, Mystunar-Verkid þad, JEsus var staddur i Hrygdum hætt, harmandi Prisvar bad, Gydinga Lid þo geingi ad hrædt, greip hañ og batt i Stad, Saaliñ hañs var af Sorgum grætt, saar Pijnañ gieck þar ad.

Hañ hefur dreiged hrakt og hriaad, Hardsvijrud Juda Drootr, med Lygum Spotte, Hroop og Haad, hrækiande at hañ skiott, var honum hvorke Værd nie Naad, veitt uñ þa dimu Noott; allt hañ fordæmde Andlegt Raad, Ei gieck su Rædañ hliott.

Heid-

Heidnum Doomara i Hendur fieck, Herrañ siv grima Piood, Ammygeñ frañ þar allur gieck, æptu med samfelld Hliod: Fær hañ a Kross og Kvala Beck, kome yfer oss hañs Blood, Mordingia Lijf-Giof meir var þeck, miog hætt þa Kvoleñ stood.

O hvad Grœatlegt, Aumkunar verdt, eitt var sem þar til bar, vid hardañ Stoolpañ streingdur þvert, stood vor Lausnareñ þar, Hærsta Guds Sonar Hollded bert, hwdstrykt med Svipum var, Ædar, Skiñ, Horund og so skiert, Ofkaddad fañst ei par.

Þyrne-Coronañ Svida-soar, sundur hañs Eñed sleit, Blooded uppfyllte Auguñ klœar, og allan Sioona Reit, Frelsariñ bæde folur og bloar, Forsmœan hverium hañ leit, Last-Ord, Slog, Spielne, Spott og Doar, sparade ei Præla-Sveit.

Trie Fimtan Foota lœangt var liooft, lagdt a hañs Herdar hardt, breidt Fiogra Alna þwngt med Piooft, þad herma Bækur

Bækur satt, uppglefeñ var med ormædt Briooft, under þvi Prisvar datt, uñ sijder fram̃ þa Ferdeñ drooft, og Fialled Golgatha bratt.

Særdur i Kullda klædlaus þo, Christur sat længa Tijd, og medañ øll til Bodulleñ bioo, Bana Verkfæreñ strijd, orþyrstum Muñe eiñ ad droo Edik, Gallblandad Nijd, oddbrotna Nagla Ølldeñ sloo, J Hønd og Foot uñ Sijd.

Krossfestañ hæddu Hofdingiar, og hvor sem þar gieck hiaa, Harmkvæle þung og Hædung bar, HErrañ uñ Tijma Priaa, Sijdañ burt sliteñ Sææleñ var, Syndlausu Hollde fraa, Hiartad Saarbeittur Broddur skar, Blood og Vatn rañ wt þaa.

Last-Ord og Brijxl framlideñ fieck, Falsara sogdu hañ, Flockur Prestaña fyrer þvi gieck, fundu Lands-Doomarañ, bædu ad geimd sie Grøfen þeck, gæanga so ella kañ, Læresveinarner fylter Fleck, flitie i burt Lijkamañ.

Her-

Her-Menn vopnada, hann liet strax, hallda miog sterkann Vord, þar vakte inn til Pridia Dags, þioodenn su Illsku hord. Rotten reis upp til Dijrdar Hags, fraa Daudum þegur ur Jord, og sannrar Guds Dijrdar Samfielags; Sie honum þackargiord!

Gleym þessu ecke Saal mijn sæl, sod-dann vel nærkia skallt, Sonurenn fyrer sekann Præl, saklaus leid þetta allt, slijkri hanns Elsku hroosa og hæl; Af Hug og Munne sniallt, Sigur-Vers Christi sijng og mæl, sætt fagnande aavallt.

Liwfaste JEsu Lof sie þier, sem leidst þann Saara Deyd, hvar med þu h fur hiaalpad mier, ur hættre Kvol og Neyd, Laat þu mig jafnann lifa sem ber, Lasta-Bond af mier greid, Elsku Fadm þinn þess Ofka eg hier, yfer Saal mijna breid, Amen.

Ut af Upprisu Historiunne.

Ton, Giæskurijkaste Græðare minn, etc.

Hiart-

HJartad fagnar og Hugur minn, HErrann JEsus er uppristinn, Kvol þo ai Krosse ætte, aarla Sunnudags er þad skied, aadur enn Soolenn lijsa ried, af Guds Dijrdar Almætte, þijdur, frijdur, Eingill kiemur, Kraftin fremur, klaart eg greine, af Grofinne velltir þeim stoora Steine.

Jardskialfte mestur skiedi þar, skiærasta Lioома Eingill bar, Vardmenn þar soddann saau, Otta miklum yfir þa sloo, Abl og Styrkleika frai þeim droo, lijka sem dauder laau, þegar, Vegar, Lioosid skapta, Lijffins Krafta, loksins feingu, heim i Borgina hrygguer geingu.

Hofud-Prestana hittu senn, hermdu oll þessi Tijdindenn, hiner þeim hietu Gaafum. Seigid ad Lærisveinarner, sooktu Lijkamann burt med sier, þegar vier þreytter svaafum; hrader, glader, Giallдid þiggia, þar ad hyggia, sijdann sogdu, lijka sem Judar þeim Raadenn logdu.

Adur enn Dagurenn upprann klaar, wtgeingu af Stadnum Kvinnur þriaar, Maria

ria Magdalena, Mooder Jacobs hins miñа var, med þeim lijka Salome þar, þær hugdust Christo þiena, hryggvar, dyggvar, Lausnarans villdu, ad liwfre Skylldu, Lijkid smyria, hvor ried adra þa hliott ad spyria.

Hver mun burt vellta hordum Stein? hindrar soa oss oa marga Grein, þegar sem litu þoangad, opiñ stod Grof, eñ Eingill var, allhvijtu klæddur Lijne þar, Hrædsla ried Hiartad foanga, hlioodar, moodar, hryggvar Kviñur, sagdi sviñur, hyrgid eig', uppristiñ JEsum eg ydur seigi.

Kviñurnar gladar geingu heim, Græðariñ JEsus mætti þeim, seigiandi: Verid sælar, þær fiellu sijdañ fram til Saũs, oa Fætur kystu Lausnarans, hañ ried hijrlega ad mæla: Eg bid, ad þid, mijnum blijdum, Brædrum þijdum, breatt þad iñid, i Galilæa þier fyrst mig fiñid.

Magdalena oa medañ fer, mjog fliott þoangad sem Petur er, og Johañes med, honum, sagdi Lijkamañ sælastañ, sioa hvorge

hvorgi eg nie finna kann, burt-tekinn være hann vonum: bræđir, bræđir, undrast þetta, er þad frietta, og oan Tafar, wt þrangad geingu nu øll til Grafar.

Fyrstur Johannes framkom þar, fornam ad Grofinn opin var, Petur þa greitt inngeingur, soꝛu þar løgd Lijn-Klædinn miwk, lijka og JEsu Sveita-Dwk, Forundran af þvi feingu, allskioot, og skioot, aftur snwa og þvi trwa, ollu ad sonnu, burt numi Lijkid borid af Monnum.

Grpandi Maria wti stood, inn i Grofina horfde Fliood, Einglum Tveim gaf ad Giætur, vard hun nu hrædd, og vidleit þa, Vaktarann Gardsins hugdist sia, hann spyr strax, hvad hun grætur? hun kvad, hellst þad, minn HErra þijdur, Hiartans blijdur, hier finnst eigi, Efned Sorgar eg þad seige.

Hafir þu borid hann burt med þier, bid eg ad HErra seigir mier, so eg hann þrangad sæki, Madurinn svarar: Maria, Meistari sagdi hun aftur þa, ei leysdi sa sier

ſier tæki, oll Hrygd og Stygd, ſnijſt i Glede, ſkiott bad ſkiedi, er Chriſtum kiendi, heim til Poſtula hana ſendi.

Hun kom ſtrax og þeim kuñgiorde, Chriſtur af Dauda riſiñ ſie, Adburdi alla ſagdi, hinar Konurnar hermdu med, hefdu þær lijka JEſum ſied, Lijfs og i Liwfu Bragdi; þetta rietta, Viku hielldu, Hug ſiñ hrelldu, Herrans Sveinar, Sioonhverfingar þad ſøgdu einar.

Til Emaus geingu einir Tveir, um HErrans Pijnu tala þeir, þad ſkiedi og þeſſum Deigi, eñ ſo til bar ſem ſeigi eg frá, ſiálfur JEſus nálægdiſt þá, ſo ad hañ þecktu eigi, han ſpyr Hugkyr, hvada Hialid, Hrygdar-Talid, hafid Brædur, Cleophas anſar med klockri Rædu.

Ertu eñ ſo okiendur Mañ, i Jeruſalem ad Giorning þañ, ſem er fyrir ſkomu ſkiedur, veitſtu ecki? Eñ hañ ſpyr ad, honum Cleophas ſagdi þad, JEſus ſem oſs var medur, hædſtur, ædſtur, af Spádooms Ordum, og Giædſku Giordum, fyrer

Gude

Gudi og Moñum, oa Krossi deyddur, þad siaalfir soñum.

Eñ nu i Morgun oarla vijst, oadur eñ sieck af Deigi lijst, Kviñur fraa oss wtgeingu, lifandi sogduſt lijta hañ, lijklegt þad eingum virdaſt kañ, Felmtur þvi allir feingu, Heimſka, Gleymſka, kvad þa boada, Kougur Doada, kiendi sijdañ, Christur so hefdi hlotid ad lijda.

Alla Ritning wtleggia ried, op'nadi þeirra Hugſkot med, Skriftena glogt so ſkilia, Kauptunid allir naalgaſt nu, nær þvi endud var Leidiñ ſu, gaanga lietst leingra vilia, beiddu, neyddu, Christ ad bijda, kvoadu lijda, oa Kvolldid næsta, iñ med þeim geingur Milldiñ hæsta.

Settiſt til Bords og Braudid þar, bleſſadi ſem hañs Sidur var, og sijdan ad þeim rietti, badir i Señ hañ þeckur þaa, þeirra Siooonum hvarf burtu fraa, Harmi ur Huga liettu, hradir, gladir, Poſtulum hinum Herrañs Vinum, hier fraa ſogdu, eingañ Trwnad þeir oa þad logdu.

A somu Stundu þad so til bar, siaalfur Jesus var komen̄ þar, og midt i Mided stendur, þeim Oskar Fridar þessu næst, þa var Dyrunum aftur læst, siaa liett aa sijnar Hendur, En̄ þeir, þvi meir, urdu feigner, Ottasleigner, og þvi trwa, Graat riede øllum i Glede sinwa.

Ecke var Thomas þa med þeim, En̄ þegar seirna han̄ kom heim, þeir søgdu allt hid San̄a, alldrei trwe eg han̄ ansa ried, utan̄ ad Nagla Foren̄ sied, faai med Fijngre kan̄a, lidu, bldu, Atta Dagar, Dijrd so hagar, DRotten̄ sætur, ad luktum Dyrum kom milldur mætur.

Hiaa þeim stood HErran̄ hijr i Mid, hier næst Thomam so rædde vid, og vill han̄ verde gladur, J Nagla Foren̄ laat Fijngur þin̄, Fliott legg mier Hond i Sijdu in̄, vert ecke vantrwadur, DRottin̄, Gud min̄, sagde dyggur, Trwartryggur; Tvijburen̄ frijdur, aftur Jesus þa ansar blijdur.

Saniega

Saññlega Thoma trwoder þu, Tilsynd mijn þessu olle nu, og eg eñ framar seige, sæll er sa hvor mig sier ei hier, samt þo af Hiarta treyster mier, Huggun so hlioota meige. Fleire, meire, Jardteikn hrein, fyrer sijnum Sveinum, Sijdar giørde, oll þo ad greind hier ecke verde.

Vid Genezareth Vatnid breitt, voru þeir þa ad Fiskedreitt, eñ sig opeñberade, Petur adspurdur Prisvar þar, þvi jaatade sem vonlegt var, ad hañ JEsum elskade, bijdur, þydur, Lijfsins Braude, sijna Saude, Simon fæde, uñ hañs Dauda og Utfor rædde.

Fiorutiju Daga DRotteñ ried, dvelgast hier Læresveinum med, efter Upprisu dijra, Til Himna sijdañ hiedañ stie, hia Hønd Fødurs Almattugre, Situr vor Hiaalpeñ hijra, Amen, Amen, allar Tijder, Lofe Lijder, Lausnarañ gooda, Honum skal jafnañ Heidureñ biooda, Amen.

Stutt

Stutt Jñihalld
Allra Gudspialla, uñ Arid.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Sæl!, ꝛc.

Til Jerusalem Jesus reid, Matth. 21.
Jeg veit ad Teikneñ byrtast greid, Luc. 21.
Johañes Sendi JEsum til, Matth. 11.
Jattningar sñar giorde Skil, Joh. 1.
Frelsareñ Pioода fæddur var, Luc. 2.
Fegursta Lioos ad Guds ord bar, Joh. 1.
Spæmoñum granda Gydingar, Matth. 23.
Petur skal JEsu fylgia frekt. Joh. 21.
Forelldrar undrast Mælid þeckt. Luc. 2.
Umskored Barn var Atta-Dag, Luc. 2.
Archelaus took Koongdooms-Hag, Matth. 2.
Vitringar komu af Austur-Att, Matth. 2.
Ara Toolf kiende JEsus hatt, Luc. 2.
J Cana var stofnad Brwdkaup bratt, Joh. 2.
Hreinsast Lijkþrær. Heilbrigdast Pioon, Mt. 8.
Hvassvidrid stødva nam Guds Son, Matth. 8.
Illgresi var i Akureñ Sæd, Matth. 13.
Ok DRotteñs berd er dijrsta Nærd, Matth. 11.
Ad Logmæle offrast Lausnariñ, Luc. 2.
Leigdi Gud Meñ i Vijngard siñ, Matth. 20.
Ord hañs ber Fernslags Avoxtiñ, Luc. 8.
Johañes skijrde JEsum Christ, Matt. 3.
Jeg veit þad DRottiñ freistadist, Matth. 4.
Cananverski giegndi Kvinu hañ, Matth. 15.
Kvølum fraa leyste Mællausañ, Luc. 1.

Fim̄ Þusund Mañа fæddi best,	Joh. 6.
Fiølkijngis Madur greludur vest,	Joh. 8.
BLESSAN Marin Bodadest.	Luc. 1.
Hosaña Foolkid sijngur sætt,	Matth. 21.
Sacramentum var stiftad mætt,	Luc. 22.
Guds Son kvalin̄ a Krossi doo,	Af 4 Gud. M.
Krøftugur Reis af Dauda þo,	Marc. 16.
Til Emaus geingu einir Tveir,	Luc. 24.
Aat JEsus gløgt so trwdu þeir,	Luc. 24.
Thomas efast þvi alldrei meir	Joh. 20.
Herran̄ er goodur Hyrder Fiær	Joh. 10.
Hylur sig lijtin̄ Tijma klær,	Joh. 16.
Guds Andi straffar Heimin̄ hier,	Joh. 16.
J Hiælparans Nafne bidium vier,	Joh. 16.
Han̄ er uppstijgen̄ Himna i,	Marc. 16.
Huggaran̄ til vor sender þvi,	Joh. 15.
Heilaga Þren̄ing fin̄um frij.	Joh. 14.
Gud hefur Heimenum sendt sin̄ Son,	Joh. 3.
Saudan̄a Dyr og Hlælpar Von,	Joh. 10.
Nicodemus vill Froodleik fæ,	Joh. 3.
Fælega hin̄ Rijke kveliast mæ,	Luc. 16.
Giestabod DRotten̄ gott tilbio,	Luc. 14.
Glatadra Sauda leitar þo,	Luc. 15.
Hræsnarin̄ Øgn wr Auga droo.	Luc. 6.
Froomur Johan̄es fæddur var,	Luc. 1.
Fagnud i Moodur-Kvidi bar,	Luc. 1.
Fiske-Men̄ Afla feingu mest,	Luc. 5.
Frid hafdu vid þin̄ Broodur best,	Matth. 5.
Fern Þusund JEsus fædde Man̄s,	Marc. 8.

Falls-

Falls Spanmenn villa Børuin hans, Matth. 7.
Raudkiænska lofast Raadherrans. Luc. 16.
Yfer Borgenne Guds Son griet, Luc. 19.
Geist stollt Phariseæarinn liet, Luc. 18.
Daufur fieck Maal og Minned greidt, Marc. 7.
Mysk unarverk var særduun veitt, Luc. 10.
Tiju Lijkþrærra hvor vard hreinn, Luc. 17.
HErrum ei þioonar Tveimur neinn, Matth. 6.
Af Dauda vaktist Ungur Sveinn. Luc. 7.
Vatnssiwkur læknast vel sem ber, Luc. 14.
Vei þeim sem brugga Hneixlauer, Matth. 18.
Hvors Son er Christur? Herrann kvad, Matt. 22.
Halfviseñ græddé i sijnum Stad; Matth. 9.
Kioosum vier Brwdkaups Klæden skiær Matth. 22.
Kongsmannsins Sonur Heilsu-nær, Joh. 4.
Samlags-Þioon kveliast svikull fær. Matth. 18.
Andlega þiænir sælir siæst, Matth. 5.
Silfur Mintarbrøgd uppaslæst, Matth. 22.
Jomfruna lijfga JEsus vann, Matt. 9.
Jerusalem fær þijngsta Bann, Matth. 24.
Drottenn skal koma og dæma Þiood, Matth. 25.
Dijrd hanns byrtist a Fialli good. Matth. 17.
Fyrir Vitsnisburdar Himnesk Hliood,

O JEsu! blessud Ordinn þijn, O JEsu! lijfge Saalu mijn, O JEsu! Nafned ægiætt þitt, O JEsu! gledie Hiartad mitt, O JEsu! Christ mijn Unun klaar, J þier mitt giørvallt Traustid staar, sijngist þier Lofgiørd sijd og Aar, Amen.

Annar Parturenn.

Jñehelldur nockra Gudrækeliga og Andrijka Psalma.

FYRSTE FLOCKUR.

Sem hefur i sier nockra Nijaars Psalma, Eikig Kvølds og Morgun Lofsaungva, og ein Sioo-Ferda Psalm.

Nijaars Psalmur, Kvedeñ 1652.

Ton, Lausnareñ JEsus Lijdeñ kuñe.

MEd hijra nu hid nija, Nadar goodur sende Lande vorn Gud. Þrautir læte fraa oss flija, farge Sorgum, Ende Grand og eyde Naud. Alla fylle Glede Giædum Giædska og Myskun DRotteñs blijd, i fastre Ast og Frid af Hædum, Stoduger stædum, oss hañ blesse Ar og Siid.

JEsu prijsad Nafn eg nefne, nijtt Ar þetta komed Heime, Vijge er best, styrke Verk og stofnud Efne, stydie græde auma

geymi

geyme Milldeñ mest; Barn uñskorna, diir um Dreyra, dreyst yfir Hiortuñ mædd, Synda, Grand og Faarid fleira, fiær ad keira, virdist Dijrdiñ Giædsku-giædd.

Nijtt Ar þetta gledelegt greidi, Gud og Hædum vorum kiæra Kieñedoom, Saude fæde, Lijdiñ leide, ad life i Hoofe, giori og lære Verkeñ froom, Hiordeñ verde hlijdug Naadum, hollum ollum þeirra mest, vaxe flugs ad frijdum Daadum, Frid og Naadum, ut so ræteft Vondskañ vest.

Yfer-liwfa-Meñ og miñist, Millde-Balldur Drotteñ Naattar Herra haar, Sida prwder Sañleik kyñest, Syninum þione, liette Praatt og Brædeñ saar, oll i Stilling Logeñ lage, liwfer giæfer Frooma vid, Lasta sijst þo Veige væge, hneige Hage, ad gooder Lijder fiñe Frid.

Rauner Hioona miwkust mijke, Mykkun ferska Grædarans Lijda fyrr og siid, Polgied helgad vake, vijke Vijled, Boled, Naudeñ, Kvijde, hverfe Strijd, Borneñ eiñig blijdur naade, og Blessun vissa laate -

faa,

fra, Fadereñ Doada i Fridar Roade, leide og Loade, med Lijfe og Giæfu Stoora og Smoa.

Yður Gledi Ared hijra, ollum Heillum giefe vafed JEsus kiær; Meñ og Kvinur kloara skijra, Christi Ast þier liwfa hafed fiær og nær, under Hende hvijled fæler, Heilla fullre Drotteñs hier, ongvañ Angurs Kuled kiæler, Toal nie tæler, þañ af heñe huleñ er.

Oss nu blesse Græðareñ goodur, og Goafur liwfar sijnar hreinar eiñig með, Loaded, Lodur, giæde Groodur, giæst sie Lopt, ei pijne neinar Ploagur Fied, neytum ætijd lijteloater, Lofed giefum Drotteñs Road, i Gude blijdum kiætunst koater, mætast Mat er, Holl þau aller reyne Road.

Kaste vestu Kostum Lasta, Christur bestur hærstur mestur Foolke fra: Vijst so Traustted Festum fasta, fyrst og sijdst þeim glæsta Gieste ætijd a, Ast þijdasta Briooft ei breste, byftur Piooftur horfeñ sie,

ſie, geiſtum Laſta Guſte freſte, Loſta Les-
tir, fleſter nærſta falle i Hlie.

Uñe ſañur oſſ og bleſse, Öllum Heillum
fylle ſæll Emanuel, J Kviijda, Naud og
Kroſse hreſse, þa Kvilla fullum vill odæll
hier viña Viel; Sviñer Meñ og myndug
Kvende, mætiüguñ Drotteñ lofed tijdt,
honum Einum oſs afhende, Amen: ſen-
de, Yður JEſus Ared blijdt.

Aňar Nijaars Pſalmur.

Ton, Þock ſie þier good giord, 2c.

Ared niit nu oa, J Nafne JEſu ſæt-
ta, byriaſt bliidt; Þu þoa, Þeſs vel
ſkyllder giæta, ſegiaſt vijdt, ſiv moa, Sæ-
lu Fregneñ mæta, ſem Bol kañ bæta.

Gud og Mañ Mooder, Mey i Heimeñ
fædde, vorn bliidañ Brooder, ſem beſt oll
Meineñ grædde, Heimſiñs hañ Þiooder,
helgre Bleſſan giædde, Þo eadur Eymd
mædde.

Foolke Frid hreinañ, fieck af Diirdar
Mætte, Og Gud vid Einañ, allt Mañ-
kyned ſætte, Sælu Sid beinañ, ſynde

og Hiartad kiætte, Brot Synda bætte

JESUS hañ heiter, Hiaalp og Frelsun Lijda, Sælu saña veiter, og svipter ollum Kvijda, um Logmaals Bañ breyter, Blessan giefur frijda, med Mÿskun blijda.

Nafn þad sætt saña, Sælu og Glede sœrer, Hormum Hættaña haglega fortærer, alla Ætt Maña, endurlijfgar, nærer, Sorg þa ei særer.

Æred nijtt Nafn þitt, Nardar-Herrañ goode, giefi osß blijdt, Gagn sitt, i glødum Fride bioode, nakvæmt, þijdt, vid Nand kvitt, so notkist Mañe og Flioode, Laan og Lijfs-Groode.

Himin, Land, Haf, Flood, hvoria Skiepnu og eina, Foldar-Sæd, Fiaar-Siood, og Frioofgun Landsins hreina, Blesse Nard Guds good, og Græding veite beina, aan Moods og Meina.

Kyrkiu Stiett kiæra, Kieñimeñ i Landi, laat osß riett læra, Lifnad siñ hvor vandi, so uppsett skiæra, Skin, Sañleiks lioomandi, stillt jafnañ standi.

Skick-

Skickun Lands Laga, Lids og Stiornar Raada, Yfirmans Aga, til ædstu Heilla Daada, virdist hans haga, Hendin Lijknar breada, er ein allt mea naada.

Hiooniň, Hiw, Born blijfe, Bæi og Fied um Grundir, Hond JEsu frag frijd, fridi oß allar Lundir; Vor sie trw, Vernd þijd, Vængium Drottins undir, Lijfs leangar Stundir.

J Heaska og Hrigd kvoldum, Herran Jesus vægi, i Otta og blygd Olldum, Aftin Drottins hægi, i Strijdi og Stigd dvoldum, Styrk veiti, so nægi, og allt vel lagi.

Vid Hreckia Hard-Syndum, hlijf oß JEsu blijdi, frai Huga brad-blyndum, Brædra Heipt og Nijdi, Glæpa grardlyndum, Gudleysingia Lijdi, Roog, Rani, Strijdi.

Himins Hnoß suialla, helgast Meyar Sædi, oß geymi alla, fra Ovina Vielrædi, kuni at Kroß falla, so kreinki Hiartad Mædi, Guds Rad þad grædi, Amen.

* Eñ Eiñ Nijaars Psalmur.

Ton, Endurlausnariñ vor JEsu Christ, :c.

O Ver velkomid Arid nijtt! allmarga Blessan færdi oss hitt, af HErrans Hendi, hvor oss tad sendi, Ver velkomid nijtt Ar.

O Ver velkomeñ ungi Sveijñ! umskoriñ, saklaus og hrein; Meya var Moodir, Meyar Son vor Broodir, Ver velkomid nijtt Ar.

O JEsu fagurt Frelsis Nafn, fædist alldrei þier nockur jafn, nij Noadar Goafa, Noad mooa hver hafa, Ver velkomid nijtt Ar.

O! nijtt Ar sioalft; O Nijaars Giof, nijañ Fognud eg af þier hef, Fridarfullt Hiarta, Fridar Lioosid biarta, Ver velkomid nijtt Ar.

O Ver velkomid Edla Lioos! i myrkvu Landi fagurt oss, Skin skiært hid biarta, skijn allt i Hiarta, Ver velkomid nijtt Ar.

O! hvad Meñ fagna fyrir þier, sem Foolk þad Herfoangi skiptir, og hiñ i Hauft-

Haust-Vinu, hőll Giædiñ fiñur, Ver velkomid nijtt Ar.

O Barn! sem oss tookst Okid af, og braust þañ þwnga Hefndar-Staf, Hrijs þess og Hand-Sveif, hart sem oss framdreif: Ver velkomid nijtt Ar.

O þu gooda Gedeons Tijd! Gloſiñ med Bliſum lægdu Strijd, Blood-Reflar brendir, og Bols-Tijmar endir; Ver velkomid nijtt Ar.

Oss er nu fæddur ungur Sveiñ, oss er nu giefiñ Sonur hreiñ, Herradoom hærstañ, og Herdum ber glæstañ. Ver velkomid nijtt Ar.

Undrunarligur heitir hañ, Hetia, Raad, Kraftur, Gud og Mañ, Eilijfur Fader, Fridar-Herra þad er. Ver velkomid nijtt Ar.

O Fadir þier sie eilijft Lof, oss gafst þiñ Soñ i Nijars Giof, Gud giefi Moñum, gott Ar med honum, Ver velkomid nijtt Ar.

Mor-

Morgun Psalmur.

Ton, Ein Gud Skapari allra sar, etc.

AT Morgna þegar aarla uppstar, eins at Kvolldin þet hvijlast ar, gief eg mitt Lijf og lijka Ond, linke Jesu i þijna Hond

Saaleñ hvijlest og huggast mijn, Herra JEsu i Benium þijn, bid eg sætasta Blodet þitt, blesse og helge Lijfed mitt.

Christe sem holder Kvol og Pijn, keypter mier Frid med Bloode þijn, i Voku og Svefne vert mier hiar, vernda mig ollum Haaska fraa.

Guds Eingla Skare skijle mier, so skade mig ecke Dioflarner, i mijnum Krosse og Medlæte, miñ Drotteñ JEsu hiar mier sie.

Hvert helldur life hier eda dey, Hiarad mitt vid þvi kvijder ei, gladur þvi mijna gief eg Ond, Gud Sañleiksins i þijna Hond.

Kvolld Psalmur.

Med Himna Lag.

LYknsame Gud og HErra haar, hvors Valld og Makt uñ Eilijfd staar, Vier bid-

bidium i JEsu Nafne nu, Naadar-Heyrn þiñe til vor sinn.

Lioosed Dagsens eñ dregst oss fraa, dymmu Naatt Myrkre yfer braa, Lijkamen Hvijldar leita fer, Letter Þiauningar Svefneñ er.

Þackargiord blijda Born þijn nu, biooda þier oll med sañre Trw, þockneſt þier Fader Foorn su vijſt, fyrer vorn Herra JEsum Christ.

Lof sie þier Gud fyrer lideñ Dag, Lijkneñ þijn good-vorn aumañ Hag, verndad hefur fraa Hrigd og Neyd, Haaskasemd Lijfs og braadum Deyd.

Forlaat þu oss nu Fader kiær, Fiolda Synda sem giordum vær, leynd og opeñber Afbrot vor, afplaane nu þijn Giædskañ stoor.

Erfide vort og Viñulag, vier sem nu hofum giordt i Dag, efter sierhvors Mañs Embætte, i JEsu Nafne blessad sie.

Gief oss nu Drotteñ gooda Noott, geim og verndo fraa Kvol og Soot, fraa

breadum Dauda og beiſkri Pijn, bevare oſs alla Náðden þijn.

Freiſtingum Diofuls frá oſſ ſnu, Forinjur vondar burtrek þu, : oværdar Drauma Ogner þær, alldrei lát þu oſs koma nær.

Lát þu oſs Dagſins Liooman̄ hiñ, lijta að Morgne Drotteñ miñ, ſo með Fagnaðe þioonum þier, Þeſs nu af Hiarta oſkum vier.

Guðs Foðurs Milldе, Giæðſka og Náð, Guðs Sonar JEſu Hiálpar-Náð, Guðs Heilags Anda Hlijſðeñ trauſt, hiá oſs ſtaðnæmeſt endalauſt.

Heilog Guðs Preñing hlijfe oſs nu, og hallde faſt i riettre Trw, að hliootum ſijðañ Hiñna Viſt, Hiálparañ fyrer JEſum Chriſt.

Ameñ: þeſs aller oſkum vier, Amen: vor DRotteñ Lof ſie þier, Ameñ ſie það ſem eg nu bað, Amen: JEſus Bænheyre það.

Mor-

Morgun Vers.

Med Lag, Vor Herra JEsus vissi þad, etc.

MItt Lioos skal DRottiñ, Dagsins fyrst, DRottiñ, heyr mig fyrir JEsum Christ, Drottiñs skal Dijrd ei halla, Drottiñ, eilijfi Daguriñ, Drottiñ Gud fyrir Soniñ þiñ, heyrdu nu, hvatt eg kalla; Drottiñ liettu nu Dagsins Kross, Drottiñ veri mitt Lijssins Hnoss, DRottiñ bæt Synda Galla, Drottiñ añast mig eñ i Dag, O! Drottiñ JEsu soo miñ Hag, Drottiñ lœat mig ei falla. Amen.

Kvølld Vers.

Med sama Lag.

EñN giefur JEsus yfir mig Noott O miñ Drottiñ! þier vil eg flioott, Dijrd fyrer Dags-Stod vanda, JEsu lœat þu ei leidast þier, lœngvarandi ad senda mier, Hiœastod og Jl þijns Anda, miñst ei Jesu œa mijna Synd, mier gief þu hæga Hvijldar-Stund, eckert lœat illt mier granda, eg fel mig nu og mijna Ond, milldasti Jesu þier i Hond, sofna eg so œan Vanda. Amen.

Sioo-Ferda Psálmur.

Ton, Naturañ öll og Edli Maňs, etc.

Drottiñ lyknsamur HErra hreiñ, Hioalpariñ allra Maña, þu sem ad ræ-dur öllu eiñ, Atstemdar Milldiñ saña, bænheyr-þu mig, þess beidi eg þig, i blessudu Jesu Nafni, med lirvsri Road, og legg oa Road, uñ Lifs og Sealár-Esni.

Þijn Road þad hefur so tilsett, ad sierhvor skilldi læra, Embætti sitt ad yðka riett, og med Handbiorg sig næra, uñ Land og Sioo, eñ Lidsemd þo, lofadir þeim ad veita, sem treysta þier, og sijdañ sier, sijñar Atvinñu leita.

Nu vil eg eftir Ordi þvi, i Trausti Nadar þiññar, oa Hassins Bilgiur fara frij, Fædu leitandi miññar, sioadu mig nu, sæti JEsu! so eingiñ Hoaskiñ grandi, til og fraa hier, hioalpa þu mier, Hættulaust aftur ad Landi.

Og sem þu giordir oadur fyrr, ostyrkvum Lærisveinum, þegar Storm-Vindur þelgi kirr, þagnadi fyrir þier einum, so oalijt mig, nær yfir sig, Alldañ og

Vedrid

Vedrid bleika, hafta þar at, og hugga þar, Hiartad mitt Trwar-veika.

Vardveittu mig og Veg miñ greid, Vernd þijn yfir mier standi, frá beyskri Sorg og bradum Deyd; bædi a Sioo og Landi, JEsus miñ trwr, Eymd allri twr, eiñ kañtu mig ad leisa, vertu mier nærst, þa hier sem hærst, Haffsins Bilgiurnar geysa.

Stooran Brim-Sioo og sterkan Vind, stødve þijn Milldiñ sæla, illra Stoor Fiska ogna Mind, ei lat mig kuña fæla, Vængia Skiool þitt, fyrir Vardhalld mitt, vil eg mier giarna kioosa, so meigi eg frij, af Faari þvi, Frelsan þiñi best hroosa.

Þvi vil eg leistur lofa þig, Lijfsins uñ Tijdir mijnar, þar heilog Guds Born hallda sig, heidrandi Nadir þijnar; Þack-Offur eitt, i Veikleik veitt, virdstu af mier ad þiggia, eilijf Nad þijn, a Armi sijn, uñi mier jafnañ liggia.

Jeg

Jeg geing til Skips i JEſu Navn, JEſus minn hiaa mier bliifi, helgra Guds Eingla heilagt Safn, Hrædslu og Sorg burt-driifi, mig sel og þaa sem mier eru hiaa, miins JEſu siaalfs i Hendur; verum til Frids, Væntandi Lids, Verndin hans yfir oss stendur.

J Guds Nafni og Otta enn, eftir hans Naadar-Ordi, Veidar-Færunum vil eg senn, varpa fraa Skipsins Bordi, þetta mitt Verk, Myskunin [illegible], minn Herra JEſus blessi, veiti hann mier, hvad Vilde hans er, Von miin og Boon er þessi.

JESUS oss veri øllum hiaa, Auga hans til vor siaai, Hænska og Ognum hrindi fraa, so Hætta ei granda naai; Vort Hiartans Hws, helgi JEſus, hann oss i Fridi leidi, ofkum þess nu, allir med Trw, Amen, sie þad eg beide.

ANNAR FLOCKUR.

Innehelldur Heilræda Vidvorunar og Barna-Psalma, Christelegu Liifserne Vidviikiande.

Gyl-

Gyllene A. B. C. Ur Þysku utlagt.

Med Himna Lag.

A Eiñ Gud set þu allt þitt Traust, Adstod Mañlegre trwer laust, fast standa Drotteñs Fyrerheit, Fiñst valla Tryggd um̃ Veralldar-Reit.

Best þiñar Æru geym og giæt, Gierseme su er harla mæt, Ef hun þier sleppur eitt Siñ fraa eingeñ er Von til heñar ad naa.

Christnum soomer ei saurugt Hial, sierhvor siñ Muñ vel geima skal, med Þogn sig eingiñ fortalad sieck, fiolyrdtum jafnañ illa gieck.

Deil alldrei vid þiñ Yfer Mañ, elska skalltu og virda han, þañ miñe Heattar hæd þu siist, Hefnd fær Drambseme jafnañ viist.

Ef þu Nægd af Audæfum aatt, ongvañveigeñ þig stæra maatt, Peink ad Laan DRotteñs er þad allt, af þvi Reikningskab standa skallt.

Froomleika, Daad og Dygder med, Dijrara halldt eñ Gull og Fied, La Heim-

Heimsens Audlegd horfeñ er, hvört Siñ goit Mañord fylger þier.

Gief Olmusu ef aattu Aud, og aumka þañ sem lijdur Naud, Gud i hvørs Hendum Heill þijn er, hañ mun lijkt aptur gialda þier.

Hafe þier eiñ til Gooda giort, goodmiñugur þess jafnan vert, Þackarlaus Velgiord, þad er reindt, þwng fellur Mañe liooſt og leyndt.

Iden vertu aa Ungdooms Tijd, Erfide lær, þar kiemur uñ sijd, uppskiera mun þad Elleñ kirr, Sem Ækañ nidur ſaade fyrr.

Kiært þo eiñ læte i Eyru þier, ofmiog hønum ei trwa ber, Muñureñ stundum mæler daatt, meinar þo (kañ ſkie) Hiartad flaatt.

Luckañ hvört helldur moot eda med, miñstu ad hafa stodugt Gied, sialldañ er Upphaf Ending lijkt, Oft giefur Rauneñ Vitne uñ slijkt.

Med

Med reidum Huga hondla ei neitt, hvad til gods Enda villtu leidt, margur i Bræde Verk þad vann, sem vard þo mest ad ydrast hann.

Nem þu og lær hvad nytsamt er, nær einhver Gott vill kienna þier, hyrda foaer umm Heimskann Mann, hinn fær Virding sem meira kann.

Okiendt Moalefne alldrei moatt, wrskurda sliott nie dæma broatt, Klagandans heyrdu Sogn umm Sinn, sijdann giær ad hvad talar hinn.

Prakt og Hofmood þier hrind þu froa, Hefnd færdi morgum Lostur soa, lijtiloatann Lands-Manna Sid, loat þier nægiast ad blijfa vid.

Qvilludum Hug, sem sturlar Stygd, stærri skalltu ei auka Hrygd, golldid moa verda aftur eins, sem odrum gioriir þroatt til Meins.

Raupa sem sijst af sioalfum þier, þo sijnist nockud giort sem ber, eigid Lofsjafnann lucktar vest, Lijfernid froomt sier hroosar best.

Sioa þig vel uñ þvi Verolld er floa, vondum Selſkab þig ſneidir hioa, Gudhræddum hallt þig giarnañ ad, gott Nafn þier viiſt wtvegar þad.

Tem þig ad elſka Æru og Speckt, þo allir þig ei loſi frekt; So ollum lyndi eingiñ Mañ, Ord ſijn og Giordir ſtilla kañ.

Ven þig alldrei med Agg og Roog, ad ſamañdraga Fiearens Ploog, þad ferſt med Sorg ſem færſt med Synd, vid Fridſamt Braud þier un og lynd.

Uppoa Heims Aud og allt hvad er, alldrei þig reid, þad hverfur þier, ſa moa þvi halldaſt hyggiñ beſt, ſem himneſk Giædi ſtundar meſt.

Xerxes Konungur fordum frekt, forliet ſig uppoa Valld og Mekt, Fieck þo Mijnkun og Sorg til Sañs, ſier hvor variſt þvi Dæmi hañs.

Yfir allt fram þu ottaſt Gud, elſka og vird hañs heiløg Bod, odrum Roadhollur eirniñ ſiert, eins ſem þu villt ad þier ſie giort.

Ze-

Zebaoth Gud oll veit þijn Verk, vert þvi Lastvar, hañs Makt er sterk, fliootara stillest hootud Hefnd, eñ hin sem er med Framkvæmd efnd.

Þig lær sialfañ ad þeckia riett, þreingst ei helldur i neina Stiett, hvad þu aforмar; ad þvi gæ, Endiriñ hvornig verda mæ.

Ætijd miñst æ þiñ Dauda-Dag, Dōom sijdastañ og Sælar-Hag, bid jafnañ Gud ad giefa þier Raad, good og heilnæm ad stunda Raad.

Aňar Heilræda Psalmur.

Eftir Stafroofi.

A Ndi Gud eilijfur er, yfir Himin og Jord sier, sier hvad i Fisiunum fer, fer so ad allt Valldid hañ ber.

Ber hañ ad lofa med Lyst, lystir mig til hañs nu sem fyrst, fyrst eg æ vijsa þa Vist, Vist ad hafa med JEsu Christ.

Christur oss Bvstadeñ bioo, bioo hañ uñ Eilijfd i Hæd þo, þo hafdi Rettvijs ei

ei Roo, Roolaust fyrir Heims Syndir hañ doo.

Doo hañ soa Saklause Sveiñ, Sveiñ boreñ oan Lasta, vel hreiñ, hreiñ añar nefuest ei neiñ, Neiñ soa ed gott giorde, og ei Eiñ.

Eiñ Gud af Mey fæddur Mañ, Mañdoomeñ uppoa sig took hañ, hañ grædi Bolvan og Bañ, Bañvænum Heims Pioodum Lyfn fañ.

Fañ Drottiñ riettloatur Road, Road hañs wtsendi Meyar=Soad, Soad þad sem Spakir uñ spoad' spoad hofdu fordum og ad goad.

Goadu þess mijn Soala meir, meiri var Christur þo eñ þeir, þeir voru lijfgadur Leyr, Leyrkierid mitt! þeirra Ord heyr.

Heyr Soal mijn Ord DRottiñs oa, oavallt þvi treyst, hvad vel moa, moaskie ad Frid meigir foa, foa Road og Guds Hylli, joa joa!

Joata þu Synd, þijna señ, señ til þess Fodur=

Fodursiňs heim reň, reňa laut Taarafoll tveň, tveň laga Afbrotiň medkieň.

K'eňast mun haň þa si'n Heit, heit Astiň mædir eg þad veit, veit eg ad Naad DRottiňs neyt, neytar ei þeim haňs ser a Leit.

Leitid þa siňid þier fljott, fljott knijid a Nadar-Dyr skiott, skiott mun þa upplokid ott, Ottalaust þad Lijfsins Hlid miott.

Miott Hlid til Lijfsins er Leid, Leidiň til Glotnmar miog breid, breidist moot Diofull og Deyd, deydir þvi Saal marga þrong Neyd.

Neyd þoldi Christur a Kross, Krossinum af dundi Ben-Foss, Foss saa var helgasta Hnoss, Hnoss þad utgaf haň fyrir oss.

Oss er þvi Vegsemdiň vijs, vijs Ondu Glediň þa upprijs, rijs þa hvor Christur til Kijs, kijs haň sier eilijfaň For-Prijs.

Priisa eg Nafnid þa þitt, þitt Jesu Riettlætið er mitt, mitt Groomid hverfur þa hitt, hittist med Urvolldum Saal qvitt.

Qvittun er feingiñ med Frid, Fridar-Hofdingeñ mier veit Lid, Lid so eg skiliest vel vid, vidskiliñ Syndaña svart Nid.

Nid þad oss alla fiell aa, Adam gieck Bodordum Guds fraa, fraabæra þvi rey-ñum Þraa, Þraaleikiñ fylgir oss en saa.

Satan oss Liffsins ver Veg, Veg hañ so ei rata maa eg, eg med mier Doom-iñ þvi dreg, dregur mig Naatturañ os-treg.

Trega mier eikur þad eitt, eitt þad er Saaluñi mjog leidt, leidt þan til Reidi hef reitt, reitt hañ sem allt Gott mier fieck veitt.

Veittu mier Hiaastod og Hlijf, hlijsi mi-er Giædska þijn eilijf; Lijf gief, og Kvittun vid Kijf, Kijf varast Saal mijn! ei hañ yf.

Yf þu ei Herra hañ hier, hier sem þig verndar og vel ver, ver þig med himne-skum Her, Her Eingla giære nu ad þier!

Þier

Hier ber ad ſyngia Lof ſætt, ſætt hei- dra Nafned hañs ꝍagiætt, giætta þeſs Hioolid er hætt, hætt Adams Fall ſkadar hañs Ætt.

Ættir Heims allar i Señ, auki Guds Lofsgiord og Priiſeñ, oll Skiepnañ Eing- lar og Meñ, Amen, þig vegſame Drot- teñ. Amen.

Hvad vera eige Athæfe Christens Mañs.

Med Himna Lag.

EF þu villt gooda Fridſemd foꝛ, Fiol- mælge alla varaſt þa, gladt Hiarta yfer goodu bijr, Giarnañ vert jafnañ Lyndes hijr.

J Trwñe geym ſtillt og ſtodugt Gied, ſtunda þar hreinañ Kiærleik med, ef aus ſie Bæneñ, Yferboot, Undañdrꝍattarlaus kloꝛr og ſkioot.

Ydrande fyrer þijn Afbrot ſiert, or vid Foꝛtæka jafnañ vert, i goodum Verkum ideñ beſt, illt ad fordaſt vilingur meſt.

Fwslega goodre Hyrting hlijd, Hor- mung med Þoleñmæde lijd, i Loꝛtæde þij-

nu Liwfleik siin, lijka sie hæverſk Skickun þijn.

Miwkleik i Kieñing merkia laat, mæl vid adra med Spekt og Gaat, vitna þad Eina, Satt reynt sie, uñ sier hvad dæm med Riettviiſe.

Þvi faaordare ſiñſtu hier, Fiol-Meñed ſem þu meira ſier, Þvi heilraadare þig hveriunt tiꝏ, honum ſem meira liggur at.

Eirn Heilræda Pſalmur.

Mꝏ ſijngia nær ſem: Eilijſt Lijfid er æſkilegt.

Wilier þu giediaſt Gude vel, og goodum Moñum hier, Hreintrwad hafdu Hiartans-Þel, og heidra hañs Nafn ſem ber, Ord Drotteñs lær med allre Gaat, ydka meſt heita Bæn, Þackargiørd fagra filgia laat, Foorn ſw er einka væn, Huxun voudri þier hrittu frꝏ, heñe gief alldrei Rwm þier hiꝏ, Jllgreſis Fræed upp ſie rætt, aadur eñ Frioofgun nær, ſkie maa, þad ſie vid Haaſka hætt, ef Hreckia Rooteñ grær.

Ædre

Ædre Meñ þier i Heidri hallt, hvorn efter siñe Stiett, Liwstynde vid þiñ Lijka skallt, lata i frañe riett, glettstu alldrei vid gamlañ Mañ, Grathærdum Byrding ber, Forsmat ei hellt ur Fatækan, sem froomur og meinlaus er, moodga ei þañ sem mæder Styggd, Medaumkan sijn þeim li dur Hryggd, diarflega ecke odrum lat, Ayyrding hañs nie Brest, þu veitst ei hvad þig henda mat, haf Gaat at þier sem best!

Fordastu þar sem fara med Smaan, Fals-Ordeñ, Haad og Spie, Launleyst Slis og Lucku Raan, Laun þeirra trwi eg sie, Hottfindneñ ill er aungvum þeck, athuga jafnañ þad, skie mat þu hafir Sky edur Fleck, Ef skyllde þar grenslast ad, Hlaatur og Kiesfne hæfer sijst, Heimskuñar Merke þad er vist, Klaam, Nijd og Hroop þu hata mest, hura um Mauls-haatt þañ, froomlegum Sidum Samtal vest, sañlega spilla kañ.

Psalmur um gooda Samvitsku.

Ton, Dagur i Austre-sollum, etc.

Hvad verdur fegra funded, eñ Fridur og roosamt Gied, Angur wr Huga hrunded, Hiartad gladvært þar med? Jñdbyrdes Elskañ hreina, med Ærn i hvorium Stad, Heims Efterlæted eina, Eflaust dæme eg þad.

Gladur villda eg þu værer, og Böndu hiaa þig sneid, margt þo til Bols þier bære, Bakmaalug Tungañ leid, ef þinar Æru giæter, alldrei þu kvijda þarft, sijdar þa Soñu mæter, sialf Lijgeñ dofnar snart.

Laan Heims þig laat ei villa, Luckuñi spart þu tak, aunigna öngvum illa, allra sijst þo a Bak, oft eiñ ad odrum fiñur, þad ydkar hañ sialfur mest, hvor maa so hittast svinñur, ad hafe ei nockurn Brest.

Heilbrygde, Hiartañs Kiæte, hier med Samvitskañ good, Astvina Efterlæte, fyrer utañ Trega og Mood, froomt Lijf og farsæll Dauðe, filgiast med riettu ad, af

af hvorium Heimsins Aude, eg vil helst kioosa þad, Amen.

Um Luckuñar Ostedugleika.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt, ꝛc.

ALLt Heimsins Gliſed, Fordilld friid, Fegurdar Prical og Skraut, fallvallt, mein-sliſed, fyrr og siid, ſkeſtollum reynaſt hlaut, allt eins og Fys i hvaſſre Hriid, hverſur ſnarlega og Braut, Luckuñar Blyſed litla Tijd, logande Ovart hraut.

Blomnleg Eſkuñar Edlis Art, ſem Aldins Jurter heint, ſnema uppruñar blika biart, burtſviña ad Kvollde ſeint, þeir Glede Bruñar þorna ſnart, þad hef eg ſied og reynt, Vatns-Raſer gruñar horfa hart, hverſur ſo Tijmeñ leynt.

Lijkams Heilbrygdeñ hrooſar ſier, halldeñ af ollum kiær, Heñar þo Tryggdeñ af ſlepp er, oviſſum Tijma nær, Sootter Andſtygdeñ broatt ad ber, Bwk ſterkum nidurſlær, Bleik Dauda-Sygdeñ ſcarbeitt ſkier, Soolfogur Bloomſtreñ ſkiær.

Holldsins Frijdleikur, Fegurd klaar, og Frakteñ Lijkamans, sem Limed Eykur laufgad stoar, Lijsed gledur til Saũs, allt eins og Reikur oll forgoar, Asyndeñ Hvarma-Raũs, þar liggur bleikur Bloodlaus Naar, Burt er Fordilldeñ þaũs.

Maũsins Lijf hraust er allra iñst, J Ædum Hiartans bijr, miog þo otraust og fallvallt fiñst, fliootlega miñ fier snijr, vidstodulaust þa varer miñst, sem Vindur i burtu flijr, ad Lœni blaust, þvi longum viñst, litla Stund Æseñ rijr.

Heims Audur sijnest Holldsins Art, harla fagur til Saũs, medañ vidklijnest Kroppeñ Skart, Kiætest Gied sœviijs Maũs, Oftlega tijnest ysred snart, jmest til Sioos eda Lands, Bersoggur pijnest Hugur hart, hvar er þa Gagned haũs?

Margur hvor reiste uñ Frooned fiær, fieck þess ei vered oan, añar med Hreyste Fioar-Ploog fær, fer hiñ med Viel og Rauñ, Eitt Jel, eiñ Neiste, ein Bylgia, eiñ Blær, burt sneidde allt þad Laan, eñ

sar

ſar þvi treyſte er augvu nær, utañ þvi meire Smaꝛn.

Verolldeñ bliid ad Laane lier, lyſtugt Gledeñar Hnoſs, Aſyndum þiid, aꝛ Bake ber, beyſkañ Hormungar Kroſs. Lückañ doafriida lijkuſt er, vid lymſkañ Judas Koſs, beſt være i Tijd ad ſiaꝛ ad ſier, ſo hun ei bleckte oſs.

Volld, Liene, Makt og Virdingar, vel margur droo ſier ad, Hofdingia Dꝛackt og Skrwda Skar, ſkrautlega wtſnickad, af ſkal þad lagt, og ecki par, aftar Dauden um̃ þad, froa allre Frakt aan Ordloſs bar, wt hvorn wr ſijnum Stad.

Hvad er Heims-Bloome og giorvallt Glis, ſem gyrneſt Hollded oa? Reikur, Hiegoome, Folſke Fis, fiwkande Lauf og Stꝛa, ad mijnum Doome Slægd og Slis, ſlær ymeſt til edur fraꝛ, Skadſemdar Lioome, barlad Blis, blyndar ſkioott þañ þad ſeꝛ.

Root allra Meiña med ſier ber, Mañordſins Gyrndeñ ſnaud, Heliar Slood

 beina

beina Brokureñ ser, burt fråa Makt, Hefd og Auds. Pad eitt alleina ovallt er, ad óttast DRottiñ Gud, Villtu slijkt reyna, hygg ad hier, hvad hañ þier sioalfur baud.

Laattu þvi fara Heimsins Hoatt, Hollds Metnad Dreiss og Brioal, Egnd Daudans Snara er vid Goatt, ad þier mun dreiged Toal, medañ þu hiara hier eñ moatt, huxadu uñ þijna Soal, þar tak aa Vara, þrijtur breatt, Piood-Brauteñ Lijfsins hoal.

Uñ Heimsins vondt Hattalag.

Ton, O JEsu Edla Bloome, etc.

HEita er stoor i Heime, hiałpe oss DRottiñ kiær, fra Satans Svikum geyme, so ecke glotunst vær, reynd Bijda, Grand græde, greind Lijda Vndræde, leynd vijda Land-Mæde, ga Lost sier aftur slær.

Diofuls nu Verolld veider, Viela Noot morgum skiæd, J Villu og Vantrw

trw leider Vondskañ su Þusund-ræd: Ar slijkur, fer flæker, flaar svijkur, hvor vaker? Haar, rijkur, sier Saker, sijdar Snud af Hæd.

Otal Illgiörder þrooast, ei tiaaer leyna þvi, Trygd og Trwskapur sooast, takast upp Vielraad nij, flest ollum fast spilla, fest Gollum, Last Villa, vest kollum, Kast Koilla, komed Heimeñ i.

Straff sijnest stoort fyrer Hende, stofnad miög til þess er, Von aa Ressingar, Vende, I Vort þvi Hættañ fer, Volld Synda, gilld granda, Giolld Kinda, fylld standa, Olld blinda, Vild Vanda, vesta lioost ei sier.

O JEsu astkiæraste! Idrunar gief oss Tijd, Hirt ei þitt Foolk med Haste; Heyr mig nu Giædskañ blijd: Eyd Hættu, Raad riettu, Reide hættu, hriaad gledtu, Neyd bættu, Raad settu, Nauda þiaadum Lijd.

Hvørsu Heimureñ sie fœnijtur, og Guds Vernd og Varatekt sie þad alleina, er Meñ ohætt meigi reida sig á.

Ton, Blijdi Gud, Børnum þijnum ei gleym.

HJartad kœtt, hofum þo gœnge styrdt, lioomar brœdt, Liooſed þo nu sie myrkt, þetta stutta stendur Stund, Strijded vier reynum, þrijtur Swtar-Lyndes Lund, linar þa Meinum: hvad er þad, hier sem vier lijdum, hiœ þeim Stad, hvørs ſeiña bijdum? Fliot ber ad, Fagnadar Tijdum: Heimureñ aumur ei er hañ Gud, lœtum hañ fara, jœ fare hañ siñ Veg, med Filgiurum sijnum, lœtum hañ fara, ja fare hañ siñ Veg, med Filgiurum sijnum.

Þo ætte Mañ, Alls Heimsins Rœd og Vølld, eins er hañ, Oviſs hvad ſkiedur i Kvølld, Lœned, Viner, Mynt og Ment, Metorda Prakteñ, J einu Raunar rœnt og lient, rienar þa Makteñ; ſœ i giær, ſat upp med Kiœte, J Dag ofær, dotteñ ur Sæte, Eingu nær, af þvi Medlæte, Kroppur er ſlippur grafeñ i Grøf; Hvar

er

er þa Brooder, Hvar er þa allt, Hofdingia Dæmed? Hvar er þa Brooder, Hvar er þa allt, Hofdingia Dæmed?

Saa sem Traust ferur ꝏ DRottens Noad, Ekalaust er honum fyrerspꝏd, midt i hættre Meina-Raun, Myskunar uijtur, Dijrdar verda lꝏnud Laun, Lijfed nær þrijtur; Herrans Kross, hans Barna Soomen, hier skal oss, Hiartans velkomen, dijrsta Hnoss, Dꝏsn, Prijde, Bloomen, sweer Hrijsed kyssum Christs, þad er vor Heidur, þad er vor Prijs, ad þola og lijda, þad er vor Heidur, þad er vor Priis, ad þola og lijda.

Ef eg maa eigast min JEsu þig, hvad mun þa helldst meiga breta mig? Heimur aumur, Giall og Gull, i Glotun þo lende Eilijf Sælan oll og full, er mier i Hende: Hvarma-Taar hreint af vill þerra, Dyrdar klaar DRotten vor HErra, Hiarta-saar, Sorgen mun þverra, dreissi og kiassi nu Verolld vond, ad þeya, þreia og þola vel, þad yfervinnur, ad þeya, þreia og þola vel þad yfervinnur.

Ver alldar Þeckiug, umm Heimsens Brigdlynde.

Ton, Oll Lucka Glere lijkust er, etc.

Grlld bid eg nu ad giefa mier Raad, og greida minn Veg til besta, hann einn mun veita Hialp og Dаad, hvad sem mig kann ad bresta, þo Þersenn sie bæde þrong og broad, 'og þyke opt Bootum fresta, ca Drottenns Myskun, Millde og Raad, mitt skal eg Traustед festa.

Mannleg Adstod er misjafnt trygg, Marger fоg slijkt ad reyna, Trwskapar Lunden laus og stygg, Leid geingur þeige beina, velltur ca ymsa Hlid umm Hrigg, Hamingiu Loaned eina, þa i Naud biarga helldst eg hygg, hægt mune verda ad greina.

Lokfins fæ eg nu fullreint þad, hvad fallvollt er Heimsins Blijda, bindur sig ei vid Stund nie Stad, Stilling aungva kan lijda, margan ber sama Brunne ad, blind geingur Luckann frijda, eingenn fær sialfur ackvardad, efter hvorin skal bijda.

Þeir sem mier voru Viner fyr, vel þa giedk einu-siñe, keigiandi sneida þvers uñ Dyr, Þeim er eg lideñ ur Miñe; Ef aller sigla sama Byr, Selskap er Von Mañ siñe, hiñ mœa vel bijda i Hofnum fyr, Sem hiellt Mootvidrid iñe.

Þar sem eg hugde Hæles mier, i Hermung miñe ad leita, ad aungvu Athvarse orded er, Uñ sookte i Hwus til Geita, Root sw oft Avoxt ramañ ber, sem rækud er med Sveita, heppeñ þykest sœa sioalfum sier, af Sundenu kañ ad fleyta.

Goott er ad glediast goodum med, Gamans og Lids ad nioota, brœatt kañ þo Selskaps Brooderned, burt sem Vatns Straumur fliœta; Þa Heilsañ brestur Heill og Fied, Horn Augum Vinernir skioota, Eiged Gagn hvijler efst œa Bed, eñ Asteñ legst til Foota.

Margskonar Angist margañ skier, misjafnt vill oft œabiœata, af audmiwku Giede og Þœanka kier, þad vil eg DRotteñ jœata; Verdskulldan mijn eg veit þad er,

er, verst slijks i einganñ Maata, nu bid eg þig Naudstoddum mier, Read og Væzd frame laata.

Einmana stend eg uppe þvi, ongvum hef til ad seigia, jmsum Hormungum halld eñ i, Hvoria Stund maa eg þreya, æ DRottenñ skal mijn Naudsyn ny, nu og jafnañ sier fleia, Laat mig af ollu Faare frij, J Fride, miñ JEsu! deya, Amen.

Bænar Vers i þessa Heims Andstreymi.

Ton, Ef Gud er oss ei sialfur hiaa, etc.

DRottiñ laat mig i Heimi hier, haga mier Christilega, so eg riett jafnañ þiooni þier, og þockníst alla vega; Hræsni, Agyrnd og Ohlijdne, alldrei i mijnum Huga sie, forda mier Tiooni og Trega.

Gudlausra Maña Glæpa Sid, gief þu eg varast kuñi, halld þu mier Sañleiks Veigiñ vid, Viel Heims mig einginñ giñi, hostug Naunglaatra Refsing braad, riett faai alldrei til mijn naad, miñst mijn i Mystkun þiñi.

Fraa

Froa Hiartans Blindni og Hardydgi, HErrañ JEsus mig geymi, af allri hreinsiid Saurgan sie, Soal mijn i þessum Heimi, Hugskot og Eyruñ opna þu, ebl med mier Hlijdni Von og Trw, Ast þijn mier alldrei gleymi.

þess eins af Hug og Hiarta eg bid, Herra miñ Dijrdar-sæli! hreinañ Lærdoom mier halltu vid, Hollds Skinsenid mig ei tæli, hverki Mañaña Valld nie Villd, Vinoatta blijd, nie Heiptiñ gill, froa þijnum Sañleik fæli.

* Bænar Vers moot þeim andlegu Ovinum.

Ton, Ovinanlig Borg er vor Gud, etc.

LEid þu mig Gud, og loat eige, leidast af sioalfs mijns þootta, medañ i H imi hier þreie, halld þu mier vid þiñ Otta, hvort eg geing ut eda iñ, añastu, JEsu miñ, Lijf mitt, Samvisku, Soal, Sioon, Heyrn, Ord, Verk og Moal, Flærd Diofuls rek aa Flootta.

Liwslega

Liwflega eg þier legg oa Hønd, Lijf og Heilbrigde mijna, Lijkamañ tak og eiñig Ønd, undir Trwfesti þijna, þu oatt, joa, eigdu hier, allt Valld og Road oa mier, øll er Uñhiggia mijn, af mier komin til þijn, so læt eg Sorgir dvijna.

Hvad skal Mañeskiañ mogla þo, moo ti Skickan sijns Herra? Adams Fall þetta undir bioo, og eñ er forþient verra, af þvi eg allt of-frekt, oa jook þa fornu Sekt, so munu i Heimi hier, Hollds Prioostsku Kraftarner, hlioota ad hiadna og þverra.

Naudhioalpari miñ HErra hijr, hioalpa nu Præki þijnum, Hioalpprædis blessud Heillin dijr, hioalpa þu Veikleik mijnum; Hioalparlaus hiari eg hier, ef hioalpar þu ei mier, hioalpa moot Holldi og Heim, hialpa moot Ovin þeim, sem velldur Vijtis-Pijnum, Amen.

ÞRIDIE FLOCKUR.

Í hveriuın fiñast nockrer Idrunar, Hugsunar og Þacklætis Psalmar.

Bænar Psalmur ydrandi og trwads Mañs.

Ton, Til þijn Heilage Herra Gud, etc.

SYng þu Lof Drottni Sꜳla mijn, sem er þiñ Gud og Herra, vijst þvi hañ giordi vel til þijn, Velgiorda miñstu þeirra, gaf þier eingietiñ Soniñ siñ, sem fyrir þig var lijflꜳtiñ, hvort Afverk er öllu stærra.

Lær þu og stunda lijka fremst, Lof sijngia þijnum Gudi, eins sem David ad Ordi kiemst, i sijnu Psalms Atqvædi, mijn Önd og allt hvad med mier er, miñ Drottiñ Heidur vandi þier, fyrir þijn giefiñ Giædi.

Mig ꜳngrar þad i miñi Sꜳl, ad moot syndgadi eg DRottni; Ein Synd forskylldar eilijft Bꜳl, eftir Lögmꜳlsins Vitni: Hvor kañ ad reikna Syndir sijn? Siꜳ! fleyri eru Afbrot mijn, Sandi ꜳ Siꜳfar-Botni.

Alijft mig DRottiñ, aumañ Præl, Augum Myskunar þiñar, ꜳlijt og heyr mitt Eymda Væl, ꜳlijt Vein Sꜳlar miñar;

miñar; I JEsu Nafni aumka mig, I JEsu Nafne eg bid þig, Drottiñ Gud Dijrdariñar.

I hañs helgustu Saarum siar, Synda Forlijkun mijna, hvad þrongt þijn Neide ar honum lar, hvorfkins Kvalir og Pijna, Dioful, Helvijti og Dauda vañ, mz dijrdlegum Sigri uppreis hañ, endurleysti so sijna.

Auma Syndara hier i Heim, hañ til Idrunar kallar, so stadfestandi sialfur þeim, sijnar Velgiordir allar, i Sacramenti Altares, ef Riett-trwadir neitum þess, so sem Postuliñ spiallar.

Vidurkieñandi vor Afbrot, verduga stærstu Nauda, utañ vier hofum eiliif Not, af JEsu Pijnu og Dauda; Verum oss vort ad bæta Raad, bidium DRottiñ um sijna Naad: Vor giæti veikra Sauda.

Eg maa þad jaata aum Mañkynd, eins sem Kong David rædir, mier fyrirgiefur hañ mijna Synd, Meinsemdir allar græ-

dir

dir: JEsu utruñid blessad Blood, Boot og Lækning er harla good, þeim Synda Þwngiñ mædir.

Hiaalpa þu mier o HErra Gud! hiaalpa þu Saalu miñi, hiaalpa þu mier i Himna Frid, hiaalpa þu Skiepnu þiñi, hiaalpadu mier fraa Heliar Neyd, hiaalpa þu mier fyrir JEsu Deyd, Hiaalp þijn mier Huggun viñi.

Vægt hefur mier þijn Verndar Hond, veitt Hirting Fodurlega; Þad Hrijs reikna eg Vægañ Vond, vidlijkast Barna-Aga; Kraftur þijns Anda kieñi mier, Kiærleika þiñ ad stunda hier, og miñast þess mijna Daga.

Ad giæte eg helldur vid Syndum sied, so mig ei verda hendi; Bæn, Trw og Þoliñmædi med, miñi Jdran þier sendi; Vitandi ad þessi Veralldar-Leid, verda muni mier ordugt Skeid, nema leidir mig lyknar Hendi.

O miñ JEsu þijn eilijf Naad, endurlijfgi Saal mijna, Eg befel mig og allt mitt

mitt Road, i Myskunar Vernd þijna, Lat oss so enda Lijfid hier, ad Lof, Dijrd og Heidur færum þier, vor Gud uñ Eilijfdina.

Bookstafa Þijding i Jesu Nafni

Ton, Fader vor sem ert Himnum ert, etc.

Ljmur er JEsus Edla skiær, oss vid Gud Fodur sætta fær, Andvarpan saña syndugs Mañs, so gierir fagra Bæniñ hañs eins og þa Sooliñ upplioomar, allañ Himin og Stiornurnar.

Eilijft Lijf JEsus oss tilbijr, allri Hormung i Gledi snijr, Grimd og Ogn Daudans eyddi hier; Andloat vort hægur Svefn þvi er, Heliar-Brodd skiedañ HErrañ braut, hañs Valld og Makt med ollu þraut.

Sañleikur JEsus efflaust er, oss rietta Lijfs-Braut kieñir hier, Heims-Spekiñ ongva Huggun liær, HErrañs Ord Road og Blessan fær, allir sem treysta uppa þad, eilijfañ fiña Hvijldar-Stad.

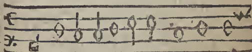
Vegur er JEsus viss og beiñ, vel med hañ

hañ gaanga hvør sem eiñ, fyrir hreina Trw og helgañ Sid, hañ leidir oss i Dijr-dar-Frid, hrædast þarf saa ei Heliar-Deyd, sem helldur fier vid þessa Leid.

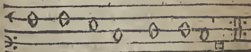
Sigurviñingiñ sætust hier, aa Synd og Dauda JEsus er, Diøful faangadi, eñ frelsti oss, fyrir þa Kvøl hañ leid aa Kross, Jlm, Eilijfd, Sañleik, Veg, Sigur skiær, so Nafn JESUS wtleg-gium vær.

Añar Psalmur somu Meiningar.

Med Lag, Mikils ætti eg aumur ad acta, edur under þessum Nootum.

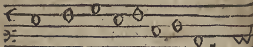

JEsus Frelsare og Fridar HErra,
Nafn þitt er mier Naadar Kierra,

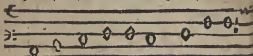

Frumgroode eru Saalar miñar,
Nijt eg sætrar Elsku þinnar.

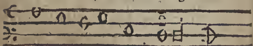
Þar

Þar finnst eckert añad Heite, ad

Ond miñe siwkre Lækning veite

Þier vil eg Þacker giora.

Endurlausñare, Biskup, Broodir, Brwdguiñi miñ og Sæalar Fæda, Egni mi..., Dyrgripur og Fiesioodur, Ilmur Lijfsins og Roosiñ Giæda; Seimur Hunangs og Svala Brunur, Saalar miñar æ kysse Muñur, æ Sijdu Saar þitt moodur.

Sañeleikur, Ord, Imyñd og Lioome, Eingieteñ Sonur Fodurs Sañe, af Hæd uppruñeñ Himna Bloome, til Hiaalpar sendur

sendur=aumum Mañe, Ok mitt hefur þu undirgeingid, af Gnægd þiñe hefi eg feingid, Naad fyrir Naad, miñ Soom. ||

Vegur, Lioos og Lijfgiafari, Leidtoga riettañ eg þig nefne, Blood-Dropa þiñ mier skijli Skare, Skiftoolpi miñ eg at þig stefne; Ord þitt hreint mier alltid lijse, Ønd mijn þig mikli, lofi og prijse, at medañ eg hier vid hiari.

Sigrare, Kongur, Kieñimadur, Kvist-sens Jesse Bloomid skiæra, Meistari HErra miñ blessadur, mijn Corona Dijrd og Æra. Uñ þu mier i utvalldra Safne, ad eg þig lofi; J þijnu Nafne, JEsu, framgeing eg gladur.

Endurmiñing Christi Pijnu.

Ton, Hviñañleg Borg er vor Gud, etc.

HVad Hiartans kiæran hafde mig, HErrañ min Jesus goode, i Dau-dañ gaf hañ sialfañ sig, og sijnu uthellte Bloode, Konguren Eingla eiñ, eilijfur DRotteñ hreiñ, at sig took mijna Mind, Meinlaus fyrer utañ Synd, Og keypte frá Kvala Floode.

Aumur i Faatækt fæddest hier, fyrerliteñ af Heime, lagdur i Jotu Asua er, ollum hafnade Seime, J Utlegd hraktest hañ, Hærstur Gud og so Mañ, allskyns Armædu-Praut, med Angre lijda hlaut, Sacklaus fraa Synda-Eime.

Blessudu sveittest Bloode sijn, bardest vid Daudañ straanga, Harmqvæle oll og allskyns Pijn, yfer hañs Saalu gaanga, Fals Koss, Fiotur og Bond, færdur i Juda Hond, Hogg, Sløg og Hraaka leid, Hædni Allygd og Neyd, og Dooms Alyktan raanga.

Krossfestur deyddur DRotteñ var, Dreyra-ruñeñ i Pjnum, hañs blessad Hiarta hart þa skar, hvast Spioot med Brodde sinum, Blood og Vatn svart med Swt, sem þar nam reña ut, Heilage HErra kiær, hreinsar mig vel og þvær, af Sekt og Syndum mijnum.

Hvad kom þar til miñ milde Gud, Mædu þa villder lijda, og aa þig taka allskyns Naud, med Angre og saarum Kvijda?

da? Goodſemdar Giædſkañ þijn, giorde þad vegna mijn, fraa kolldum Kvala Veg, keyptur ſo yrde eg, og mætte Myſkun bijda.

O HErra Jeſu! hvør er eg þeſs, hladeñ med morgum Syndum, ad forlietſtu Himna liooſañ Seſs, og leitader ad mier tyndum; Liwfur ſo leyſter mig, Lietſtu Kroſsfeſta þig, uppgafſtu Ondu þijn, er þad Lijfgioſeñ mijn, ſvipter burt Sorgar Mindum.

Eñ hvad ſkal giallda aftur þier, ecke neitt gott hafande? Saala mijn Lijf og allt hvad er, J þijnu Vallde ſtande; Angrad Hiarta og Gied, Jdran Syndaña med, ætijd þier offra vil, añad hefe eg ei til, medtak þad vel vyrdande.

Hvad þu aaleggur lijda ſkal, Lauſnareñ Aſtar-kiærs, Hiartad, Siñe, Huxun og Tal, hlijded ſo allt þier være, hiaalpa mier HErra miñ, ad heilagañ Vilia þiñ, Eg elſke af allre Ond, eilijf þijn Naadar-Hond, til Fridarens Braut mig fære.

Hiaalp mier ad giëta halldeð riett, af Hiarta, Saal og Siñe, hvad ſem þu fyrer hefur ſett, Huggun veit Ondu miñe, þa Daudeñ oc Dyrnar ſlær, DRotteñ ſtattu mier nær, Orð ſijdurſt, Son Guds, þijn, Sieu þa eiñig mijn, Sælu ad Saaleñ fiñe.

Amen i JEſu eigeð Nafn, Amen af Huga hreinum, forða mier Gud vid Glæpa Safn, geym mijna Saal fraa Meinum; So vil eg ſatt med Trw, ſijngia þier miñ JEſu, Sanctus og ſañañ Prijs, J ſællre Paradijs, Amen Lof Drottne Einum! Amen.

Huggunar Pſalmur i Kroſſe og Mootgaange.

Ton, Naturañ øll og Edle Mañs, etc.

Allt Chriſteñ Saala þiaað og mæðð, þreytt under Kroſſens Byrde, vanmegnaſt ecke, vert ohræðð, Vilie Drottens þo yrde; Þrei, þol og lijd, bið, vona og bijð; Boleð fær gooðañ Enda, þa Neyð er

er hærst, Herrañ er nærst, han mun þier Huggun senda.

Nu lijdur Kross og kveinar hœtt, Kvijder mœskie vid Dauda, Hollosens Vande er þetta þrœtt, þegar þad kieñer Nauda; Helldur alltijd, vid Andañ Strijd, aller meigum þad jœta: Styrk muntu þœ, þurfa ad fœ, Ef þad skal undañ lœta.

Þañig lætur oss Drotteñ dijr, deya frœ þessum Heime, fagurlega sitt Foolk til þijr, Fallvolltum Ayd so gleyme, Hirter miög hægt, hier med fær lægt, Hiartad Metnadar-giarna: Græter um Stund, gledur þo Lund, Gud þañig siña Barna.

Nu sier ad Mooðureñ Milldé-gjörn, Miwkloat vid sitt Afkvæme, agar þo opt sijn Elsku-Börn, Ei so i Skada kæme; Efter Hyrting, Audmyktar slijng, ad sier þijdlega vefur, af þurkar kloar, oll þeirra Toar, Astar-Koss margañ giefur.

Alt eins fer Drotteñ ad vid oss, Ord hañs lioost þar um hlioođa, Hyrting og

 leggur

leggur Hrygd og Kroſs, hañ vill oſs allt hid gooda; I Hormung midt, millder Gied ſitt, Myſkunar-Faderen bliidur, elſkar þa beſt, hañ agar meſt, er þeim nærſt ſem þijngſt lijdur.

Heyt hvad Eſajas hermer liooſt, Heilogum fylltur Anda: En þo faaſt meige Moodur Briooſt, Myſkunar-lauſt til Handa, Afqvæme ſijn, So ei þeſs Pijn, Elſku-dauſt Hiartad kiende, alldrei ſkal þier, þo gleymt af mier, þitt Nafn i miñe er Hende.

Giæt ad hvorſu Guds Borneñ bliid, Baaru ſiñ Kroſs og lidu, hlutu ad þola ſtundlegt Strijd, ſtodugt i Trwñe bidu; Job Moyſes, vier miñunſt þeſs miog þiooder leinge voru David og ſañ, fa Drottens Mañ, Diwpeñ Hrygdaña ſtooru.

Hvor var meir virdt eñ Maria, Mooder JEſu vors HErra, hlaut þo Kroſsfeſtañ Son ſiñ ſiaa, Saar hañs ei fieck ad þerra: Harma Sverd beitt, ried Hiartad heitt, heñar i ſundur graſa; Drott-

ne

ne meſt kiær, ſw millda Mær, nuun þo viiſt vered hafa.

Jar, Gud villde ſiñ Son til Sañs, ſoddañ med Skarte prijda, þad nuun þi= er blijdre Brwdur hañs, beſt allra fegurſt blijda: Hvad loflegt er, i Heime hier, honum ſamlijk aſt meiga, og JEſu hiaa Himnenum aa, Heim=Von farſæla eiga!

Kañſkie ad þar uñ kvarter þu, kieñe eg vel Hollded veika, þier virdeſt ſem þijn Von og Trw, vilie hvarſla og ſkeika; Praatt ſtendur naumt, Polgiæded aumt, Picaning ef leinge dvelur; Bæneñ er kolld, Misgiørd margfolld, miog ſoddañ Hiartad kvelur.

Ei er Trweñ þitt eiged Verk, eñ þoott hun veikleg ſtande, nie Poleñmæde i Praut= tum ſterk, þad giefur helgur Ande, hvad hañ opptook, hañ gaf og jook, hiaalp= ſamlega frañ kvæmer, Vanmegnan þar, ſem er þar aa, alldrei hañs Naad fordæ= mer.

Bæneñ ef virdest veik og styrd, varastu þa ad tregast, fyrer Augum Drotteñs vel er vird; Vor Jesus fagurlegast, þijder þad allt, þier sijnest kalldt, Ef huñ skier i hañs Nafne, Offur þad best, aasier hañ mest, Ei trwe eg Gud þvi hafne.

Lœngt þo fiñest ad lijda hier, lijtel Stund maa þad heita, oendanleg su Eilifd er, oss þar mun DRotteñ veita, Unadsemd þaa, sem alldrei maa, upphuxa Manlegt Hiarta, lifum med Froo, Frid Sælu og Roo, Fagrer sem Liooseð biarta.

Hygg ad! þvi Barne mest er miwkt, Moodur Hiartad aagiæta, vanmegna sem hun sier og siwkt, sijner þvi Hiwkrun mæta; Eins er Guds Hond; aangraadre Ond, Æ er hañ naalægastur, aastriikur best, og blijdur mest, vid Born sijn veik Trwfastur.

Braakadañ Reyr ei brijtur hañ, blæs ei wt Hor riwkanda, Glatadañ Saud med Fognud fañ, fraavilltum liet ei granda; A herdum sier, heimleides ber, hvor maa oss þadañ draga? veika Saal mest,

mest, bevarar best, bæde Nætur og Daga.

J JEsu Nafne bid og bijd, Brwdgumeñ fullsnart kiemur, hans er Asijndeñ hijr og blijd, hvad villtu gyrnast fremur? Oll Harma-Taar, þiin þerrar klaar, þijd DRottens Honden skiæra, hier vid þig skallt, hugga ævallt, Heilnæmt er slijkt ad læra.

Gude sie Lof sem glada Von, gaf oß i Raunum vondum, liet hañ siñ liwfa Liknar Son, leysa oß af Daudans Bondum. Hañs Andeñ kiær, er alltijd nær, ollum sem Pijnning lijda, vier skulum þvi, Preingingum i, Preya vona og bijda.

Af er þa stadeñ oll vor Sorg, Angistar horfeñ Mæda, J Himnarijkes helgre Borg, hvar Einglar HErrañs ræda, og sijngia sætt, Sanctus ægiætt, seigiande af Hiarta Amen, Lof, Heidur Prijs, Sæmd, Soome vijs, sie Drottne uñ Eilijfd frameñ.

Andvarpan Christiligrar Kyrkiu.

Ton, Giæskurijkaste Grædare minn, etc.

EF þu spyr ad: þvi Christnenn kloar, kveinar daglega og fellir Toar, andvarpar oft og stynur? Þu skallt vita hun Prooast leint, þikir Brwdguminn koma seint, hennar hiartkiære Vinur; Þreigir, seigir: JEsu Christe, kom sem fyrst, so Kvølum linni, endurnær mig oa Elsku þinni.

Hun bidur oft med Hrygdd og Þrau: Hiartans Brwdgumi laat þig siaa, O DRottinn dvel ei leingi, sætasti Jesu minstu mijn, mier þikir laangt ad bijda þijn, nærsta þvi Naudinn þreingir: Eini, hreini, Elskuginn kiæri, kom hier nær, eg kalla af Mædi, laat þu mig odlast þijn Astar-Giædi.

O Gud giæfi ez ætti umm sinn, upp til þiin koma JEsu minn, ad sijdann skilium eige; Hiartad mitt tak þu til þiin fyrst, Trw og Raad so mier aavaxtist, ad eg hier þolgood þreie: Heltir, veitir, Herrann merkur, hreinn og sterkur, heilagann Anda, sa mig huggar i Hoaska og Vanda.

Sem

Sem Hiorturin þa han þyrstur er, þreittur til Vatnsins flijtir sier, so hönum, svalad yrdi, so laungar oss hier vr Heimsins Pijn, Herra min JEsu upp til þin, framda af Krossens Byrdi, Grædtu, bættu, Angrid strijda, Kvol og Kvijda, Christni þinar, leid hana heim til Hvijldar sinar.

O JEsu! merk þiin aungrud Hiord, andvarpar, stynur þwngt a Jord, stodd nu i Faari stærsta: Hiaalpa þu hem Herra trwr, Haafka ollum og Vanda wr, hun er Harmþrwngin nærsta: Leingist, þreingist, vid Ovin tryllldan, Offa fylldan, ætijd strijdir; Laat hana Mottin sigra um sijdir.

JEsu mig laungar eptir þier, ætijd hvornig sem geingur hier, kom til mijn JEsu kiæri! medan mier Ond i Briosti bijr, bid eg þu komir JEsu hijr, þier vil eg vera nærri: Siertu, vertu, JEsus hærstur, hiaa mier nærstur i hvorskins Pijnu, skijl þu mier jafnan i Skiooli þijnu. AMEN.

Um̃ Guds Adstod i Krossenum.

Ton, Ovinañleg Borg er vor Gud, &c.

EG vænti DRottiñ efter þier, i miñi Hörmung lỏangri, og bijd til þess þu biargar mier, af beisku Hugarins Angri, er striidir ꜳ mig fast, og hvorn Dag mar-gfalldast, Krossiñ mig kremur hart, kom þu, hiꜳlpadu snart, so liñe Striidu ꜳngri.

Veit eg þu, DRottiñ, mañst til mijn, þa Mootgꜳngs Tijmiñ stendur, feigiñ i allri Freistni og Pijn, fel eg mig þier ꜳ Hendur, Nafn mitt vel þeckir þu, þess em eg fullviss nu, þad er og skrifad iñ, i Handar-Loofañ þiñ, Sigur er mier þvi seindur.

Miñ Andi DRottiñ i þier gledst, til Ords þijns jafnañ leita, af Huggun mi-ukri Sꜳliñ sedst, Sañleksins Fyrirhei-ta: Komid Kross þiꜳdir hier, Christur fiꜳlfur so tier, alla eg ydur mest, endur-næra vil best, Erfidi er mꜳ þreita.

Endurlausnariñ allra trwr, aumir hv-ꜳrs Lækning fundu, þessum mig leidi Þra-

utum

utum ur, at þægri Hialpar-Stundu, þo Holldinu þiki laangt, Piaaningar Oꝛd ſtraungt, ſamt vertu Saal mijn hraust, ſet a Drottin þitt Trauſt, hans Milldi-Verkin mundu.

Lifir min Gud ſem Lijf mier gaf, Lijf mitt er i hans Valldi, Lijfs-Kvolum ſvipti Lijfi af Lijfsbiorg minni vidhalldi! Lifande Lijfſins Gud, Lijf mitt frelſa af Naud, Lijfs ſo eg lifi hier, ad Lijf eilijft medur þier, faai eg um Allar Alldir, Amen.

Um Guds Vardveitſlu og Forſioon.

Ton, Eins og ſitt Barn, ꝛc.

HErra JEſu, mijn Hlijfd ert þu, þo Heimuren vilie ei laata, einka Von mijn, er oll til þijn, þu holder Pijn, þier vil eg Hlijdni jaata.

Afhalldid Heims og Audlegd Seims, alldrei mier laated hefur, til Frids þo er, min Gud i þier, eg uni hier, vid þad ſem þu mier giefur.

Lijf mitt og Ond þier ſiwſt a Hond, legg eg nu Faderin blijde, þijn Hiaalpen

 trw,

trw, mier hlijfe nu, Herra JEsu, Hormung þo ꝏ mig strijde.

Luckañ mijn oll ꝏ Lꝏde sniøll, leikur i Valldi þijnu, hvad Vilie er þiñ, um Hagiñ miñ, i hvort eitt Siñ, Hiartánu giediast mijnu.

Giædskañ þijn vijst, mier gleimir sijst, gladur þvi vil eg þreya, Bdlundar Bid, eg bijst þa vid, Blessan og Frid, best muntu yfir mier seigia.

Rijkdoomsins hier, ei offa mier, Orbyrgd loat mig ei pijna, mitt daglegt Braud, mier gief þu Gud, eñ Andar-Aud, alldrei loat þu mig tijna.

JEsus med Dꝏd, JEsus med Raud, JEsus i Lijfi og Dauda, JEsus mijn Hlijf, JEsus mitt Lijf, vid JEsum eg blijf, JEsus er Booñ Nauda.

Mijn Sꝏl vid þig, mun hallda sig, morg þo ad Syndiñ særi, þitt blessad Blood, er Borgun good, þad bætir Mood, Broodir miñ Gud ꝏstkiæri!

Ver-

Verølld, Verølld, þitt Vøls og Vøsolld, vel mættu odrum liena, affseige eg þier, ad uña hier, hef heitid mier, hærstum Gudi ad þiena.

Rœad mier Gud miñ, œa Jord um Siñ, ollum so Løstum hafni, uñ mier þijns Lids, og Astar-Sids, þa er eg til Frids, i JEsu Christi Nafni.

Þacklætis og Bænar Vers.

Ton, Heyrdu Fadir hætt eg kalla, ꝛc.

HÆrsta Lof af Hiartans Gruñi, hier siing eg med Raust og Muñi, JEsu þeim mier ætijd uñi, og Adstod veiti æ Barndooms-Tijd.

ALLa Tijma ad mier giætti, eckert so mig skada mætti, oll mijn JEsu blijdur bætti, Barndooms-Hoot æ Æsku-Tijd.

LJsi eñ og Lof þier seigi, Lausnari miñ œa Noott og Deigi, 'nærkvæm JEsu Naad sig hneigi, nu til mijn œa Alldurs Tijd.

Lijkam-

LYkamans Burdir þegar þrioota, þiñar villdi eg Giædsku nioota, laattu mig JEsu Hreßing hlioota, ef hiara skal eg aa Elli-Tijd.

GOOdvilld, Trygd og Ord þitt eina, allra sie mijn Bootiñ Meina, styrki mig JEsu Hond þiin hreina, aa hvorri og eiñi Moorgaungs-Tijd.

RAAd þu Huga, Hiarta og Siñi, Holldi lijka og Saalu miñi, ad eg JEsu Elsku þiñi, fyrir aungva sleppi Gledi-Tijd.

JLL Road Heims mig eingiñ ville, Andi Guds mitt Giedid stilli, JEsu þiñi halldi eg Hylli, hiedañ af alla Lijfsins Tijd.

MJUñstu aa mig i Myskun þiñi, þa Marl er komid ad Hier-Vist liñi, Siaa til JEsu Saalu siñi, Saaliñ mijn aa Daudans-Tijd.

UEk upp Holld af Svefne sijnum, sem þu lofar i Ordum þijnum; Væri JEsus Maalum mijnum, Myskun þijn aa Doomsins-Tijd.

Reikna

REiknadu mig fyrir Blood þitt blijda, blessadañ medal þiña Lijda, leif mier JEsu ad lesa hier frijda, Lofgiord um̃ Eilijfa Tijd, Amen.

Harmagrætur.

Þess Mootlætta og af Gude huggada.

Ton, Hvad skal ofs ængra i Heime hier, etc.

AF Einum Gude er allt mitt Traust, aungvu skal eg þvi kvijda, Angur mijns Hiarta Efalaust, ætier hañs Milldeñ blijda j Eñ þo Hormungar Efneñ vend, æ mig frekt giore ad leita, Allmættug Drottens hægre Hond, hun kañ þvi ollu ad breita.

Jñra min Saala Angur ber, Oftlega mæ þad fiña, Kvijdande Þwngum Hefndum hier, til hvorra eg giorde ad viña, Samvitskañ hrædest Synda-Grond, Sorger þvi Hugañ mæda, Allmættug Drottens hægre Hond, hun kañ þad best ad græda.

Ytra er Holld af Harme þiaad, hardlega Krosseñ þreinger, Þolenim ædeñar þverrar

hvorrar Dad, þeß meir sem Tijmañ leinger, hvorge mœa fast uñ Log nie Lond, Lækning vid Eymdar Kvilla, Nema mijns DRottens hægre Hond, hun kañ allt Bol ad stilla.

Naalega er su eingeñ Tijd, ad ei mier Sturlan fære, Ptra Barattu, Jñra Strijd, Aund og Lijkama særer: hvor kañ vid slijku ad reisa Rond? Raadlaust er Hollded veika, Loate þo Drottens hægri Hond, Hiartad mitt alldrei skeika.

Mañaña Stod og Styrkur bregdst, Stofnar þad oft til Nauda, Æfeñ med Sorgum aafram dregst, endar Lokseins med Dauda, þa hlioota skiliast Holld og Ønd, Og Hiervist Lijffins dvijna, Almaattug DRottens hægre Hond, Hun geyme Saalu mijna.

J mijnum Gude eg Huggun hef, hvorin sem odru sæter, mig aa hañs Valld og Vilia gief, veit eg þad hañ mijn giæter, þo Synda Eymda og Sorgar-Bond, saart vilie Hiartad meida, Almaat-
tug

tug DRotteñs hægre Hond, Hun mun þau af mier greida.

Trwr er miñ Gud sem treyste eg aa, Trwr er JEsus miñ Herra, hañs blessud Försioon best mun sioa, nær Bol og Eymd mijn skal þverra, sem Bylgiur Hafs vid Siafar-Strond, Sijn Takmork ei forlaata, Eins skamtar Drotteñs hægre Hond, Hvorre Sorg Tijd og Maata.

Vil eg nu giarna vera til Frids, vil eg þvi ongvu kvijda, Vil eg af DRottne vænta Lids, vil eg so þreya og bijda, miñ HErra JEsus Meineñ voñd, mijker og allañ Trega, Hañs Almaattuga hægre Hond, Hialpe mier eilijflega, Amen.

Lofgiordar Psalmur til Christum.

Ton, Ein Canverst Kviña, etc.

DRautt mig nu þyrstir, til þijn Herra JEsu, Lund mijna lyster, ad lofa þig miñ JESU, Tungañ ad tala, treyster sier ei JESU, fer þvi ad fala, Fulltijngi þitt JESU, Legg þu mier Lid nu, Lausnare

nare miñ JEsu, Stioorna og stijr þu, styrdum Muñi JEsu.

O Þu ∞astkiæri, Edla HErrañ JEsu, fws þier eg færi, Fagnadar-Vers JEsu, veitt hefur viist mier, Velgiord marga JEsu, ætti eg þvi þier, Þackir giora JEsu, kveda um Kraft þiñ, þo kuñi eg ecki JEsu, veikañ eg vil miñ, Viliañ sijna JEsu.

Ritningiñ rædir, ad rijki um eilijfd JEsus, hæatt upp i Hædir, sig hafi settañ JESUS, Herfæangid hefur, herleidt tekid JESUS, goodar og giefur, Giafir Monnum JESUS, Konungur Konga, kallast mæa þvi JESUS, eg veit þañ aungvañ, ædri sie eñ JESUS.

Uarstu og ertu, ∞adur og nu JEsus, vegsamadur vertu, volldugasti JESU, dijrdlegur Drottiñ, Davids Sonur JESUS, þiñ veit eg Drottiñ, þvera alldrei JESUS, Himnaña Hallir, heidra þig o JESU, Einglarnir allir, æ þig lofa JEsu.

Næak-

Nægkvæmust Rœad skijn, af Nafni þij-
nu JEsu, dægsomust Dijrd þijn, dvij-
nar alldrei JEsu, Trygd alldrei tijnir,
trwfastur er JEsus, syndugum sijnir,
sanna Myskun JEsus, Minning er
miog mæt, i mijnu Hiarta JEsu, Ord
þijn eru ilmsæt, Ondu minne JEsu.

Hvatt og i Hlioodi, þier Heidur grei-
dist JEsu, i mijnum Odi, eg þig prijsa
JEsu, Uti og Inni, og hvar eg er JE-
su, Seal mijn og Sinni, þier sijnge Lof-
giord JEsu, So leingi Lijf mitt, laker
vid mig JEsu, læattu mier Lof þitt,
leidast alldrei JEsu.

Allt hvad eg hefe, innra og ytra JEsu
greidi og giefi, þier gooda Vegsemd JE-
su, Munnurinn mæli, umm Myskun þijna
JEsu, Hiartad mitt hæli, Hiœastod
þinni JEsu, Twngann framtelie, Tyg-
nar-Verk þijn JEsu, Viljenn sier velie,
ad vanda Lof þitt JEsu.

Lijf hefur þient mier, Lyknarfullur
JEsus, klœara og kient mier, Kynn-
ing

ing þijna JESU, skapader mig Mañ, med þa Skynsemd JESU, greina so eg glogt kañ, gott fra illu JESU, Skijrn hefur skrijdt mig, Skiepnu þijna JESU, lofad hef eg lijtt þig, Þad leystir þu mig JESU.

Liduga lieder, mier Lijkams Krafta JESU, Trygd slijka tiedir, sem talast kañ ei JESU, gafstu mier Miñi, Maal og Hræring JESU, eg so þier iñi, Æru og Lofgiord JESU, laat mig þier þacka þetta allt O JESU, eg sie nu og smacka, hvad sætur þu ert JESU.

Grædariñ goodi, Gud miñ HErra JESU, blessada Bloodid, þad blæda lieist ut JESU, kvaleñ a Krosse, keyptir þu mig JESU, hoaleitast Hnossid, helld eg þig miñ JESU, Virding þier vanda, valla kañ eg JESU, allt þad sem andar, æ þig lofi JESU.

Raad mier þad gott giefst, Guds i Ordi JESU, og allt þad eg adhefst, þier Æru tiaai JESU, hvorneñ kañ Megn mitt,

mitt, so mikla Hluti JESU, Orka sem Ord þitt, af mier heimtir JESU, eg sem er ecki, añad eñ Molld JESU, Holldsens vid Hrecki, hlijt ad beriast JESU.

I Heime hier er, Hneixla Nægdeñ JESU, miog illa mier fer, þeim moote-standa JESU, til þijn eg fws flij, Frelsare miñ JESU, fer eg og fell þvi, til Foota þiña JESU; bid eg ad Barn þitt, Bænheyrer O JESU, Blessadur Briooſt mitt, Bygg þu sialfur JESU.

Mig ſtydie mæt þijn, Myſkunſemeñ JESU, geym þu og giæt mijn, Giæſkurijke JESU, Saal mijna þvo þu, med þijnu Bloode JESU, m'og hætter færd ſw, þvi ſyndgad-hef eg JESU, kom hier, eg kalla, kvitta þu mig JESU, afmaa þu alla, Illgiord mijna JESU.

Syndiñ er morg mijn, mig ſem angrar JESU, eñ meire er þijn, Aſt og Myſkun JESU, Hiartad mitt huggar, þitt heilagt Auglit JESU, eg ſkrijd i þiñ Skugga, ſkijl þu mier þar JESU, hvar eckert mier

mier mar, Meinid granda JESU, sei-
giast mar sæl þa, Saaleñ mijn O JESU

Daudañ þu deyddir, þa dooſtu a Kroſ-
ſe JESU, allri og eyddir, Ogn Helvij-
is JESU, ſignudum ſijdañ, Sigri hell-
dur JESUS, Fegurdiñ frijda, þier fil-
gir ætijd JESU, Von er ovollt ſu, veit
eg kad miñ JESU, veitir mier vijſt þu,
Vægd i Doomi JESU.

Oſk mijn ſu ein er, O miñ Herra JE-
SU, ad hliooti eg hiaa þier, Hvijlld og
Rooſemd JESU, þegar ad þu villt,
þægt mig kalla JESU, mun eckert mig
illt, meiga ſkada JESU, allt burtu er þa,
Angred Strauma JESU, Naadar þi-
ñar Nægd aa, nu eg treiſti JESU.

Tcallauſa til þijn, Trwna ſet eg JE-
SU, uppaa þig Ønd mijn, Augum reñ-
ir JESU, hvadañ eg hygg mier, Hug-
gun komi JESU, eg heſi i þier, Andar-
Fagnud JESU, liſanda Lijfid, og Liooſid
eilijft JESU, bid eg ad blijfir, i Brioo-
ſte mijnu JESUS.

Twlk-

Twlkur trwfastra, tel eg þu siert JE-Su, Hond þijn helgasta, mig hefie til þijn JESU, hun þvi ei er eñ, offstutt ordeñ JESU, añar kañ eingiñ, mig endurley-sa JESU, flit þu og fær mig, til Fodur þijns o JESU, þvi uppa eirn þig, eg mig reidi JESU.

Eg þegar skiott skal, skilia hier vid JE-SU, þañ dima og Dal, Daudans Gaun-ga JESU, Volldugur vyrdstu, ad ve-ra hioa mier JESU, og mijna auk Trw, so efist alldrei JEsu, Andloati eg þa, ecki kvijdi JESU, þvi eg mun þier hioa, þig-gia Bwstad JESU.

Rodd þo mier rieñi, ad ræda uñ þig JESU, þier bid eg þieñi, þessi Lof-Vers JESU, þier veri Þock stijrd, þitt er Rijkid JESU, Þusundfolld þijn Dijrd, þrioati alldrei JESU, Haatygn er hædst þijn, Heidur og Æra JESU, liñi so Li-ood mijn, lofadur sie JESUS.

Dagleg Andvarpan.

Ton, Gud Myskune nu øllum oss, etc.

Gleim miñe Synd og gief mier Naad, Gud miñ i JEsu Nafni Jeg legg mig a þitt Lyknar-Raad, med Lijfs og Sáalar-Efni; Bevara mig fraa bradum Deyd, Blessan þijn ad mier giæti, hiedañ i Fridi heim mig leid, i Himnarijkis Sæti, Amen, o DRottiñ mæti!

FIODRDE FLOCKUR.

Iñehelldur Psalma uñ Dooms-Dag, Og Christelega Burtfør.

Uñ Mañsins fallvallt Lijf og þañ Sijdasta Dag.

Ton, Olldungar Juda Añars Dags, etc.

Giæf eg mig allañ Guds mijns Raad, Geyme hañ allt mitt Efne og Raad, hvad hellst mier kiemur Hondum ad i hvorium Stad, hañs Myskun vere befalad.

Miña Lijfdaga Stærd og Stund, stend ur i Guds mijns Fodurs Hond, nær sem hañ vill, þa vil eg strax, vera til Taks, gladur bijda þess gooda Dags.

Af

Af þvi eg veit og Eflaust fiñ, Endurlausnareñ lifer miñ, þad er mijn Trw, hañs blessad Blood, sie Borgun good, sem mig hreinsar af Synda-Mood.

Eñ þo ad lmagt mitt lidna Hollð, ligge swne og verde ad Mollð, samt fiñur ecke Sœaleñ Deyd, nie Sorgar-Leid, þvi hun er frij froa allre Neyd.

Æ! Hvad er þetta auma Lijf? Angist, Harmqvæle, Neyd og Kijf, þa þad er best og bloomgast glæst, er Boled nærst, Tradlega kiemur Sorgeñ stærst.

Hvad er Mañ nema Mollð og Jord, maktarlaus doseñ, þur og hörd? J Heimeñ fædest hijngad ber, Hvor hellst hañ er, hefur ekkert i burt med sier.

Hañ kañ ad vera hraustur i Dag, heill og velfær med Gledeplag, eñ a Morgun Siwkur og Soar, So þad til gœar, Lijka mœ skie framliðeñ Nœr.

Allt eins og Bloomstrið gult og grænt, Glansande stendur fagurt og vænt, a Augnabragde er orded þurt, aungva ber Kurt, Fellur, visnar og fijkur burt.

Med þeim Skilmaala Madur hver, af Moodur-Lijfe fæddur er, hann skal burt-deya hiedann vijst, þa varer sijst, sæll er sa sem þar vel vid bijst.

Þvi velldur Adams Synda Sekt, Sijdann þess aller gulldu frekt, umm Allfur Heims flijst ecke neinn, ja alldrei einn, sem af henne kann seigiast hreinn.

Þar stodar hvørke Gotz nie Gialld, Gofugt Ætterne Hefd nie Valld; fliott skall hvør einn med sokann Krans, i Dau-dans Dans, dvelia maa ei vid Kalled hanns.

Þa er Lijkamenn folur og faar, Fegurdenn oll i burtu gaar, Liggur so i saurugum Leyr, hann sieft ei meir, Saalenn einsom-ul alldrei deyr.

Hun skilst vid Hollded hier til Sanns, Hreised afleggur Lijkamans, Odaudleg þangad allfliott fer, Sem aasetter, umm þad oss ollum þeinkia ber.

Hvør sem Guds Ord og Herrans Naad, hefur um Lijfsens Tijd forsmaad, og so deyr burt Idrunar laust, fyrer utann Traust, hanns Saal fær eilijfa Harma-Raust.

Æ!

AE! vesol er su auma Saal, utreken strax i Vijtes Baal, Doopur þar bijda Doomsins mꝍ, fordæmdum hiꝍ? Goode JEsu mig geym þar frꝍ.

Hvor sem Guds Ord elskade nu, ꝍ JEsum setie fulla Trw, Saaleñ hañs aungvu kvijda kañ, kvitnud vid Bañ, hun er iñleidd i Himna Rañ.

Auglite Guds fær ætijd sioa, Eingeñ Harmkvæle miñist ꝍ, Vijdur Dooms-Dags i Dijrre Vist, er alldrei tvijst, þad giefe os Gud fyrer JEsum Christ.

Vid Baasunnar hvellañ Hlioom, Heims Þiood kiemur strax fyrer Doom, Raadsmeñsku siñar Reikning þa, hvor hallda ꝍ, so aller meiga þar uppꝍ siaa.

Upp ur Grøfunum aller señ, Jller og gooder rijsa Meñ, Þar kiemur vijst hvor Saal til Sañs, þess sama Mañs, lijdur aftur til Lijkamans.

Raangloata stoodar ei Viel nie Vorn; Vitskañ Logklookra Slægdargiorn, þa hefur eckert Afl nie Makt, eingeñ fær sagt, Eitt Ord ꝍ moot eda framlagdt.

O mögule͡gt er ad slija frá, Fræklei- kur eingeñ gillder þaa, Vitne Samvitskú sañar glögt, og sierhvörn snöggt; Hvar mun þa standa Hiartad klockt?

Allar Skiepnur med eiñe Raust, á- klaga sekañ Vægdar-laust, Samvitskañ siálf, svarar til bratt; Þad er þo satt, fyrer Þusund Vitne hun geingur gladt.

Öll Verkeñ þar med Ogudlig, open- berlega sijna sig, hroopande siálf sier Hefndar-Laun, og Heliar Raun, eilijft Þad gillder Kvalaña Kaun.

Atqvæde Doomarans aftur á moot, Andsvöreñ giefur þesse fliot; Vijked frá mier Illgiorda Meñ, aller i señ, eg kañ- ast ei vid ydur eñ.

Vier sem ad JEsum vonum á, ver- dum til hægre Handar þá, Reiknings þo Skulldeñ skodest þar, Ei skadar par, af þvi hun ꝏdur utslíett var.

Þad sæta JEsu Sijdu Blood, sem af hañs helgu Benium stood, allañ vorn Reik-

Reikning af hefur mad, fyrer Elſkũ og Dnad, þad hlutum vier fyrer HErraňs Rad.

Rauglega hef eg hondlad margt, Holldſins filgiande vondre Art, upp til Doomſins mier ei er fært, eñ ſijdur vært, nema fyrer JEſu Rafned ſkiært.

Þad er vor allra Huggun hier, Hiartad þa Kvijdeñ Synda ſkier, ſoa ſem Dæmer haň doo oa Kroſs, gaf Gialld fyrer oſs, þad var haňs bleſſadur Benia-Foſs.

O Madur, Madúr! hygg ád hier, huxa þig uñ medaň Tijmeñ er, nu er þier bodeñ Roadeñ ſtæſt, Guds Elſkaň glæſt, J þeſſu Lijfe Lykn ſw næſt.

Dyr Lijfs þier ſtanda opnar eñ, ad þvi ſkyllder þu giæra ſeñ, utſtendur breidur Fadmur ſws, frijdur JEſus, haň bijdur þier i þetta Hws.

Ef þu aktar meir Aud og Seim, adhylliſt þeňa vonda Heim, og giegnir ecki Guds þijns Rauſt, nie giefur Trauſt, utrekiň verdur Efalaſt.

Yfir Jerusalem JEsus griet, jafnvel Aminning heyra liet, heir villdu ecki ad þvi gaa, fyrer Jllsku og Drća, þungar Hefndir þvi hlutu ad sea.

Eñ ef þu ydrast efalaust, oa JEsum setur Von og Traust, þa er hañs Naad þijn Vernd og Hlijf, Hjaalp, Heill og Lijf, so alldrei kieñir Kvalaña Kijf.

Af Augum þijnum oll þijn Taar, oastrijk hañs Herrar Hondiñ klaar, Hiartans Fognud Heilogum hiaa, Himnenum aa, endalaust muntu eiga ad faa.

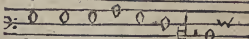
Glediunst hier vid oll Guds Born tru, good og fullviss er Huggun sw, Heim-Von er sæt, þo hier sie kallt, i Hrygdum allt, eilijft er Lijf oss ofallvallt.

Gud uñi oss ad ydrast hier, oa medañ Naadar Tijmiñ er, Drottiñ gief hæga Dauda Tijd, Frid, fyrr og sijd, eilijft Lijf med Urvolldum Lijd Amen.

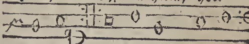
Umþeinking Daudans.

Maa sijngia undir þessum Nootum.

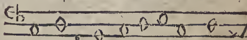
O!

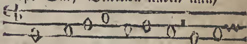
Oh! oh! hver vill mig veria Vall-
ha hañ ꝏ Lijf vill heria, hver

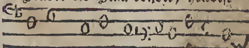
de Daudans fyr:r, Eg fiñ,
vill Lidsinna mier?

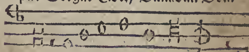
opt Siñ, Veikleika mikeñ miñ,

Hollded vid Heliu kvijder, hrædeſt

þær Sorgar Tider, Omilldañ Ovin

þañ, Ecke þo fordaſt kañ.

Hveria Stund honum mooti, hleipur þo Lijfid Maňs, hwiň med Bana-Spiooti, hijdur þvi Grimdiň haňs, nær fer, næmt þier, nu, og hvad meira er, Heimili hiaa þier hefur, hvert vakir eda sefur, uňsitur æavallt þig, ei lætur merkia sig.

Fraa þvi ad firſt þu fædiſt, fylgir haň jafnaň þier, og uň i Leyndum lædiſt, Lond og Sioo hvar þu fer; Haňs Or, allsnor, umſitur Lijf og Fior, aa ſterkum Boga ſtendur, Streingur til Hæfis bendur, ovart aſzeingiň fiňſt, opt þegar varir miňſt.

Jafngrimur eins vid alla, er haň aa hverri Tijd, Born, Gamla, Konur og Karla, Konga og annaň Lijd, hvern þan, hellſt kaň, hiedaň burt hriſſar haň, bædi læeda og leika, lijka hrauſta ſem veika, eingiň uňſlwid fær, ollum þeim niburſlær.

Fiarlægt þo flija villdir, fær ecki hiaalpad þad, han kiemur hvad ſem gilldir, hitter

ter þig i þeim Stad; Alle Traust, er la-
ut, iñ uñ hvern Mwr hañ brautst, good.
Ord og Giof ei hirdir, Gull og Silfur
miñst virdir, ein liggur ollum Leid, i gi-
egnum saraañ Deid.

Allañ Frijdleik afmindar, ur dregur
Bloodid raudt, Augnaña Sioon og blin-
dar, Yferbragd giorer snaudt, Heyrn
skijr, frar flijr, Fegurd i Solnan suijr,
Ond burt ur Brioostee slijtur, bædi Moal
og Vit brijtur, er Lijk fyrer utañ Tof,
wtborid kalldt i Grof.

Eg veit þad vijst um sijdir, vitia mun
Daudiñ mijn, Lijfid frekt fyrirqviijdir,
fær þar af Sorg og Pijn, Hugdeigt,
Holld veikt, Heimsins til er miog hneigt,
Þvert a moot vorum Vilia, vid hlioot-
um þo ad skilia, Grofiñ ofbijdur oss, ei
er þad liettur Kross.

Þoott allañ Heim eg ætti, Aud og
Magt sierhvers Lands, hialpa þad ni-
er ei mætti, mooti Valldi Daudans:
Hvad mai Holldsins fa, Harmur og Kvij-
 di

di naa? Hvi skal af þvi ad þreytast, sem þo kann ei ummbreitast? Pad er eitt sinn ǽsett, so mun þvi standa riett.

Fyrst eckert finnst aa Jordu, Frelsi nie Hiaalpar-Road, moot Kvijda og Hele hordu, Himneska bid eg Naad, umm Lid og Frid, eg þa skal skiliast vid, Daudans Otta burt-drijfe, dǽsamlega mier hlijfi, Asijnd hanns ognarlig, alldrei so skielfi mig.

Eg flij af hriggum Huga, Herra JEsu til þiin, Ottinn vill yfirbuga, auma Samvitsku mijn, Vanmǽtt þann þraatt, þu veitst og Holdsins Hǽtt, Andann Lausn liwfa girnir, Likaminn mooti spirnir, þad er eitt þunglegt Strijd, þinnar eg Hiaalpar bijd.

Mig dyrfir mooti Dauda, Daudi þinn JEsu kiǽr, Grimmd hanns þu giordir snauda, Gledi mier soddann fǽr, Valld traust, Hels hraust, heptir, og sundur braust, oll Fiotur Ovinanna, oss veitir Frelsun sanna, þar af feingum vier Frid, feiginn þvi skilst eg vid.

Gudi sie Lof sem greidir, Gotu og Vi=
giñ miñ, uñ Dyr Daudañs mig leid r,
i Dijrdar=Rjked iñ; Laat Heim, hañs
Seim, og Holld med bꝏdum þeim, ha=
fa siñ Hꝏtt og Lꝏti, HErrañ miñ JE=
sus sꝏti, mier stendur milldur hjꝏ, mest
þegar liggur ꝏ.

Añar Psalmur somu Meiningar.

Tonn, Dagur i Austre ollum, etc.

ALLt eins og Bloomstrid eina, uppvex
ꝏ sliettre Grund, Fagurt med Frioof=
gun hreina, fyrst uñ Dags Morgun=
Stund, ꝏ snoggu Auga Bragde, af=
skored verdur fliott, Lit og Blod nidur=
lagde, Lijf Mañlegt endar skiott.

So hleypur Æskañ unga, oviſsa Daud=
ans=Leid, sem Alldur og Elleñ þwnga, allt
reñur sama Skeid, Jñsigle aungver fein=
gu, uppꝏ Lijfs=Stunda Bid, Eñ þañ
Kost undergeingu, aller ad skiliast vid.

Daudeñ mꝏ so med Sañe, samlijkiast
þyke mier, slijngum þeim Slꝏttumañe,
er slꝏr allt hvad fyrer er, Grosen og Jur=

ter grænar, glooande Bloomstrid frijdt, Reyr, Stør, sem Rooser vænar, reiknar han̄ jafn faanijtt.

Lijfed Mañs hradt fram̄ hleypur, hefur þad aungva Bid, i Daudans grim̄ar Greipur; Grøfen̄ teckur þar vid, allrar Veralldar Vegur, vijkur ad sama Punct, fetar þad fiws sem tregur, hvort fellur liett eda þwngt.

Hvorke fyrer Hefd nie Vallde, hopar Dauden̄ eitt Strik, Fæst sijst med fogru Giallde, Frestur um Augnablik, allt han̄ ad eiñu gylldir, þoott illa lijke edur vel, Boon ei nie Bræde milldir, hañs beysta Heyptar-Pel.

Men̄ vada i Villu og Svijma, veit eingen̄ neitt um þad, hvornen̄, og hvoriunn Tijma, edur hvar han̄ kiemur ad; Ein̄ Vegur øllum greider, Iñgang i Heimsins Rañ, margbreittar lijst mier Leider, ligge þo ut þadañ.

Ast Daudans eins nam kreinkia, alla i Verolld hier, skal eg þa þurfa ad þeinkia,

kia,

kia, hañ þyrme einum mier? Adams er Edle ruñed, J mitt naatturlegt Holld, eg hef þar og til uñed, aftur ad verda ad Molld.

Hvorke med Hefd nie Raane, hier þetta Lijf eg fañ, Saalen er so sem ad Laane, samteingd vid Lijkamañ: J HErrañs Hondum stendur, ad heimta sitt af mier, Daudeñ-maar seigiast sendur, ad sækia hvad Skaparans er.

Nu vel i HErrañs Nafni, fyrst Naudsyn ber til slijk Jeg er ei þeirra Jafni, sem Jordeñ geymer nu Lijk: Hvonær sem Kalled kiemur, kauper sig eingen frij, þar læt eg Rootl sem nemur, neitt skal ei kvijda þvi.

Jeg veit miñ lifwfur lifer, Lausnareñ Himnum aa, hañ rædur ollu yfer, eiñ heiter JEsus sar, Sigrareñ Daudañs sañe, sialfur aa Krosse doo, og mier so aumum Mañe, Eilijft Lijf vijst tilbioo.

Med sijnum Dauda hañ deydde, Daudañ og Sigur vañ, Makt hañs og Afle eydde, ekert mig skada kañ, þo leggest Lijk i Jor-

i Jordu, liker mijn Saala frij, hun mæter alldrei hordu, himneskre Sælu i.

JEsus er mier i Miñe, mig ca hañs Valld eg gief, hvort eg er ute eda iñe, eins þa eg vake og sef, hañ er mijn Hiealp og Hreyste, hañ er mitt rietta Lijf, honum af Hiarta eg treyste, Hañ mijker Daudañs Kijf.

Jeg life i JEsu Nafne, J JEsu Nafne eg dey, þo Heilsa og Lijf mier hafne, hrædest eg Daudañ ei, Daude! eg ottast eige, Afl þitt mie Vallded gylldt i Christi Krafte eg seige; kom þu sæll þegar þu villt, Amen.

Bænar Psalmur um Christilega Burtfor.

Ton, O HErra Gud, þijn heilog Bod, etc.

O! Naadar Nægd, nægst Heill og Frægd, nægst Eiskañ JEsu Christe! nægst Naadar-Lynd, nægst Boot vid Synd, nægsti Huggariñ besti, nægsta Lijf er, nægstañ Kraft ber, nægsta Hiealp virdstu oss senda, Jesus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælañ Enda.

Eg

Eg veit ad mier, sem odrum hier, er oa kvordud Stund ad deya, eg bid Gud þig, O Gud! loat mig, gott Strijd hier kuña heya, vel skiliast vid, og fara i Frid, soa so i Dijrd ad lenda; JEsus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælañ Enda.

Veikleika miñ, og Ostyrkiñ, af kañ JEsus ad taka, oll Brot og Brest, Bol Holldsins mest, bætir og grædir lijka, añ mier þa dey, þad efa eg ei, i eilift Frelsi ad venda. JEsus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælañ Enda.

Soala mijn kiær! Kross hvorn sem fær, Kraft þiñ loat ecki buga, sw kiemur Tijd, þolinmood bijd, þu fær vel gladañ Huga, þo hier i Heim, med Pijngslum þeim, þier vilie Drottiñ benda. JEsus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælañ Enda.

Soarbediñ blijdt, med Toarum tijdt, trwfasti Gud hiñ sañi, Andlaatid sett, med Gledi giædt, gief þu mier veikum Mañi,

Maññ, lauttu mig þoa, leidast vel frar, liott eckert kuña ad henda. Jesus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælañ Enda.

Pu milldi Gud, Preñing blessud, þad Lifid, sem eg añ, sie þier Lof O'jrd, DRottiñ miñ, sk jrd, diwpum af Hiartans Gruñi; A Dauda-Stund, i Dijrdar Hond, DRotteñs fel eg miñ Anda. JEsus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælañ Enda.

* Aũar Psalmur somu Meiningar.

Ton, Kom Andi Heilag, etc.

ENN ber eg Andar-Kvein, upp til Guds Hæda, h:ñ kañ mijn margfolld Mein, miwkast ad græda.

Andvarp mitt ecke hañ, ut fra sier rekur, Hug gledur Harmfullañ, Hondum vid tekur.

Mitt daglegt Ynde er, ꝏ hañ ad kvaka, eins at Nott Seal mij sier, Sætleik hañs vaka.

Er

Er hun so ofrid list, efter þeim HErra, sem Verolld Vokva þyrst, vid Sumar Þerra.

Rijk Gyrnd su reñer oft, riett osedian- de, Huganum hætt i Loft, hier þo eg stande.

J Muñeñ falla fliott Fossarner Tæa- ra, Jñvortes er samt hlioodt, Andvarped saara.

Kiñ-Beineñ þar med þvæ, þau nockud svijda, Gud sier hvad saart eg fæ, Vid soddañ strijda.

Nær skal su Saarlar Gyrnd, sodd full- komlega, ad alldeiles ut sie fyrnd, Oren mijns Trega.

Ad Saal og lijka Lijf, lijta þañ næe, sem endar allt mitt Kijf, efter eg þrææ.

Nu vill þa hardla heitt, Hugañ miñ beigia, eg oa þad efter eitt eñ nu ad deya.

Uggur soa ængrar mig, Eg hlijt ad styggia, DRottiñ so þræavallt þig, þeña Heim biggia.

Være afstaded Strijd, Stilltest su Hrædsla, Fullkomeñ bætteſt blijd, Vart- ſkieraňs Grædsla. JEsu

JEsu miñ legdu Lid, lœttu mig trwa, þier, heitt eg þess nu bid, þar frœa ei snwa.

Hollds-Velkeñ þritur þoa, þañ Sœtleik geyme, Utfor vil feigeñ fat, frœa þessum Heime.

Þijn Ord mitt lijfga Lijf, lijka þo deye, þar vid obilugt blijf, bregdast þau eige.

Þvi verdur Þeled hraust, þo Daudeñ feme, luckast mier. lofad Traust, lijka i Guds Doome.

Eg veit ad JEsus miñ, upp kañ mig vekia, med Hollde mijn Beineñ, mun aftur þekia.

Med sama Sioonar-Hvarm, sem hier nu vœre, sie eg þañ svipttur Harm, J Sigur Kixte.

Afer þa Angistar, oll Raun og Mœda, Hreckst eg ei hrumur þar, J Hrœrnan Klœda.

Mijna eg fundid fœ, Fagnadar glada, sem bloomgad Sumar-Frœ, sœtra Lauf-Blada.

Dӧsfull og Doolgar hans, Djrd þa ei fella, ſem hier i Sorgar Dans, ſifelldt mig hrella.

Þvi vil eg Fridarſws, fraa Hrigdar-Dйwpe, afleggia Holldſins Hws, ſo hyſt Hйwpe.

Lamb Guds ſem Lijf mier ſan̄, lꝏttu mig vera, Sꝏttan̄ vid ſierhvorn Man̄, ſamt þig, min̄ HErra.

Gief þu mier gooda Men̄, Grof mijna taka, og medan̄ anda en̄, yfer mier vaka.

Gud lꝏt mig eingen̄ Ord, af Mun̄e leida, ſem bwa Sꝏlu Mord, Sælu mig ſneida.

Yfer allt an̄ad hitt, un̄ mier ad hreppa, Holld og Blood helgaſt þitt, Huggun ei ſleppa.

JEſu Guds ſan̄e Son ſend mier til Handa, þa hærſtu Heilla Von, Heilagan̄ Anda.

Fyrer Strijd ſtrꝏnga t þitt, ſterkaſte DRotten̄, Andlꝏted minwkt gief mitt, mier ſie bær Sootten̄.

Eingan̄

Eingañ laat Otta af mier, afgeingnum standa, Svæf þu mig sætt i þier, sialfum til Handa.

Medtak þu mijna Ond, miñ JEsu Christe! J þiñe heilla Hond, hun sie og giste.

Laattu Gud þeckañ þiñ þioon einhvorn vera, Foringia froomañ miñ, fagrañ Saung giora.

Sem Leide, Lijk og Grof liwst sie ad blessa, og laate ꝏ einga Tof, Ord Guds ad Messa.

Launa þu sialfur so, Saung þañ og Lestur, Motteñ um̃ Tijma Tvo, Trwr Hirder bestur.

Hier med þig blijdañ bid, Bruñur alls Gooda send þu þeim sijfeldt Lid, sem þar til stoda.

Odlist þeir eilijft Gagn, Audgist og Folldu, sem bera Sveitá-Magn ad soopa at mig Molldu.

Sofnadur sijdañ þa, sæll mun upprei-stur, Erfide ollu fraa, af Gude leystur.

Allt

Allt hvad miñ goode Gud gaf mier i Heime, eiñ take aftur vid, añest og geyme.

Hañ vere Fader fws, Fodurleysingia, Myskun og Maatar-Hws, miña Veslinga.

Lijse þeim Lijfs aa Braut, Lijnkind aa-breide, Og so ur allre Þraut, uñ sijder leide.

Ei læt eg eptir mig, Aud Gull nie Silfur, helldur Gud hellst bid þig, hiaalpa þeim sialfur.

O miñ Gud! min er þad, miwk Bæn og Voniñ, þañ Hoopiñ þier tak ad, þiñ fyrer Soniñ.

Eins medañ erum vær, oll hier aa Lifi, þijn blessud Naad sie nær, vid Naudum hlijfi.

Vort faatækt hafdu Hws, i Hendi þiñi, Dottiñ Gud Fridar-fws, frioofga þad Iñi.

Þijn Ord þa bestu Biorg, Braud, Hws og Klædi, giefi þijn Giædskañ morg, Gud Poliñmædi.

Eiñ

Eiñ siertu sañi Gud, sem med oss ven-
di, ad sækia allañ Aud, i þitt Haglendi.

Drottiñ miñ hárla heitt, hellst þar
uñ beidi, hætt so ei saki neitt, Sçal hie-
dañ leidi.

Herra mig heimañ bw, i Hendur þij-
nar, leid mig i Lioossins Trw, uñ Lijfs
Tijd mijna.

Ei lætu Synda Sid, saurga mitt
Hiarta, so meigi sætt med Frid, Sam-
vitsfañ skarta.

Hætt og diwpt heitum Foss, Hiar-
tans utreñi, Barn Guds sem bar siñ
Kross i Brioosti uñ mig kieñi.

Miog hætt er marga Stund, miñ hrel-
list Hugur, gief Nääd af goodri Lund,
Gud almættugur.

Eg trwi aa þig-fast, almættug Vera,
þañ Skiolld fyrir Skeitid hvast, skal eg
frambera.

DRottiñ eg þecki þig, þier þvi befala,
alldeilis allañ mig, aan Hiartans Kala.

Særdu og grættu Græd Gud sem þier
lyndir, audmiwk Bæn mijn er med,
miñst ei aa Syndir. Eg

Eg oa mig ecki hier i Verolldinne, DRottinn eg Eign þijn er, af Myskun þinni.

Þvi veit eg sier þinn Saud, siaalfs þo hier arki, þinn þeckir allann Aud, af eiginn Marki.

Ulffins sedst ecki Kverk, af Saalu minni, þijn Hondinn hardla sterk, helldur Hierd sinni.

Hier beige eg Hiartans Knie, Hiaalpar saarbæne, riett sem ein Ambaatt sie, upp til Guds mæne.

Jfergief ecke mig, J þinne Bræde, gief funded giete eg þig, Gud mitt Hiartpræde.

Fraa einne Sykrar-Stund, allt framm til þinnar, bijd eg med liwfre Lund, Lijfs-Konnu þinnar.

Giördu nu Gud minn snart, ad Grarte mijnum, barenn Reyr bend ei hart, Blood-keyptum þijnum.

Hofud mitt seka sie, sem Kisllu Modur, lagdt i þitt Lyknar Knie, Lausnarenn goodur.

Burt mier ei blivgum hrind, Boduls i Hendur, Fætur þijn Fadme bind, Frelsaren kiendur.

Onden mijn sijgur so, Saar þiña Risia, eins og Brioost-Bruña Tvo, Barned orþyrsta.

Mier geingur Mergiar til, Myskun utdreigen, Mirt Angur mykia vil, Miog Hiartans feigen.

Þadan um eilijf Ar, alldrei burt venda, DRotten þiñ Heidur haar, halldest aan Enda.

Eja! þier goode Gud, Gøfgun sie framen, um Eilijfd Ar og Sijd, Amen, jaa, Amen.

Andlaats Psalmur.

er Skaalldid orkti aa siñi Soottar Sæng.

Ton, Foolkid sem DRottne filgdi ut, etc.

HErra JEsu! eg hroopa aa þig, Hiartans þvi Kraftar dvijna, Bænheyr þu Drottiñ milldur mig, fyrir Myskunsemina þijna.

Bæn-

Bænheyr mig fyrir þijn blodug Saar og Benia-Fossiñ rauda, Bænheyr mig Neadar Kongur klear, og kiendu til miña Nauda.

Bænheyr mig fyrir þiñ Trega og Tair, og titrandi Kvalaña Pijnu, Bænheyr mig fyrir þitt Sijdu-Saar, og svaladu Hiarta mijnu.

Liwfur JEsus eg leita þijn, leat mier ad Hvarfi verda, angrad er nockud Ondiñ mijn, ad vilia þrautir herda.

Leattu mig fiña Lijkn hiaa þier liwfustum Edla-Broodur, Hwss-Krossi litlum hægdu aa mier; Heyrdu þad Gud miñ goodur.

Þo vil eg Bikar þeña af, med þacklaatu Hiarta drecka, swrt þo mier fiñest Swta-Kaf, svaladu mijnum Ecka.

HErra gief mier i Hiartans Gied Heilaga Þolinmæde, Umburdarlynde eiñeñ med, og eilijf Sealar Giæde.

Kiærleikans Elld þu kveik i mier, kref eg þess Gud af Hiarta, i andlegum Hwsskap med þier, Ond mijn so nææ ad skarta.

Drottenn þu veist minn Þꜳnka og Þel, og Þorfena alla mijna, þijna i Hond eg þad allt fel, þyrstur i Myskun þijna.

Alldur minn þegar wte er, Eymdum trwe eg þa linne. Fyrer Blood þitt JEsu biarga mier, a Bgna-Sængenne minne.

Hresse mig þa þitt blessad Blood, beint so ad Trwar-Stafne, heim eg þa riettu Hiꜳlpar-Slood, hallde i JEsu Nafne.

Bænheyr mig himnesk Blijdann vænn, og blessadur Edla Brooder, gleym þu ei minne sgiordre Bæn, gꜳdu hennar JEsu goode.

Andlꜳts þa Stundu yfer mig stær, allt Mꜳl og Magn vill dvijna, heim til þijn Fader Hiarta kiær, hafdu Sꜳlena mijna.

Hægann gief Dauda og Hiedannfor, Hvijld þar med Hollde mijnu, i Upprisunne þau edla Kior, J Auglite ad gledia þijnu.

Lꜳtti

Laattu mitt Hiarta seigia med sier, og soddañ Trw i þvi standa: HErra JEsu mŷskuna mier, medtaktu so miñ Anda.

Falle so til eg misse Maal, miñ fyrer Afgaangs Tijma, J mitt Hiarta Siñe og Saal, soddañ Ord virdstu ad lijma.

Þa er eg hoolpeñ, þad er mijn Trw, þessa Boon virdst mier veita, Andlite þijnu ad mier snw, eins sem eg þess nu leita.

Feigeñ vil eg sem fliootast nu, frelsast wr Daudans Skordum, Augliti þijnu ad mier snw, Eins og til Peturs fordum.

Sæte JEsu mig sviptu Pijn, Psalmeñ giøre eg so enda. Hrelldu svaladu Hiarta mijn, Huggun virdst þu mier senda, Amen.

Añar Andlaats Psalmur
er Skaaldid orkti sijdast aa siñi Sottar-Sæng.

Med Hymna Lag.

GUd komi sioalfur nu med Raad, nu stiorni Gud mitt Efni og Road: Nu er mier JEsu Þørf aa hier, hier hef eg treyst i Heimi hier.

Eg hefi alldrei i nockri Naud, Naudstaddur bedid utañ Gud, Gud hefur siallfur giegnt mier þoa, Gud veri mier nu lijka hiaa.

Akvordud mijn og mælt er Stund, mitt Lijf stendur i þiñi Hond, Andlaatid kiemur eitt siñ ad, eiñ veitstu Gud nær skiedur þad.

Nu hef eg þar oa nockurn Grun, nalægiast þessi Stundiñ mun, Holldid mitt er af Harmi þreytt, hafa Kraftarner sier umbreitt.

Siñ eg ad Augum forlast Sijn, fallatekur nu Heyrniñ mijn, Hendurnar hafa mist sitt Magn, miñ Fœtur viñur ekkert Gagn.

Lijkamiñ allur særdur Soott, svitnar og dregur af mier Proott, eirniñ þreyngist um Andardraatt, eg vænti miñar Hvijlldar braatt.

Dofna Varir og Tungañ treg, tala þvi ecki orka eg, Hiartad so margskyns Mæda lijr, Mañleg Hiaalp oll sier fraa mier snijr.

Saar

Saarbeidi eg Gud af goodri Lund, gief þu mier hæga Dauda-Stund, ofbiooda laat ei Andlaats Neyd, aumka þig yfir mijna Neyd.

Vitnisburd þañ fraa Eilijfd aatt, ad þu hiaalpir aa bestañ Haatt, þaa endast Megn og Mañleg Stod, myskuna þu mier Drottiñ Gud.

Laattu nu sañast Lidid þitt, lijttu aa Kvein og Andvarp mitt, eg saar-graatbæni Son Guds þig, Syndirnar skildu nu vid mig.

U-sleigid bid eg allt þad sie, er eg þig Drottiñ moodgade, overdugum til gooda gior, Gud sem oftar, og hiaalpa mier.

Fyrst þu hefur so hijngad til, haft staara Naad og Kiærleiks Jl, i frañi vid mig falliñ Mañ, frelsadu mig nu naudstaddañ.

Þu hefur fyrri fyrir mig strijdt, feingid mier Sigur-Merkid nijtt, JEsu miñ nu þijn Frægdiñ frijd, fyrir mig viñ Daudañs Strijd.

Gief þu mier eina trausta Trw, til þijn miñ Hiartans HErra nu, i giegnum Daudañs grima Hlid, Gud lꜳti komast mig med Frid.

Sæktu miñ Gud hvad sialfs þijns er, Sꜳlina þa sem gafstu mier, skilldu hana nu hægt vid Holld, hvijlast lꜳt þad i Jardar Molld.

Hun verdur feigiñ Hvijldar-Fund, hast hefur marga Mædu-Stund, Vosbudar-Noott og Nauda-Flug, nærsta barist med veikañ Dug.

Eñ þad hun hefur afborid, er skied fyrir hiñs hærsta Lid, hañ hefur siñ hiñ sañа Kraft, so i þeim breyska rijkañ haft.

Oft hefur lwiñ Anda nært, Erfidi Hiartans Stilling fært, Urrædi er eg eingiñ sꜳ, i sijnu Skauti bar mig þa.

Legg þu mig nu ꜳ Nꜳdar Brioost, nafnfrægi Gud, sem heitir lioost, Hiwkrun, Adstod og Hiꜳlpar Lid; Hiartanu gief nu sañañ Frid.

Af

Af Þreingslum miñar Moodur-Lijfs, mig leiddir þu aan Daudans Kijfs, leys nu af Þreyngslum Lijkamans, lifandi Saal til Himna-Rañs.

Strax sem mijn Augna uppkom Roos, eg fieck ad lijta Heimsins Lioos, fyrr eñ eg allur fæddur var, fieckstu mier þa hid nægsta Svar.

So laattu mijna Saalu nu, sioa þig i eiñi riettri Trw, vertu sioalfur Lioos-Moodir mijn, mijn Saal fædist i Hendur þijn.

J Skijrniñi mier skeinktir þig, skal eg þier JEsu! aftur mig, grandvarliga med goodri Lund, giefa aa miñi Dauda-Stund.

Obedeñ tookst mig ad þier fyrst, eñ nu svar bid eg JEsu Christ! med Trwar Hende þier hallde eg fast, Herra laat mig ei vanmegnast.

Strax sem mier leistest Tunga og Toñ, til mijn barst Lijffens Fæda soñ, af olldum Kaalfi Saal mijn saug, Sonar Guds Blood, þa dijrstu Laug.

Heilagur Ande hærstur þiñ, hañ er soa Trygda Hrijngurñ, sem Sonur Guds mier gaf ad Hond, Giftast þa villde miñe Ond.

Skijnande Fot mier skeinkter þar, ad skyllder mig i þeim aftur sioa, Bæde oa Dægre Dauda mijns, Drotteñ! og Rijke Fodur þijns.

Eg kiem hier fram med eckert mitt, Elskuge miñ, i Brwdkauy þitt, sioa þu mig nu i sioalfum þier, Saurugt er allt hvad med mier er.

Eg hef so marga Mædu-Stund, mænt efter þijnum Dyrdar-Fund, Findu mig nu, þo ligge eg laagt, loat mig ei alltid eiga boagt.

Sie eg þig giegnum svart eitt Sky, sitiande Himna-Rijke i, eg oa nu til þijn ecke loangt, Eñ mier siñst bæde hardt og straangt.

Eg styd mig nu vid Orded þitt, Erfide liettu DRotteñ mitt, Saaleñ mijn er af Þwnga þioad, þyrst og svar-hungrud efter Noad.

Deyf þu nu ælla Daudans Naun, Drotten gialld mier ei verdug Laun, efter Náad þiñe miñstu mijn, Miñingen lifer i mier þijn.

A Náad legg eg mig Lausnarans, Lijfed mitt er i Valldе hañs, Giædskan þijn hefur Great miñ stillt, Gud far þu med mig sem þu villt.

Honum einum eg hef mig geymt, hañs Náad hefur mier ecke gleymt; Naungoodur sem mier sieſt nu hiaa, Saalu miñe meſt liggur aa.

Lijfſins Panten mier lagder þañ, lifande Anda Heilagañ, Signeted þad med ſañre Lyſt, ſetur aa Hiartad JESUM Chriſt.

Eñ hvar JEſus i Briooſte bijr, bijr þar Guds Náad og Elſkañ dijr, Synda Kvittun og Myſkun Mañs, mitt Lijf þad er i Vallde hañs.

Eg treyſte Gude uppaa oll, Ord hañs og helld þau miñ Grundvoll, Jord og

 Himnar

Himnar forgꝍanga greidt, Guds Ord þo skeikar alldrei neitt.

Eg vil i Drottne sofna sætt, Samvitsku Strijded allt er bætt; Dauda Hallde eg Drottenn þrijf, dijrstur gief þu mier eilijft Lijf.

Kved eg i Gudi goodann Lijd, gledelegar þeim Nætur bijd, þackande øllum þe, irra Styrk, Þioonustu, Hiꝍlp og Kiærleiks Verk.

Astkiæra þꝍa eg efter skil, af henda siꝍlfum Gude vil, Andvarped sier hann saart og heitt, seigia þarf honum ecke neitt.

Unne hann ydur Kiærleiks Koss, kvitt ꝍa hann einn ad skilia oss, gief þu þad JEsu Christe kiær, kꝍater hiꝍa þier ad finnunst vær.

Hlijdne alla og Þoled þijdt, þad veite Gud mier hardla blijdt, giefe mig kvittann Gud og Menn, grꝍatbæne eg þess af Hiarta enn.

Lwenn Anda eg legg nu af, Lijfenu rꝍade sꝍa sem gaf, J Saarum JEsu mig sætt innvef, Sꝍalu mijna eg Gude gief.

Lꝍatu

Lœttu mig Drotteñ lofa þig, med Lofe
þijnu hvijla mig, Lioosed i þijnu Liooſe
ſiaa, Lofa þig ſtrax ſem vakna maa.
Lœttu mig fœra fram þau Hliood,
Fyrſt og ſeinaſt miñ DRotteñ Gud,
ad lofa þig i Heidre haar, hall-
ſteſt þijn Dijrd um eilijf
Ar, Amen.

Endir Pſalmaña.

Þridie Parturenn.

Jñihelldur ymislega Kvedlijnga til Gudræknis Jdkunar og Sidboota.

FIRSTI FLOCKUR.

J hvoriium fiñast nockrir andagtugir og Gudrækiligir Kvedlijngar.

Sumar-Vijsa, Kvediñ 1657.

Ton, Blijdi Gud, Børnum þijnum ei gleym.

VEtrar Tijd, vijst er umlidiñ nu, farsæl blijd, Blessunarfull var su, DRottiñ veitti Lijdum L.d, uñ Landid og Grædi, Heilsu, Frelsi, Fædu, Frid, flest Naadar-Giædi, Meñ, og Hiord, maattu ei neina, uñ Lof. og Jord, Land-Plagu reyna; Þackargiord, þvi skulum greina, Astar lystilegum Hug: Lofadur hafi giefid oss Gud, Gaafurnar sijnar, lofadur hafi giefid oss Gud, Gaafurnar sijnar.

Vedur

Vedur miwk, Von Maña framar þo, eingiñ Fiwk, allsialldañ Frost eda Snioo, reyndi Kindiñ Raunar nein, riett mœ so iña, hvorki Horku-mun nie Mein, mœtstum þvi fiña, þarfleg Rægd, þvi var œ Foodri, Skiool og Hægd, Skiepnuñi moodri, þessa Vægd, þockum vier goodri Myskun ferskri DROttiñs daudt; Hafi nu Lof og Heidur Gud, œ Himni og Jordu, hafi nu Lof og Heidur Gud, œ Himni og Jordu.

Sioonum af, Afla og Fiski-Ploog, HErrañ gaf, hvorium so dugdi noog, Vodiñ brœdur Vinds og Uñs, vard øngvum skiœdur, stijrdi Ferd til Sands og Sunds, sœ ollu rœdur: Uñ vora Sveit, Soottiñ allfæsta, þad eg veit, þiœd hefur nœsta, miwk og heit, Myskuniñ stœrsta, Drottiñs, veitti oss Værd og Vord; Helgum, prijsum, heidrum Gud, med Hiarta og Sœlu, helgum prijsum, H. G. med H. o. S.

Hvør fær tíǽd, talid og reiknad greidt, sóddann Nǽd, sem oss fieck DRottinn veitt, Stundleg, Andleg Giǽdinn good, Gǽsurnar flestar, af Fødur blijdum þǽdi Pløod, þær allra bestar, Kyñings hañs, klǽrt Ordid saña, Fridinn Lands, Farsælldir Maña, Andskotans, Akiefd vied baña, einginn Pvijngun lwdi Lijd; Lofadur sie vor liwfi Gud fyrir Lǽnid sitt gooda, lofadur sie vor liwfi Gud, fyrir Lǽnid sitt gooda.

Ungmeña Bænarkorn aa Morgna.

Þijnu Nafne uppvaknadur,
Er eg JEsu Gud og Madur,
Lof sie þier fyrer Lijf og Giæde,
Liikamans Heilsu Fot og Fæde,
Og allt þad þijn Øpreitt Millde,
Aumum mier tilleggia villde,
Bid eg þig miñ blijde HErra,
Blessan þijna ei lǽt þverra,
Hegdan miñe aa hvørium Deige,
Halltu aa sønum Dygda Veige,

Lǽt

Laat mig niota Ungdooms Ara,
Er þu barst i Mañdoom klaara,
Gief uppfræde Æsku mijna,
Ande þiñ fyrer Verkan sijna,
So i Otta og Elsku þiñe,
Avoxt goodañ færa kyñe,
Hlijdne Trygd og Trwna biarta,
Tendra og Nær i mijnu Hiarta,
Ad mier so med Alldre hroñum
Aukest Naad hioa Gude og Moñum,
Heims og Satans Hreckia Snorum
Hrind froa mier, so ei Ovorum,
Mig Ogiæteñ i sier feste,
Edur drage i Synd og Leste,
Vernda mig froa Voda ollum,
Vondum Dauda og Slisa Follum,
Einglar þijner ad mier giæte,
Aungvum so eg Meidslum mæte,
Mitt Verklag og Nyskun þijna,
Mier laat vera Unun mijna,
Auk mier Skilning Orda þiña,
Eru þau Lampe Foota miña,
Gief mier jafnañ gott ad læra,
Gvodlyndum vid alla vera,

Var

Varfærum i Vælgeingniñe,
Vongoodum þo Ranner fiñe,
Liwfe JEsu! med Lijfe og Ondu
Legg eg mig i þijnar Hondur,
Þar vil eg fros ad Lycktum lenda,
Lofadur siertu utañ Enda!

Ungmeña Bænarkorn að Kvolld.

Nu vil eg eñ i Nafne þ'inu,
Naaduge Gud sem lietter Pijnu,
Mier ad miñe Hvijlu halla,
Og heidra þig fyrer Giædsku alla,
Þoada af þier að þessum Deige,
Þvi er skylldt eg gleyme eige,
Eñ þad maa eg aumur játa,
Angre vafeñ sijta og graata;
Mootgiörd hef eg margfalldlega
Millde þijna Guddoomlega,
Ufsliett mijnar Synder svartar,
Sundurkrámed lækna Hiarta,
Af þveiged i æðsta Floode,
Endurlausnarans JEsu Bloode,
So eg kvittur sofe i Fride,

Sæl

Sꝏl og Lijf af Eingla Lide,
Uñkrijngd, Satans Illsku Hrecke
Ogn og Slægder fiñe ecke,
Blessa Hws og Hvijlu mijna,
Hiꝏstod laat mig merkia þiina,
Þa mun Asookn illra Anda,
Ei hid miñsta kuña ad granda:
Laat mig þeinkia a þessu Kvolld:,
Pad eg life i veiku Hollde,
Brothætt Gler og Boolañ þuña,
Brotna snart og hiadna kuña,
Þu eiñ Gud skallt þar uñ rꝏda,
Þijnar knij eg a Dyr Nꝏdar,
Af mijns Hiarta iñsta Gruñe,
Andvarpa og bid med Muñe;
Þegar eg skal seinast sofna,
Sꝏl vidskilur, Fiored dofnar,
Hiartans Fader i Hendur þijnar,
Hverfa laat þa Ondu mijna,
Holld i Jordu hægt lꝏt blunda,
Helgra so þar bijde Funda,
Og uppriseñ ad eg vijke,
Iñ med þier i Himnarijke,

Þar

Þar mun eg Þusund Þacker færa,
Þier sie Losgiord Prijs og Æra, Amen.

Idrunar-Vijsur.

Med Lag, Sem Hugboot.

Gilld ꝏ Himnum hiaalpi mier, og huggi Sꝏlu mijna, ſærdañ Huga Sorgiñ ſkier, Syndir Hiartad pijna, þungañ Kvilla Briooſtid ber, berſt vid Þaunka ſijna, mædiſt Holld, eñ leingiſt Lijf, langveſælt er Harma Kijf, ei vill Angur dvijna.

Laungum giora mier langſamt Gied, lidnar Æfi-Tijder, helldur ſeint eg heſi þad ſied, Hefñdum Saaliñ kvijdir, Daudans Ogn og Otti med, oft ꝏ Holldid ſtrijdir, Hugraun ſu er harla ſaar, Himna Fadriñ Dijrdar klaar, bæti Bolid nuñ ſidir.

Gietiñ var eg i Sekt og Synd, ſo mig Moodiriñ fæddi, eftir forni Adams Mynd, eins og David ræddi, þvi er Saalin ſiwk og blind, Sorgiñ Hiartad mæddi, Hollds Natturañ heimſk og villt, herſi-
lega

lega med ollu spillt, i Vondsku æfram ǽddi.

Sueinna hefur Bernskann bleckt, Barndooms Hug og Sinni, ædur fyrri enn sieck þad þeckt, fraa þvi skiira kynni, ad styggia Gud enn sækna Sekt, Saalu ad glata minni, var hid fyrsta Verkid mitt; Volldugt JEsu Nafnid þitt, Boot æ Bolinu vinni.

Leingi hefur þu leitast vid, Lyknar Fadirinn milldi, ad leida mig fraa Lasta Sid, so Lijfid odlast skylldi, med Polinnmædi og blijdri Bid, biarga mier hann villdi; En eg sloo þvi ollu i Vind, Elskann Hollds og daarlig Synd, Heimsku Hiartad fylldi.

Jlla hefur mig Holldid ginnt, og Heimsins Listinn brææda, Satan sloo mier Svika Mynt, siest nu faatt til Rææda, þvi er Hiartad bleckt og blindt, þad bid eg Gud ad næde; Preye eg vid þann Hryggdar-Hag, harmar bædi Noott og Dag, Saalinn Prautum þiææda.

Gud

Gud minn hef eg raunar reitt, til Rei=di og Heiptar=Brædi, hanns millda Raad og Þolgied þreitt, med Priootsku og Synda Ædi, grimma yfir mig Glotun leidt, Gamall og Ungur bædi, Samvitskann þvi særd er mijn, sæti JEsu Giædskann þiin, hana huggi og grædi.

Umm sijdst þo eg setie mier, Synda Gyrnd ad deida, Hollds Natturann þrioosk og þver, þalligad vill mig leida, sem tijdast ædur tamdi hun sier, ad Topunar=Veiginn breida; Viliemm ecki fær sig frij, Fiotrum Daudans vesst eg i, sarlega mig þo meida.

Hverki ber eg til Hug nie Daad, Hialp mier sialfum veita, einkis nijt eru oll mijn Raad, þo ætti eg þeirra ad neita; JEsus minn hefur nooga Raad, nu vil eg þangad leita, hann mun aumur at mier sia, eflaust fæ eg Huggun þa, sem Bolinu kann ad breita.

Þa stærri vyrdist Misgiord mijn, en mega eg sialfur greina, mier er JEsu Myst=

Myskun þiin, milldust, Giædsku hreina, hiaa þier alldrei Hiaalpiñ dviin, helldst mun eg þad reina, hier vid hreßist Hiartad mitt, heilagasta Blöodid þitt er Lækning miña Meina.

Þo geingid hafi eg Glæpa-Stig, gaalaus morgu siñi, elskad Holld eñ hatad þig, af Heimsku og Ofdyrfd miñi, goodi JEsu miñstu aa mig, i Myskunsemi þiñi; Særd og lemstrud Saalin er, siiudu Vægd og Liinkind mier, so Hiartad Huggun fiñi.

Mig hefur Diofull Sáarum sært, og svikid af Liiffsins Veigi, kraanka Saalur Klædum fært, hun kañ sier biarga eigi, ollum Krafti tapad og tært, Tioon þad mest-eg seigi; O þu sæti Samaritan! siaadu aumur aa þeirri Smaan, so eg ei ut af deye.

Gotzid þad eg þaadi þraatt, af þiñi Giædsku Hendi, Jllsku Gyrndiñ eyddi braudt, aftur Drafid sendi, hef eg leingi hwngra maatt, heim nu loksins vendi,

takeu

taktu vid mier Utlegd wr, eins og Fadirinn Hiarta trwr, i Brioosti umm Barn sitt kiendi.

Lækna fyrir þ nn dijrann Deyd, Drottinn Saalu mijna; Fearlig Synda Fioturinn greid, so finni eg Huggun þijna, villtann Saud ꝏ Veiginn leid, Varginn laat ei pijna, opna Hug og Hiartad mitt, so heilagt Naadar Lioosid þitt, skiært meigi þar skijna.

Hiea Fodur þijnum legg mier Lid, Lausnarinn JEsu goodi, so eg finni Saatt og Frid, sviptur þwngum Moodi, audmiwklega eg umm það bid, af Ast og Tara-Floodi, seigdu eg sie ordinn einn, af ollum Syndum klaar og hreinn, þveiginn i þijnu Bloodi.

Framdar Syndir forlaat mier, Fadirinn Dijrdar sæli. Fyrir dijrstann JEsu Dreyra hier, af dryrum Hug eg mæli, kastadu ei fraa Augum þier, omakligum Prææli, efldu Liif med Ast og Daud, so alldrei mig fraa þinne Naad, Freisting nockur fæle.

Af Fyrerheitenn heilog þijn, af Hiartans Grunne eg treyste; Fraa Dioflc Synd og saarre Pijn, Son þinn kiær mig leyste, med beyskre Kvol og Bloode sijn, Barn sitt fall ed reiste, Herra Gud mier hiaalpa þu, so halldest eg vid rietta Trw, þo frekt mijn Satan freyste.

Heilags Anda Hiaalpenn þiid, Hug og Sinne geyme, so alldrei hiedann af Illsku-Strijd, yfer mig Syndenn sveime, þa dopur naalgast Daudans Tijd, ORottenn Saalu geyme, veite mier þijn Lyknenn Lid, leid i eilijfann Dijrdar Frid, hiedann wr þessum Heime.

Allar Skiepnur allann Tijd, af ollum Hug og Roome, sijnge þier Lof sem Verolld er vijd, Vollldugur Drottenn froome, JEsu Christe Dockenn þijd, þar med fogur hlioome, Heilogum Anda og Himne og Land, fyrer Hugguna Styrk og Lyknar-Raad, aukest Æra og Soome, Amen.

Vijsa Droott Kvedin̄.

HVer grædir Hiartans Qvijda?
Hver kiætti Men̄ grætta?
Hver Soott hindrar hætta?
Hver snaudan̄ van̄ Dauda?
JESUS huggar, Hrigd loogar.
Han̄ græddi Sorg-mædda.
Han̄ Lijfi Heilsu giefur.
Han̄ snaudan̄ van̄ Dauda.

Samstædur.

HErdt mig ei i Heiptar-Brædi,
Himna Gud nie Grimdar Ædi,
Eingin̄ Madur af þad slædi,
Ef fyrir þvi verda nædi,
Viela-Smidurin̄ vill eg trædi,
Veg a Fordæmingar Svædi,
So Efasemdar Eymd mig hrædi,
Orvæntingin̄ lijka bædi,
Athugaleysid odrum þrædi,
Ofraustinu fram̄ so lædi,
Eilijfan̄ ad mier Elldin̄ glædi,
Andlegur er þar Daudin̄ skiædi.
Eg bid þig Mariu Meyar Sædi,
Mijnar allar Soottir grædi,

Fyrir

Fyrir blessada þijna Benia Flædi,
Bitra Pijsl og Krossins Mædi,
Þitt Riettlætid þa mig klædi,
Þegar eg skal fyrir Dooms Atqvædi,
Holld þitt sie mitt Heilsu Fædi,
Hvort eg i Kvolldmaaltijd snædi,
Sijdu=Vatn þitt Saar mijn þvædi,
Synd þo ad mig Kaunum hlædi,
Andi þiñ mig ad þad frædi,
Eilijflega eg Lov þitt rædi,
Ovin gief mig alldrei hædi,
Yfir mig þiñ Dreiriñ blædi,
Um Daliñ þo eg Daudans slædi,
Ðimañ eda Elldiñ vædi,
Ei laat rata i Odædi,
Endalaus mier veittu Giædi!

Nær Madur geingur i sitt Bæna Hws Einsamall, þa maa hañ falla aa Knie, lesa svo eina af þessum Bænum i Señ.

O HErra JEsu Christe; Eg stend fyrer þier aalijka, sem faatæk Skiepna fyrer þeim fullrijka, mig hwngrar og þyrster epter Riettlætenu, Hugsvala þu nu

nu hryggvu Giede mijnu, inra virdstu Mañeñ miñ ad næra, mier af Himnum Nad og Hiælp so færa, hryggur Madur og Hniærnum fyrer þier stendur, Hiartad breide eg wt og mijnar Hendur, Heyr nu Drottefi Hiartans Bænina mijna, fyrer Heilagleik og Forþienustu þijna.

O JEsu Christe, Eg stend fyrer þier Sorgmæddur, sem eirn Þræll fyrer sijnum HErra hræddur, hladeñ Syndum, eins og Fugleñ Fiodrum, Fell eg tijdt i Glæpeñ eirn ur odrum, eg em kafeñ Otal Synda Hrijdum, Eins og falle Daggar Dropar Tijdum, eda sem Korn a Siafar Sande breidum, so er mitt Hiartad þaked i Gyrndum leidum, Hreinsadu mig i þijnu blessada Bloode, Biarga mier so Himna Kongureñ goode, fyrer þijn Saar og albloodugar Under, afploana þu allar mijnar Synder.

O JEsu Christe, eg stend fyrer þier alleina, Eins og giorde Syndug Magdalena,

na, sꝼaadu eg em Glæpe mijna ad grǽta, giarnañ vil eg og feigeñ af þeim laata; Fyrer gief mier Saker og Synder mijnar, Sonur Guds fyrer Blood og Undrr þijnar, laat mig þiñe Hiaalp og Raad bijhallda, Hiaa þier lifa sijdañ uñ Allder Allda.

O JEsu Christe, Eg stend fyrer þier og kalla, sem Astvin tiaaer odrum Anaud alla, Kiendu i Briooste uñ Barned þitt sem Grætur, biarga þu mier Heilsugiafareñ sætur, hioalpe mier þijn heilog Forþienusta, Hugge mig þiñ Ande og Orded besta, Frelsa þu mig burt wr Daudans Dijke, so dyrka meige eg þig i Himnarijke.

O JEsu Christe, Eg stend fyrer þier at Hnaanum, sem stoorbrota Madur fyrer Doomaranum, Eg er sekur vid Gud miñ Fodureñ saña, Eg er aumastur allra Verralldar Maña, Lækna þu mig Lijknar Kongureñ goode, Lauga þu mig i þijnu heilaga Bloode.

O JEsu Christe, Eg stend fyrer þier harmande, Eins og Barn sem grætur un-

dann Vende, Fodurenn gooda minn hef eg reitt til Reide, Riett er þo hann straffe mig og hijde, Brooder minn goode bid eg þig gott til leggia, Blijdka hiartans Fodurenn ockar beggia, Eg skal giarnann hlijdenn hiedann af vera, og hvad eg megna yckar Vilia giora, af illu læta, ydkande so þad gooda, epterr þvi sem Guds mijns Bodord hliooda, hiælpe mier þar til heilagur Guddooms Ande, ad hiedann af eg Ræad mitt betur vande. Giore og tale Gud minn so þier lijke, Gef ad eg lofe þig hier og i Himnarijke.

O JEsu Christe, Eg stend fyrer þier Hug gladur, Lausnarenn goode sannur Gud og Madur, sem hefur fyrer þitt heilaga Blood og Under, hreinsad af mier allar mijnar Synder, Drottenn minn þinn Daude og Forþienusta fraa Daudans Krapte hefur oss Endurleista, fraa Reide Guds, fraa Satan, Synd og Bøle, fraa Sorgar-Guste Vijtes Kvol og Hele, enn sætt oss vid Himna Fodurenn hædsta, Hiælpar

þar Klædenu skrijdder þvi enu besta, afrekader oss aptur Lijfed saña; O þu goode Heilsugiafareñ Maña, Lofadur siertu Lijf og Liooſed ſkiæra, Lofed ſkulu þier allar Skiepnur færa, Lofadur siertu Lambed Guds Astkiæra, Lofed sie þier Heidur Dijrd og Æra, Amen,

Hiartans Fader, so sem þu ſkijler ockar Lijkama med Klædum, so i ſkrijd þu Sœlena med andlegum Astar-Giædum, So sem þu fooſtrar Holldeð fyrer þad Lijkamlega Bordid, So Sœlena fyrer þitt Guddoomlega Orded, ſvo sem þu giefur ad vor Augu ſiœ þañ dijrdlega Dags-Lioomа, ſoo gief Sœleñ ſkodi þañ ſkiæra Himna Bloomañ.

ORotteñ miñ bevara þu mig og allt mitt, wte og iñe, i hvoriu Siñe, Stodu og Stræte, Sess og Sæte, Voku og Svefne, ſtijr og ſtioorna ollu mijnu Roadi og Efne, Amen.

Gud Himneſkur Fader vardeite mig, JEſus Chriſtur Blesse mig, Fride og

Frelſe mig, heilagur Ande helge, huggi og upplijſe mig, Eingell DRottens mijns geyme mig, Raad og Myſkun Guds miins leide mig, Orded himneſka HErrans fræde mig, Millden Skaparans mijns fæde mig, Riettlæted Lauſnarans mijns Klæde mig, Blooded Frelſarans miins Klæde mig, Heilagleike DRottens mijns giæde mig, So eingenn illur Ande hræde mig.

Gud minn giefe mier ad ſofna vært og roott ꝏ þeſſare Noott, og ad eg meige apur vakna med Gladværu goodu Hiarta, ſo eg Chriſtelega lifa mætte, bæde leint og lioost, til Maals og Giorda, Gude mijnum Gedfelldur, enn Naunganum Good-giordaſamur, allt Guds Loan riett tijdkande, mijnu Embætte adgiætande, og i ollum goodum Dygdum mig ydkande.

Gud minn loate mig lifa Chriſtelega i Dag, Bæde Leint og Liooſt, til Maals og Giorda, mitt Embætte med goodre Giætne ad vnrietta, Gude mijnum Gedfelldur vera, enn Naunganum gott ad giora,

allt

allt Guds Laun riett ad tijdka, og i ollum goodum Dygdum mig ad ydka.

Drottiñ miñ giefdu mier gott og froomt Hiarta under Sooluñe, jdiusamañ Lijkama i Dags-Byrtuñe, hæga Hvijld og sæla Svefn Roo oa Noottuñe, bidiande Muñ i Hormungeñe, Lofande Tungu i Velgeingneñe, Jdnar Hendur i Naudsþurfteñe, O-latar Fætur i Embættesgaunguñe, so eg allt mitt Dagfar Christelega framleida kuñe, Amen.

ANNAR FLOCKUR.

Jñihelldur Heilrædi og Uppvakningar til christilegs Frameferdis, sijna eiñig hvorsu fallvalt og lijtilsverdt ad sie Heimsins.
Agiæti og Yfirlæti.

HEILRÆDE.

UNgum er þad allra best, ad ottast Gud siñ HErra, þeim mun Visskañ veitast mest, og Virding ecki þverra.

Hafdu hvorki Haad nie Spott, huxa um Rædu mijna, elska Gud og giordu gott, geim vel Æru þijna.

Forelldrum þijnum þiena af Dygd, þad moa Giæfu veita, varast þeim ad veita Stygd, vilier þu gott Barn heita.

Huxa um̃ þad hellst og fremst, sem Heiduriñ moa næra, alldrei soa til Æru kiemst, sem eckert gott vill læra.

Lærdur er i Lyndi gladur, Lof ber hañ hioa Pioodum, hiñ er ei nema hoalfur Madur, sem hafnar Sidum goodum.

Oft er soa i Ordum nijtur, sem ydkar Mentan kiæra, eñ Pusßin heimskur þeigia blijtur, sem priootskast vid ad læra.

Vertu dyggur trwr og tryggur, Twngu geymdu þijna, vid aungañ styggur, nie i Ordum hriggur: athuga Rædu mijna.

Lijtiloatur, liwfur og koatur, leik þier ei ur Moata, varast Spioatur, Hædni Hloatur, Heimskir Meñ so loata.

Vijst oavallt þeim Vaña hallt, viña, lesa, ydia, um̃fram allt þu ætijd skallt, eiska Gud og bidia.

Chri-

Christiñs Mañs Athæfi i Med- og Mootlæti.

Sierhvad hefur sijna Tijd, so er ad hlæa og gräta, Hoof er best ad hafa aa øllum Mäta.

Fiñ eg þad i Frædi hreinu, froodir Meñ sem toludu uñ, ecki skiedur allt i einu, imsum skiptir Tijmunum, aa stødugu ecki stendur neinu, Stundleg Sorg og Luckañ blijd. Sierhvad hefur siina Tijd. Eins fyrir Mañi og Menia-Reinu, margt kañ aa ad bäata. Hoof er best ad hafa aa øllum Mäta.

Þess attu med Greind ad giæta, gaangi þier vel med settañ Hag, þu kañt odru mæaske mæta, aa Morgun helldur eñ vær i Dag, Tvent hefur til ad gledia og græta, Guddooms Maktar- Hondiñ þijd. S. h. s. T. Tiaair aungvum þess ad þræta, þad er audrædiñ Gaata. H. e. b. a. h. aa ø. M.

Tregast ei þa ervidt veitir, einhvorn Tijma Sorgiñ dvijn, so Mannuraañ sialf þvi breitir, Sooliñ eftir Regnid

 skijn,

skijn, Gud þeim øllum Huggun heitir, hier sem lijda Forløg strijd. S. h. s. T. Til Orvæntingar þig ey þreytir, þo þu meigir grꜵta. H. e. b. a. h. ꜵ ø. M.

Vertu hoogvær þa vel þier geingur, so Verolldiñ þig blecki sijst, ꜳ Augabragdi allt forgeingur, Audnu-Lꜳn, þa Hioolid snijst, Velgeingniñar stockur Streingur, stundum miñst þa varir Lijd. s. h. s. T. Hindra jafnañ, hoskur Dreingur, Holldig sig ad stꜵta. H. e. b. a. h. ꜵ ø. M.

Gudi er best ad trwa, treysta, og taka þvi vel ad Høndum ber, vier skulum ecki freckt þess freista, ad filgia þvi sem Holldid lier, Gudhrædsluñar nærir Neysta, Nꜵdiñ Drotteñs Giædsku þijd. S. h. s. T. Sꜳ oss hefur af Løstum leysta, hañ leidi hryggva og kꜵta, Hoof er best ad hafa ꜵ øllum Mꜵta.

Vijsa.

Alldrei trwa þu alldrei siert, ecki tala uñ Hug þiñ þvert; Pad mꜳ kalla Hyggiñs Hꜳtt, ad heyra margt eñ skrafa fꜳtt; Tak þitt æ i Tijma Nꜵd; Tooks, þo ei sie

sie Lundinn bræd; Vin þinn skaltu velia
þier, sem vitur og þar med triggur er.

Nockur Erende.
OF og VAN.

Eitt er vid OFF hætt, ef Augun lijta Gull-Baug, ef Hondinn og Hugar-Mind, hallda uppær sitt Valld, hittist varla Hoof riett, þa hlaupid er i Gum-Kaup, giélldur þess galid Holld, ad Glisi verdur opt Slis.

Hitt er VAN opt hætt, ad una ei vid lijtinn Mun; Egna til sijn Ogagn, og Eyrid Gulli virda meir, slijsin þikir Laan-laus, þa lijdur hann sitt eigid Strijd, Rij-kum oft i Raan rak, Rærtarleisid Foa-tækt.

GOTT. ILLT.

GOTT er ad geyma sitt, og gieta proo-fad riett Hoof, vera ør og velspar, og veita aungvum Rangsleit, dælt þikir ei-gid allt, Ondveigis i sioalfs Hend, diar-fur hver af skiftum Skiærf, skioota sinnur Hugboot.

JLLT er ad fioa Sullt, œ sijnum, þa Braud dvijn, Leten viist ef wt œt, œdur giefid Forrœd, lijka þikir lioott Ok, ad lœta wt fyrir Dryckiu-Stœt, endilega er leid Lund, þa lœngar ein a Hwssgœng.

GOTT er ad greina satt, og giefa þiœdum heil Rœd, skamta nidur Skiemt þad, er skiedur ecki Spott med, Hollustu Hond full, hœrstri geingur Digd nœrst, una þvi sem œ Man, eina prijsa eg þa Grein.

JLLT er œ oheillt, ad eggia þan eg rœdlegg, Lastana er Ligd vest, þo Lijdir virdi Gaman-Smijd: Kiœsir Gledi krœnkt Lijf, kastar Heillum Bak-Last, Dreissed med sier dregur Hiaß, af Digdalausre Otrigd.

Gott er ad geima Sœtt, i Gudi hafa Fognud, þola bœdi og þreya vel, þeckia sin eigin Fleck, Heilsa og Hond friœls, heiter besta þad eg veit, Lijtilœtis Lund kœt, lijka er halldin Digd rijk.

ÞAÐ er Hatur ostillt, ottaleg mun Hugar-Soott, þungt eg helld ad þola vœngt, Pianing giorir Forsmaan; Bonda kalla eg Biel-Synd, Bañi kiemur Spott fram, Ploaga mun og Piisl noog, ad pijnast fyrir Verk sijn.

Ur Latinu * Utlagdt.

MIñstu ad gœa ef Hefd þijn er hœa,
ad halldir hid rietta;
Vel þo uñ sioa, hvorn villtu forsmaa,
eda Byrdingu fletta.
Luckañ miög dœa, kañ lædast þier fraa,
þad lœt þig ei pretta:
Þikistu stoa, so þeink þar uppa, at þu
meigir detta.

* Vir videas, qvid tu jubeas, dum
magnus haberis.
Prospicias, qvem despicias, qvem
lædere qværis.
Dat varias fortuna vias, nil ergo
mireris,
Sed metuas, ne forte ruas, dum
stare videris.

Mißmunür Vetrar og Sumars.

Ton, O JEsu Edla Bloome, etc.

KOmeñ er vetureñ kallde, Kaſtar ad margre Hrijd, af DRotteñs Vijsdooms Vallde, veſlaſt ſo Arſins Tijd: Sæl geimir Sool Liooma, ſvol þrumer Kul-hame, Jel romum fiolſima, firna Orneñ ſtrijd.

Grund frijs eñ Graſid dofnar, Gripena vantár Skiool, Berſnogger ſtanda Stofnar, ſtirnar Lim, Skoogeñ kool, ſmœar Fugleñ þreir þogle, hver Hygle, Dyr ragla, ber Segl fra Byr-tryglum, blandad Vinda Hiool.

Skorp Froſteñ ſkiemta eige, Skiepnañ hvor ber ſig lijtt, Snioor hylur vijda Veige, villeſt þvi margur tijdt, Klædlauſer fredkruſu, Fridhreiſe Naud kiooſa, ad Hwſum Fied flaſar, Fæleſt Kuled ſtrijdt.

Eñ þegar Vorar aftur, uppgeingur Sooleñ ſkiær, ölu nijr edleſt Kraftur, añad Bragd Lofted fær; Kolld hijrnar

Folld forna, fylld Kiarna, Molld stird-nud, sijld Meirna, fialdornud, Svellen Fiollum nær.

Fuglar ur Filsinum hreifast, Fied drijf-ur Hwsum fraa, Dyren um Skooga dreifast, Dagsaman fiolga þaa, Men hijr ast, en Æren On heyrest, granfærum, Hlun Joorum, Hron bæaru, hrinder Sunded aa.

Doggena drijfa lætur DRotten ca kalldan Snioo, Verkar so Millde mæt-ur, Mollden þur verdur frioo, Glis Skoogar, Gros Haga, glas fogur Roes þæga rijs, þegar Roas driwga, Naka Pokan bido.

Frosted þo farge Grooda, Frioofgast samt uppæa nij, Frækornsins siaa Men Siooda, Sijn geyma Bloomstrin frij; Giæst Froone liwst lienar, Lost Skined, Drift hreina, hæg dvijna, svipt Sioon-un, siotnud Vatna-Skij.

Sumarsins Bloomen sæle, sijner ocs DRottens Matt, Vetur þo kalldur kiæ-

le, Korn, Jord, Gras, Fræd smatt, Ar Tijden̄ ur Sæde, or Giæde hijr leider, frioor Lijdur, fær Gude, Frijdan̄ Heidur þrꝍatt.

Um̄ Mañsiñs fallvallta Lijf.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hlioode, etc.

MAñsins stuttur er, eg iñi, Andar drattur i Nosunum, snogglega trw eg Lijfid liñi, sem Laufid fellur af Grosunum, lijtid Sꝍalu lijknar þiñi, þo liggi Fied i Kosünum.

Eins og Heyid fellt i Flecki, folnar upp i Mꝍgunism, dofnar Holld þa dettur af Becki, i doprum Andar Kꝍgunum, Daudiñ giefur Gaum ad ecki, þo Gootsid liggi i Hrꝍgunum.

A Augabragdi einu skiedur, um̄breiting ꝍa Vstunum, fyrir miwka Sæng fæst Molldar-Bedur, minstum gier af Listunum, lijtid Sꝍalu grætta gledur, þo Gullid liggi i Kistunum.

Vier skulum ecki i Verolld freysta, 'ad voga allt sem diarflegast, illra Gyrnda aliñ

iñ Reyſta, utſlockum ſem ſnarlegaſt, oa ſañañ JEſum Son Guds treyſta, Sealuñi er þarflegaſt.

Eñ Tvo Vers Vidlijka Jñihallds.

HVad ſkal Gotz edur Geingi, Gripir og allſkins Audur, Moalid ſniallt edur Mein;i, þa Maduriñ liggur daudur, Aſtmeñ fara honum allir froa, er hañ þar ſioalfur ſettur i Jord, eñ Sealiñ ſer ſem moa.

Eitt moa ovallt heita, ſem alldrei verdur oa Bil, hoangad er Lids ad leita, ſem Lijkniñ oll er til; Kriwpum ad Footum Koongi þeim, ſem bædi er merkur, mikill og ſterkur, Maria fæddi i Heim.

Hñur Tvo Vers.

Ton, Gief eg mig allañ Guds mijns Raad, etc.

GUd noadi nu hvad geingur tregt, geiſar Roanglætid helldur frekt, oa volltu Hiooli Heiſturiñ er, hnignandi fer, til Falls med ollu ſlijtir ſier.

Oll Maña Huxun Hiarta og Gied, hnijg=

hnijgur til þess ad gyrnast Fied, ymisleg Hegdan org og lioot, eñ ei fiñst Boot, Hefnd mun þvi koma hord oa moot.

Vijsa.

FJrnist Heimur, fœheyrt skiedur, Frelsariñ JEsus geymi oss vel; Hañs hijngadkoma Guds Born gledur, þo græti þar til Sorgar Jel, eñ þa verda uti oll Ovedur: J Hendur Guds eg christna sel.

Hexametrum.

HOllded ofkoatt, veit fyrir fram̃ foatt, hvad falla mun hægra,
Reidir sig þroatt, oa Megn sitt og Moatt, eda Mañordid frægra;
Ostijriloatt, þad ætlar sier hoatt, ad endingu Dægra:
Saa er vid Goatt, þo sioaist ei braatt, sem setur þad lægra.

Hexametrum.

OLLd Odum spillist, Uggleysinu doarlega fyllist.

Slæpa

Glæpa Vegur gylliſt, Gyrnd Holldſiūs margur ad hylliſt.

Um̄ misjafnt Hamingiu-Laun.

Lag, Arid nijtt nu er, etc.

BArna Lund blind fædd, vid Brioost-eñ Moodur kwra, Æſku Stund O-mædd, fyrer aungu kañ ad ſtwra; Eñ þad Mund algiædd, er Mañſis Næattu-ra, ſkamt mun til Skwra.

Eiñ ef kiemſt hier hæatt, og hyggur ſier til Kiæte, er þa ſkiemſt Addræatt, eitt-hvad þad Mañ græte, Hiartad kremſt, hvarf braatt, Helſt er þotte Mæte, allt Efterlæte.

Glyañ reis grœa hart, Gnap þa Stor-mur hryllte, Olldu Geis griūt margt, glæſtum Reida ſpillte, þeſſe eys eñ ſnart, Oñur Rwmed fyllte, og Baatnum billte.

Skier; Ad liær, Skin Sool, ſkijrt ad Morgun Koſte, um̄ adra grær, Eikt Bool, Priu Daggar-Roſte, ſijdañ ſlær Heims-Hiool, hveſtur Guſtar Loſte, med ſeikna Froſt.

Þvi

Þvi er allt i Heim, Ef ſo mætte greina, nærſta vallt þad þeim, þyker viſt er reyna, at Hlidum hallt hvalſt Tveim, Hioled Lucka-Teina, fer Braut ei beina.

Uñ Veralldareñar Flættſkap.

SVo ſem Gler, ſijneſt mier, Sælan haal Veralldar, hvikul hier, hvad lijſt þier? Hvijtt ad ofañ falldar, underber, Ef þu ſier Illſku Brvner kalldar, og Tvale tialldar.

Margañ Hatt, hun þrætt, hoof i Yferlæte, Luckañ kætt, liek datt, litla Stund med Kiæte, Stood vid Gatt, Fliood ſkatt, Fellde hañ vr Sæte, fræ meſtu Mæte.

Alits frijd, fræg blijd, fyrſt hun morgum reyneſt, Heimſkun Lijd, Hæg þijd, hitt þo under meineſt, ſkwngen ſtrijd, ſlægSmijd, ſloottug riett ſo greineſt, brædt burtu leyneſt.

Luckañ haal, Heims Prial, Hollð og Blooded kvata, Flædar Baal, frekt Brial, Fram wr riettum Mvata, þad er Tvàl,

Toal, sviikur Soal, um siider kan ad loa-ta, Soart suma groata.

Vid Leigu-Bool, Laũs Stool, liikest Heimsins Sæla, okyrt Hiool, Ragl, Ro-ol, Reikiar Dupt og Svæla, glislegt Hool, Gabb Tool, giñer Mamons Præ-la, Hvor moa þvi hæla?

Daudleg Mynd, Mañkynd, Molldar Leyreñ veykur, Beyna Grind, bloaseñ Vind, Boola Vatns, og Reikur, hlad-eñ Synd, laus lynd, sem loge skroaf þurr Kveikur, oa Præde Liif leikur.

Hollded biart, ber Skart, bæde Gull og Klæde, eñ þu vart, Oþarst, oadur rot-ed Sæde, verdur snart, veik Art, vesællt Madka Fæde, sem oll endar Giæde.

Volsid hier, vallt er, ef villtu riett ad grunda, Liisid þver, sliott ser Frækteñ oll til Hunda, Kistu Hrer, Kropp ber, kalldañ ut med Skunda, oft iñañ St-undar.

Jllum Sid sioa vid, sañra leita Dar-da; Hoogvært Lid fær Frid, sem sliir til DRottiñs Roada, stunda Grid, Gud

bid

bið, að geyma Sꜳlu Þiꜳða, giœt good-ra Raða.

Heims Osoomi.

Med Lag sem, Arid nijtt nu œ, etc.

HVErsa Happs Tijmar, Hofud-sundlar Kvilla, Glossa Gnaps-Brymar, Giet eg Siooner villa, Svip-añ Straffs stijmar, Stiarna Spꜳ-doom filla; Athœfed illa!

O! að Tꜳr aukof, af Augum jafnañ riñe, Eda Rꜳr i Grof, inde að Hvijlu siñe, Synda sꜳr Upphof, Sꜳlu Ogna miñe, Ef kañast við kiñe.

Agyrnd grꜳ œdde, yfer Fiolleñ hꜳu, Otrw flꜳ flœdde, a Froons Hꜳlsana smꜳu, Priootskañ þrꜳ þrœdde, þvi nœr blinder sꜳu, þar Lœgder lꜳu.

Vitsku Vakt sofnar, vel Alldar Biall-añ klijnger, Drottna Makt dofnar, Dala-Kluckañ hrijnger, stoorre Prakt stof-nar, sꜳ Stimpla-Mꜳlmeñ pijnger, þvi margt að þijnger.

Von er þvi von er, verde Gud ad hefna, Hætta nij nu hier, nærre vill oss stefna, fraa eg sïn stær ser, framar meir ad nefna, Rok Rauna Efna.

Eñ Verolldiñ tildruckid.

VOnd ertu Verolld, med Viela-Brøgdiñ margfolld, þeir faa sialdañ good Giolld, er giefa sig at þijn Holld; Þu ristir einum Spott-Spiolld, og spiear hañ upp i Haa-Volld, Mœta, Flærd og Mein folld, markad er at þiñ Skiolld.

Þeim sem þu ert braad blijd, bijr þar undir Hel-Strijd, hvergi muntu heilsmijd, þo halldiñ værir daafrijd, Vondsku þinar vex Hrijd, vesnandi fer ætijd, saa þitt vaxast svart Nijd, sælañ tel eg þañ Lyd.

Hvorsu faanijt ad Fordilldeñ sie.

Følnar Fold, fyrnest allt og mædest, Hølld er Molld, hvoriu sem þad klædest.

Ull er Rauñ þad sañast vijda, so kul og vollt er Heimsins Blijda, i Spakmæl

mælum lærdra Lijda, leinge þar um̃ rædest, Hollð er Mollð, hvöriu sem þad klæ- dest.

Hugsa eg opt i Hyggiu-Bruñe, af hvoriu Mañ sig stæra kuñe, þo er þad nærst i Nauttuñe, ad nakeñ sierhvör fædist, H. e. M. h. s. þ. k.

Fordillð oll hun flijr ur Huga, Þar Feigdeñ Mañ vill yferbuga, lijted Stackar dockvu duga, þa Daudeñ iñ ad lædest, H. e. M. h. s. þ. k.

Hvad gyllder þo Rijkur rambe, reigest vid og stande at Þambe, eingeñ er svo digur i Drambe, ad Daudeñ nockurn hrædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Þo ad þier skijne Utlendsk Dragteñ, Yferlætes og Virsku Prakteñ, trio þu mier ad mijnkar Makteñ, af Modkunum þa snædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Aðureñ (kan skie) wte er Nootteñ, af þeim tekur ad draga Þrotteñ, kieñir þa bæde Kveisa og Sootteñ, Kvilleñ svar ei grædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Þo

Þo Stundum gaange þeir Stockum bwner, og Stijgvielum sieu Sporar suwner, wt vid Grafar Backans Brwner, bein Leid ollum þrædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Silfur-Por og dijrer Dwkar, danskur Kiooll og Treyiur miwkar, ad Saalunne lijted seinna hiwkar, þa Sorgar-Hitenn glædest. H. e. M. s. þ. k.

Þo hyggenn siert og hæg-lundadur, hafdu Road miin Christenn Madur, hier er so valltur Heimsins Stadur, Hinn sær gott er mædest, Hollð er Mollð, hvoriu sem þad klædest.

Umm Agyrnd og Aura Safn.

Mig angrar margt hvad Manns Athæfed, Hvernig Heime er haattad, þad hefe eg vel sied.

OLdinn oodum spillist, Osid margur hyllist, af riettum Veigi villist, Von þo Hiartad kvillist, Heimur af Hreckium fyllist, hægt mun ecki dylia þad, Mig angrar margt hvad: Synd og Gotzid gyl-

list, so gieti Meñ eignast Fied, hversu Hei mi er hættad þad fæ eg vel sied.

Upphaf allra Klækia, er Agyrnd fast ad rækia, Aura-Safned sækia, sitt fræa hvorium frækia, Løg med Lymsku slækia, Lagsmeñ sina mest hun bad: mig æangrar margt hvad: Ofund og Ofstækia af þvi vagsa ried, hvornig Heime er hættad þad hefe eg vel sied.

Hvar sem ad Hws-Rwm tekur, Heimsku og Blindleik vekur, Blessan i burtu rekur, Bweñ er Skadeñ frekur, Trigd og Hoogværd hrekur, heimtest Fals i þeirra Stad, m. æ. m. h. Illu sæ mun sekur, sem slijku umgingst med. Hvornig Heime er hættad þad hefe eg vel sied.

Hun liet Hrecke driwga, hijngad i Land ed fliwga, Volada kañ ad kwga, Kraft ur Beinum siwga, fagra Mamons Mrwga, margur sijna Blessan kvad, m. æ. m. h. Seims er sofnud Hrwga, Sæleñ logd i Ved. h. H. e. h. þ. h. e. v. s.

Aumt er yfer ad klaga, er þad hvors Mañs Saga, Setning Lands og Laga, lœata Pening naga, Mwtur Maaleñ draga, Meinlaus fellur oft fyrer þad, m. œ. m. h. Vijst um vora Daga, veit eg ad þvilijkt hefur skied. Hvornig Heime er hœttad þad hef eg vel sied.

Flestar Dygder falla, sinst Kiærleikur valla, Sañleik hygg eg halla, hvornar Mañ-Dœad snialla, Trw er fareñ til Fialla, fær nu ecke i Bygdum Stad, m. œ. m. h. Agyrnd nærsta alla, œ añad feller Knied. h. H. e. h. þ. eg vel sied.

Mañon Maktar snaudur, miog er Hialpar traudur, burt er Briœled og Audur, þa Bwkureñ liggur daudur, Leyreñ rootast raudur, Rijkes-Kroppnum utañ ad, m. œ. m. h. Fœst fyrer Fremd og Haudur, skanijtt Molldar-Bed, hvornig Heime er hœttad, þad h. e. v. sied.

Vite Virdar og Kvende, Von er ad Heimureñ ende, sieœ til ad Sœaleñ lende, uñ sijder i Drotteñs Hende, oft þad Efñed kiende, Eiñ sar þessa Vijsu kvad m.

 œ.

o. m. h. Paunkum þar til rende, þvi ber sturlad Gied: Hvernig Heime* er hꝍt-tad, þad hefe eg vel sied.

Oflætunga Lijsing.

Heims af Keim, hygg eg nockud iña, hvad margur helldur mikid af sier, missjafnt þo ad reiniſt hier, þad er Madur þo hañ lꝍti miña.

MArgt bijr stundum mier i Siñi, Meñ þegar ad stollta sie, og volsa mikid i Verolldiñi eñ vita hvorki A nie B, sij-dur þo i Samvitskuñi, sioalfa skyniar þad þeim ber, þomargr halldi mikid af sier, flesta ad einum ber þꝍ Bruñi, er Brialid up-pꝍ fiña, þad er Madur þo hañ lꝍti miña.

Margur blessast Madur ꝍ Landi, af Mykun Guds og Veralldar Aud, hina adra Prautiñ þiꝍdi, sem þverra nꝍdi daglegt Braud, þridie Hoopur þa for-smꝍdi, þeinkti hverki ꝍ Deyd nie Fier, m. h. m. af s. Ad þvi seirna ecki gꝍdi ad Efiñ mundi liña, þ. e. M. þ. h. m.

Þegar

Þegar þeir fara Øls med Ædur, (Yfirmeñ skundum þetta skiér) Skrum ad tala og skiemdar Rædur, Skiemtan þeirra þvilijk er, um̃ Elldsins þeinkia ecki Glædur, sem ogudlegum Hefndir lier, m. h. m. af s. Giærum ad þvi goodir Brædur, Gud mun vitia siña, þ. M. þ. h. s. miña.

Kuñi þier ad mæta Madur, miøg velbwin sier þu han, heidarlega handtieradur, hvorgi sæstu þvilijkañ, hañs er allur Giarda-Gladur, gloondi med Ormaskier, m. h. m. af s. Eiñig sialfur alreimadur, upp med Bondum Tviña, þ. e. M. þo h. l. m.

Bœdum Hondum breitta Handska, Buxur fernar klæddur a, med Knappa Treyu og Kiooliñ Franska, Klæðañ tvui eg hylie sia, siest um̃ Hoalsiñ Silkid Danska, Svardar Heimdals lagdur Der, m. h. m. af s. Med Stijgviel bædi og Spora Spañska speñir ut Koalfa sijña, þ. e. M. þo h. l. m.

Rv-Kragañ med Rembi-Lætid, reyra
þeir uñ siñ digra Hoals, measke sumir
Meñ þess giæti, hañ mundi ecki betur eñ
fricals, og þeim eru halldiñ mestu Mæti,
sem misjafnt kvisa þar og hier, m. h. m.
a. s. Drembiñ rambar i sijnu Sæti, ad
soñu kañ ei hliña, þad er M. þo h. l. m.

Hoarid ofañ a Herdar bustar, hier
med Kampa og Skieggid sijdt, Fis af
Fotum dregur og dustar, med doavænt
Vellti og Hand-Gull nijtt, þeñañ Land-
sins þeinkir Fursta, Pioodiñ hver sem nea-
lœg er, m. h. af s. Slijkañ skilldi eg rei-
kna Rusta, ef reyndi hañ nockur hiña, þ.
e. M. þo h. l. m.

Helldur eñ eigi Hnacka-kiertur, Hon-
dum stijngur Madnnir a, nockud lijka Ræ-
sa spertur, Reyd mea þikia slijkt ad sia,
sa mun þikia ad Skini skiertur, skrumar
uñ frooman Hiorfa-Grier, m. h. m a. s.
Af Orwleika undirfergtur, eda Broge
dum Hoiña, þad er Madur þo h. l. m.

J beadum Vosum glimur Giallðid,
gilltir Hnijfar og Tobaks Doos, þeir æt-
la

la sier muni vera i Valldi, Verolldinn oll og hennar Loos; Sitia i hvitu Silki-Tialldi, Sorg þeim einginn nærre fer, m. h. m. af s. Fyrir Dyrunum stendur Daudinn kalldi, Dreinginn hyggst ad sinna, þ. e. M. þo h. l. minna.

Eg oc nooga upp til Sveita, Aura, seigir hann, þar og þar, Smiorinn Krof og Katla neita, i Kistum Silfur hier og hvar, Uxa, Saudi og Feaka feita, foai Hwskinn þa af mier, m. h. m. af s. Eg þarf ei eftir Loane ad leita, hioa lokum Bwdarslinna; þ. e. M. þ. h. l. m.

Ef orfoatækur ad honum kiemur, Audar-Lundur Vitsku-dijr, sem ætijd sinna Twngu temur, oc Tignar-Hoot og Moalinn skijr, og miklu fleyri Mentir fremur, Mann-Vits goodur Noams unni Skier, m. h. m. af s. Hinn þoa hvergi nidri nemur, ef nockurt Svar skal inna, þ. er M. þ. h. l. m.

Ef spyr þu hann ad einu Ordi, upp ad hressa Giedid þitt, sie þad nockur Saalar

Fordi, Samvitskunn ad auka friſt, þaa er lijkt ſem Skollinn ſkordi, Skilning hanns og Minnis-Kier, m. h. m. af ſ. Hann leitadi ſijſt ad Lijfſins Bordi, umm Leingd Lijfdaga ſinna, þad er M. þ. h. l. m.

Audur enn kannſke wti er Noottinn, innann lijtils Tijma þa, Dauda kiemur ſarrleg Soottinn, Sorgar-Elid þa vid broa, Samvitskunnar þvijngar Þrottinn, þreingir, ſærir, nagar, ſkier, margur h. m. af ſ. Ecki er hægur undann-Flootinn ef Orku bilar ſinna, þ. e. M. þo h. l. m.

Þaa er horfid Stolts og Stoatid, ſturlaſt Sinni og Hiarta-Gied, ſtodar ei þo gieti groatid, Guds ef ecki er Andinn med, þaa vil keyra i Þrauta Moatid, Þiooſurinn gamli Lucifer, m. h. m. af ſ. Villdi hann hafa af Loſtum loatid, umm Leingd Dagana ſinna, þ. er M. þo h. l. m.

Reidi Guds ad ofann ædir, oſtodvanleg, giætum þeſs, Satan klagar, Syndinn hrædir, Samvitſkann er miog ohreſs; Ara Fiollden Elldinn glædir, og uppſperrir Sioonar-

Sioonar-Gler, þvi margur h. m. af sier; Hvort skal flija? hvad þa grædir? Hvor kann Boot ad vinna? þad fer betur þo þ. l. m.

Aftur vil eg mier ansa siaalfur: hinn Aumi hvorgi flijka kann, þo Heimsins leiti umm allar Alfur, aungvann finnur Hiaalpar-Mann, sie hann þa sem Kusi eda Kaalfur, ad kalla ad þann sem Biargir her, margur helld. m. af sier; Ecki er þetta Orda-Gialfur, þad athugi Þioodinn svinna, þad fer betur þo þeir lietu minna.

Eg er sekur i øllu þessu, og ødru fleiru Þusundfallt, enn er þo samt med Hiarta hressu, þvi HErrann JEsus grædde þad allt; Hann keypti mig fraa Kvalanna Pressu, og kostadi þar til siaalfum sier, so halldi eg minna af siaalfum mier; Set eg upp mijna Sigur-Messu, er Satann kann ei vinna, þad fer betur þo þeir laati minna.

Vertu med til hægri Handar, hiartkiærasti JEsu minn, at burtdrifist, illir Andar, ofann i nedsta Bwstad sinn; Svik, er Diøfull samannblandar, setiest hanns i Kver-

 ka

ka Kier, m. h. m. af sier; Einginn mier þaa Eymdin̄ grandar, ef eg þig mœa sin̄a, þad fer betur þo þeir l. m.

Hu Lijtelætis Rooten̄ rietta, af Rokum goodum koomin̄ er, hioa Matthæo vier meigum frietta, Maals-Grein þaa sem stendur hier, i Elefta er tioad þetta, einka-Road þau nijtum vier, m. h. m. a. s. Angri þwngu af vill lietta, ef þeim giorum sin̄a, þ. f. h. þo þ. l. m.

J Guds Nafni allir saman̄, ad oss giætum fyrr og sijd, hier er ecki aa Gaangi Gaman̄, gooda nussum ecki Tijd, en̄ hosum̄ JEsum fyrir framan̄, Freisting þa ad Hondum ber, m. h. m. a. s. Sig venie hver aa Tryg̃ir tamaan̄, Taal-laust honum sin̄a; þ. f. b. þo þ. l. m.

Eg fraatek alla froma Sveina, Fool-kid Gott og Heidurs Men̄, sem ottast Gud og elska han̄s hreina, Ordid, Trw og Sanleiken̄, veri han̄ þeirra Vernd alleina, og volldugt Skiool i Rauna Hver, þeir munu hallda min̄a af sier; Til

hin̄a

hiña añara Maña eg meina, sem misjafnliga sig kiña, þ. f. b. þ. l. m.

B:d eg Giæda þijdar Pioodir, þyckiast ecki Kvædi vid, helldur villdi Heidurs Broodir, hlijda froodum Rauda-Sid, Vitsku-hoskir, gladir goodir, gleimi Slæmu; Tijmiñ þver; Margur helldur mikid af sier; Forum dijrar Fridar Sloodir, eñ fordunst Giørdir hiña, sem lærdu offeint ad laata nockud miña.

Flærdar Seña.

Ton, ad ydka Gott med Æru, etc.

AMMars Eyrende Rekur, Ulfur, og laungum sañast þad, læst margur Lofsords frekur, litt verdur wr þa herdt er ad; Medañ slær, Ord vid Eyra, er þier kiær, Vinur ad heyra, siertu fiær, So er þad ecke meira.

Slijkt er Hygginde hallden, Hofdingskapur og Menten prwd, Verollden Falsi fallden, foodrar siñ Kiool med Skolla-Hwd, lærd er oa, Limsku-Veglur, leynt sier hioa, sañ þær Reglur, sem Køttur sia, er kreppir ad hvassar Reglur.

Oft er fagurt i Eyra, Alþijdu Lof af Hræsne veitt, hinum er at þad heyra, Heimur þiker sem Koalfskinn eitt; I Angunn greid, hlæa og hlacka, hroosa mun leid, bidia og þacka, biven er Sneid, ta snwa þeir vid þier Hnacka.

Heimskur er sar sem helldur, hvors Manns Loford sem fullgiördt sie, Einfalldur oft þess gielldur, Allvoru meinar þad hinum er Spie, Trigda Giolld, Toals med Korne, temprast kolld, neina vid sporne, Vinur i Kvolld, enn vielar þig strax ad Morgne.

Heimurenn Hreckia fulle, Handverk þetta mest brwkar nu, ad fegra Eyr med Gulle, wtgeingur honum Myntenn sw, Orda Glens ei þarf kaupa, aller liens med þad hlaupa, Kossa Flens, Kallsa Liwga og Raupa.

Sva hefur best ur Bytum, sem hwed gitur ad sijnu einn. Friaals af Limskunar Lijtum, lifer og deyr so Hiarta hreinn: Trigd-

Trigdum vijst Vel nu farga, Verolld snijst, hvor maa biarga? Raad er sijst ad reida sig uppaa marga.

Alldarhattur med Stuttre Utskijringu.

I.

Ifur aa Tijdum, var Tijdska hiaa Lijdum, so Tryggorder kiendu, fraa Barndoome blijdum, med Fremdarhag frijdum, ad Frægdum sier vendu, Af Streingboga strijdum, J (1) Haars Elldar Hrijdum, þeir Herskeiten̄ sendu, eda aa Mar vijdum, Skiervallar (2) Skijdum, til Skiemtunar rendu.

Notæ:

1. HAR Odin̄; Han̄s ELLDur Sverd; Þess Elldar Hrijdir, Bardagar. (2) SKER-VOLLur Sioor; þess Vallar SKijd Skip.

2. Man̄doomur munde, þar Sveinar aa Sunde, sooktust af Afle, Ein̄ sat i Lunde, hiaa litfogru Sprunde, og lek sier ad Tafle: Hin̄ þar vid unde, sem hraatt Knottur hrunde, eda Handsaxa (1) Kafle, Lof þeim ad dunde, sem Frægd bar

bar af Funde, med (2) Fann-deigul-Skafle.

1. KAFli, þad um̃ var halldid Hondin̄i, (2) Deiguss eda DJJGull er Elid-Pañs, Dijgulsins eda Deiglun̄ar FANN-SKAFL er Gullid.

3 (1) Verfoakum vondum, med Bif-roknum (2) Brondum, þeir bægdu froa Loade; Byr saung i Bondum, oa (3) Brimvallar Grondum, þa beyttu vid Groade, Geir runde i Rondum, þar rijk Þiood i Londum, (4) Rijta Jel hoade; Gnoit var i Hondum, gieck Lid af Stron-dum, med Gloo-Kraka Soade.

1. VER, Veidistada; Item. Sioor, hañs Fœkar Skip. (2) BJF, Vatn eda Sioor; BRANDar bif-rokner, Arar. 3. BRJM-VALLar GRANDar, Bilgiur, Sioor. 4. RJJTar, Skilldir.

4 Y (1) bendum skutu, eñ Almdroo-ser (2) þutu, i Andfare þuñu; Bur-Steingur brutu, eñ hoatt Skillder hru-tu, þar Herfoakar ruñu; Benfossar flutu, Eñ loagt hiner lutu, sem lijrt ver-jast kuñu: Sœmdar Raad hlutu, og sijns Afla nutu, þeir Sigureñ uñu.

1. Y, Boga. 2. AJMur, Bogi; Han̄s DROOsir, Orvar.

5. Arme hvertveggium, at Lidshandar Leggium, þeir (1) Lios-Mundar hreifa: Gladt skein at Seggium, (2) mz Geym-folldar-neggium, so (3) Gramsrun̄ar leyfa: Dijgul-farms Dreggium, at (4) Valborgar Veggium, þvi villdu Men̄ dreifa, i (5) Angantyrs Hreggium, Unda-teins Eggium, Otrauder veifa.

1. MUND Hond, hen̄ar LJOS, Fijngur-Gull. 2. NEGG, Hiarta, Folldar-negg, Stein̄, Geym-nega Folldar, Gimstein̄. 3. GRAMS-RUNNJ, eda Runi, Hyrdmadur. 4. VAL-BORG er Hond, hen̄ar Veggir, Fijngurnir, at hveria Men̄ villdu dreifa Dijgul-Farms Dreggium, eda Gullinu. 5. ANGANTJR, Odins Heiti, vegna miwklætrar Pioonustu er han̄ veitti Konu sin̄i Friggs Han̄s, Hregg, Bardagar.

6. Ofæmder bidu, þeir Ofrijke lidu, og ecke sijn hefndu; Diarfer fram̄ ridu, i (1) Dyn Skoglar Hvidu, og Dreingskapen̄ efndu: (2) Trollmarer Skrijdu, ad (3) Unda-fygls Idu, þa Oddaþijng stefndu;

stefndu; lijtt fyrer kvidu, Nie Saar þo þeim svidu, til Sorgmaala nefndu.

1. DJN, Dunur, SKAUGul, Valkyria, heñar HVJda, Bardagi. 2. TRJOLL: Marir, Vargar, MAR, Hestur. 3. UNDA: Sylgur Blood. Skaldid seigir, ad Vargarnir hafi sookt i Bloodsoffa Jduna, hvar Bardagiñ var aittur.

7. Spakvitrir spaadu, þeir giorla margs gaadu, og gloggskygner vaaru, klænt nidur kliaadu, þa Kijfþrætur haadu, wr Kappmaalum skaaru, Tryggva sig tiaadu, eñ Taaled forsmaadu, þvi triwtt Hiarta baaru: meir geafu en þaadu, og þvi vijda naadu, Þioodrætne klaaru.

8. Jsland maa saña, þad aatte Vol Maña, þa allt stood i Blooma; Glæsookn (1) Hraña, til rijkra Kongs Naña, vel reynder ad Sooma, (2) Ymu Leiks Añna, þeir (3) Ym þordu kaña, sem (4) Ycke forn rooma, (5) Jl-Þorns og Taña, Ox Ædre Vargaña, þar eiñ beitte Skiooma.

1. GLÆR Hrafiar, Sioor. 2. Yma, Bardægi. 3. YM, Hliood, Gnij. Þad er, þeir

þeir gomlu Meñ þordu ad kaña, edur heyra V-pna-Brak er skiedi i Bardagans Añrijki. 4. H:R-Ki, eru Kvædi. 5. ILÞORN, K ær. Skaaldid seigir: Þegar eiñ beitti Skioema, i Bardaganum, Or Edi Klooña og Taf.a Vargaña, sem Væntu sier Braadar.

9. Þeir baaru Hiaalma, og miog drifna Maalma, (1) Mardallar Graate, (2) Briooft Fleinar taalma, i (3) Saar Ellda Psalma, fraṁ sooktu med Gro e, Spor (4) Mistar Skaalma, og Spjor Flugur taalma, næm Spreitinga Staate, (5) Valjardir jaalma, vid upporegna Alma, so allt var a Biaate.

1. MARDAUUL kallast Freya, heñar GRAATur Gull. 2. FLEInar, allslags Skot-Vopn. 3. SAAR-ELLDur, Sverd, þess Psalmur Bardagiñ. 4. MIST, Valkyria, heñar SKAALMA-SPOR, Saariñ, hver ed aasamt Spior-Flugunum, Skot-Vopnum, voru næm og vidkvæm Spreitingia-Staate. 5. VALJARDIR, Hondurnar aa hverium Valuriñ sat, JALMA, hristust, med nockurskonar Þit.

10. Land Logum vordu, þeir vitug Raad giordu, so Vandræden bættu, fyrr

Freisi

Frelse kjordu, eñ (1) Fofnes Skrid-Jordu, þo fleirst Kostar ættu, Giede þa hordu, var hootad einordu, med Hug-prijde mættu: Mañdad ei spordu, vid nyta Seims Niordu, ef nærre laa Hættu.

1. FOFnis SKJD-JORD, Gull.

11. Nu er Olld sinweñ, oa adra Leid bwweñ, þar yfer maa klaga; Frækle-kur lweñ, af Lande burtflw'en, þvi lijda Meñ Baga, Rokfemdeñ rweñ, sieſt rijr Vi-na Trwen, og rekeñ wr Haga: Agyrnd framknweñ, eñ grær Lastagrweñ, flest geingur aflaga.

12. Unzdoomsins Ædе, þo oadur fyrr stæde, til Afreka haarra, Loste, Sioalf-ræde, Lete, Svefn bæde, þad lijtst þeim nu skarra, Vits kulnar Sæde, oa (1) Vind Hirjar Svæde, þvi velldur Gied þraarra, ad lesa good Fræde, og læra Sidgiæde, er kunderne faarra.

1. Þad er, i Huganum.

13. Dug lægér (1) Beima, sem falld-bweñ (2) seima, vid Fleteñ sier hallda: (3)

(3) Beite-Lung Geyma, er bañad að ſveima, uñ (4) Blœroſtu kallda; Meñ mœ nu dreyma, til (5) Sorva Blik-Seima, eñ ſioalfer þo vallda: Huaprwd-er heima, þeir Hardſeinge gleyma, við (6) Hlackar-Rof-Tiallda.

1. BEImur, Karlmaður. 2. FEIMA, ofrañſœriñ Kveñmaður. 3. Lungur er Heſtur, GEIMUR, Sioor, BEITILUNgur GEIma, Skip, hveriu beitt verdur til og frœ uñ Sioo-iñ. 4. BLARÖST Sioor. 5. SORVAR þijðir hier, Fiollda, BLIK-SEIMUR, glan-ſandi Andœfi. 6. Hlock, Valkyria, hẽñar TI-ALLDA-ROF, Strijð, i hvöriu Briniur ſlitna.

14. Nockrer ef þrœða, uñ Faks Nœ-ker Flœða, til Fœmdar Hags Boota-Freſtſkullder fœda, þvi Fe lijted grœda, mœ (1) Fordilldeñ lioota; Raupyrdeñ rœda, þoo rijr ſie Aſtœda, þvi Reynſlañ vill þrioota; Ny Breytne Klœda, eñ klena Sidgiœda, þeir Keñingu hlioota.

15. So þverra Liſter, þvi mœg eru miſter, þeir Menternar auke; Meñ ſitia twiſter og bragdhnijgner biſter, i Bw-ſorgar Hnauke; Allt eins og Kviſter, af Hret-

Hretvidre hrífter, og Hroa-vidar Lauke; Margur þvi gifter, þær Vesælldar Vift-er, þo Vijlmodur krauke.

16. Koſter ſiaaſt farner, þar (1) Foolk-naarungarnir, þeim framandi Hlijda; Owks Brædur ſvarnir, og Glismæala giarnir, ſo gioraſt nu vijda; (2) Feniu Dragkvarnir, i Femwtu Sparnir, um̄ Farpegin̄ ſkrijda; Jn̄lendir barnir, þo eingar ſoa Varnir, þeir Ofrijki lijda.

1. FOLKNAARUNGar, þad eru Hof-dingiar ſem eiga ad næra og fooſtra Foolkid og hina undirgieſnu. Þeir ſeigir Skæaldid, ordnir ſieu. 2. FENJU DRAG-QVARNJR, þad er ægiarnir, dragandi ſaman̄ hvad ſiemætt er, eins og Qvernin̄ Grotti, er þær Syſtur Fen-ia og Menia droogu.

17. Atburdir þriioota, til Hrauſtlyndis Hoota, i Hugmoode Sveina, Skwt-yrdum ſkioota, og Roogs Mæalum roota, þad Rokſemder meina, Hrakſpœarnar hriioota, þeir hvor ødrum bloota, en̄ hin̄ grijpur Steina, Fiorlauſnar Foota, þa fyſer ad nioota, ef framar ſkal reyna.

18. Raupareñ telur, þær Vijgs allar Velur, sem veit hañ sier granda, oa Ordum Hrafn elur, sem graud-sollteñ gelur, vid Gny þrumu Randa, Hræd-slañ þa kvelur, ef Kocks Hnijfa-Grielur, þeim koma til Handa, i nærstu hlioop Felur, sem Rost flye Selur, og nidre hiellt Anda.

19. Mañkosta Lægder, Eñ Lastaña Rægder, i Landenu spretta, wt geingu Frægder, þar iñkomu Slægder, og At-hafner Pretta: Roaskylder, Mægder, med Roog eru rægder, so reynst hefur þetta: Litlar foast Hægder, eñ þad være Vægder, ef þvi villde lietta.

20. Horfest til Baga, þar Yfirmeñ Aga, þeim Ohlijdnu spara: Mwturnar draga, sier Lidsiñe Laga, þo leynt eige fa-ra, Agyrndeñ raga, kañ allt eins ad klaga, og eirnig forsvara; til og fra sla-ga, Tœlbrogdum haga, þvi tak þu þier Vara.

21. Hver villdi greina, þad allt Esni Meina,

Meina, sem aafalla naadi? hlioodt margir kveina, þvi hioa sier þo leyna, sem Hugbodid tiaadi. (1) Innbwa Steina, skal Braut snwa beina, i Byr-Hvedru-Graadi, Sundferiann seina þaa aatti Grer eina, ad Od-stodvar Laadi.

1. INNBUUA STEINA, (Dvergann) SUNDFERiann, (Skaaldskapurinn, skal snwa beina Braut), i BIR GRAADI HVEDRU (Trøllkonu, Huganum), ad LAADI OD-STODVAR, (þvi Odurinn skal nema Stadar, ad Þagnar Laadi.

22. Margt mætti henda, saa vill Hug til venda, og vidkannast nædi, Efni Boag-enda, sem oss giorir benda, og aflar nu Mædi; Alldarhaatt kenda, i Sijn margra senda, maa seigia Vandrædi; Flest lek-ur Enda, eg læt þar vid lenda, og lykta so Kvædi.

Vijsa.

Mundu þig Madur i Mundo,
Mundus Svik bijr undir,
Mundu ad siaa vid Mundo,
Þvi Mundus prettar stundum.

Mandu þig fyrer Mundo,
Mundus er Hrecka Lundur;
Mundu ad komast fraa Mundo,
Mundus aa Drottiñs Fundi.

ÞRIDIE FLOCKUR,
Iñihelldur Lucku-Ósk, Utfarar Miñingar, og añad smaaveigis Lucku-Ósk og Heilræde.

Til Hr. Sigurdar Jonssonar, Nijordens Logmañs Suñañ og Austañ aa Íslande.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hliode, etc.

Almaattugur Gud þijn giæte, og giefe þier Heilags Anda Raad, I Doomara so þu sitier Sæte, med Sæmd og Æru, Prijs og Daad, um fyrer ollum aavallt bæte, Urlausn þijn og heilnæm Raad.

Þeir undañfornu allar bende, efter þeim sem lifa nu, Meñ kañ alla Mañlegt henda, med þvi vijs er Reglañ su, vid Daudans Punct mun Loksens lenda, lijka hiñ sem eg og þu.

O miñ Brooder! ad þvi giættu, Otta

DRottens̄ haldt þier vid, diarflega alld-
rei ad Heimen̄ hættu, helldur han̄ sijnum
gamla Sid, vijst þad aller vita mættu,
han̄ vellteſt ſkiott ꝏ ymſa Hlid.

Hafdu Gud i Huga og Min̄e, hafdu
Gud fyrer Augum þier, burxadu um̄ Gud
i hverin Sin̄e, heyrer Gud og til þijn
ſier, virdtu Gud i Valldſtiorn þin̄e, og
vittu ad han̄ þin̄ HErra er.

Erfi-Liood,

Er Skalldid kvad eptir ſijna Ungu Doot-
tur Steinun̄i.

Ton, Giæſku Guds vier prijſum, etc.

SAElar þær Saalir eru, ſem hier nu
ſkiliaſt vid, fra Holldſins Hrygdar
Veru, og Heimſins Golldum Sid, hvij-
laſt i Himna Frid, þar ſem med ſætum
Hlioodum, ſijngur Lof Drottni goodum,
loſſamlegt Eingla Lid.

Tign Sælu Sæmd og Sooma, Saa-
ler Guds Barna faa, ſem lioosar Sti-
ornur liooma, Lambſins Stooli hia, aa-
vallt ei an̄ad ſiaa, med hvijtum Skrwda
ſkrijdd-

skrijddar, Skarti Riettlætis prijddar, Sorg allri sviptar frá.

Einglan̄a Hyrdin̄ hreina, heidrar Gud Noott sem Dag, Saalernar sijngia og greina, Sanctus med fegursta Lag, J lijstugum Lijfsins Hag, Hollded sig medan̄ hvijler, Hen̄e Guds Myskun skijler, sier ongvan̄ Sorgar Plag.

J þen̄an̄ Flocken̄ frooma, flutt varstu Barn Kind mijn, Himneskum hafen̄ Sooma, hvijlest nu Saalen̄ þijn, Liooma þar skiært og skijn, J Fadme JEsu frijdum, frelsud aa ollum Tijdum, Dijrden̄ siv alldrei dvijn.

Nu er hier aptur gollded, Angred sem barstu mest, þegar þitt hvaadest Hollded, hvatt þu stunder og grietst, Giefen̄ er Gleden̄ best, hafen̄ vor Hrigd og Moode, hreinsud med JEsu Bloode, Synd eingen̄ aa hier siest.

Unun var Augum mijnum, aavallt ad lijta aa þig, med Ungdooms Astum þijnum, æ tijd þu gladder mig, Riett

Yndes elskuleg, audsveip af Hiarta blijdug, J hordum Soottum lijdug, þad jafnañ synde sig.

Næm, Skynsøm, liwf i Lynde, Lijfs medañ varstu hier., Epterlæte og Ynde, ætijd hafde eg af þier, J Miñe muntu mier, þvi mun eg þig med Taarum, þreia af Huga saarum, heim til þess hiedañ fer.

Mijn Glede er sw eina, Andlaat þitt huxa eg oa, þu hafder Maaled hreina, hier med Vit alls ad gaa, skamt til þess Lijf leid froa, breidder wt Hendur bøadar, badst þig til JEsu Naadar, kvadst vilia koma þa.

Stutta Stund stood i Hæfe, sturladest Hierviisteñ, haalft Fioorda Ar alls var Æfe, eige þo fullkomen, skiott soa eg Skilnad þiñ, Geymer Saal þijna sætur, signadur DRotteñ mætur, fyrer JEsum Soneñ siñ.

Hvijlest nu Holldeð unga, af Harme og Sorgum mædt, svipt øllum Sottar

þwn-

Þwnga, so er þier nu Ohætt, Dotter mijn! Vel er bætt, frials vid Synd, Faar og Dauda, fyrer JEsu Blooded rauda, Sefur i DRottne sætt.

Burtfarar Miñing.

Þess Saal. Herra Arna Odds sonar, Løgmañs, ur þessum Eymdar-Dal i Himnarijkis Giedi, i Fliijtir uppset 1665.

Ton, Dagur i Austri øllum, rc.

O Hvad aumlig Urrædi, er þetta veika Lijf, fallvallt og fæanijtt bædi, fullt med Sorg, Eymd og Kijf, i Vijli, Von og Kvijda, veiklast hier mañlegt Hold, Efiñ so loks maa lijda, Lijkamiñ verdur ad Molld.

Daudiñ er dapurlegur, sem David og Johañ tier, allur eins Veralldar Vegur, vijst þvi ad Efen þver, hañ ganga Herrar, Sveinar, Hofdingiar, Almugeñ, Kviñur sem Mejar klienar, Kongar og Under-Meñ.

Þo verde þañ Veigeñ þraungva, vijkia Guds Borneñ trw, þau hrædast Hættu

tu aungva, Huggun þeirra er ſu: Helìar Brodd braut og eydde, Beiſkleik øllum Daudans, JEſus, og Lijd ſiñ leidde, til Lijfſens wr Vallde hañs.

Hverke þarf Hel nie Dauda, hrædaſt riett-trwud Ønd, kieñer ei Kvala, nie Nauda; komeñ i DRottens Hond; Sæng er good greidt til bweñ, Grofeñ med Jordu ſkyld, Lijkameñ þreyttur og lweñ, legſt þar i Miwka Hvijld.

Þeſs vegna i Gude gladur, gieck til ſijns Hvijldar-Rañs, ARNE ODDS SON Løgmadur, Auſtañ og Suñañ Lands, Holld hañs ſætlega ſefur, i ſællrar Uppriſu Von, frelſud Saal Fognud hefur, i Frid hioa Lambſens Troon.

Sælañ mòa hañ þvi ſaña, J Sæluñar Reynſlu þar, aa Lande lifande Maña, J Liſting Guds Aſyndar, J Abrahams Skaute ſkiæru, Skijnande Fegurdar Glans, J himneſkum Heidre og Æru, J Hond milldre Skaparans.

Hañ

Hañ hefur reñt og ruñed, riett vel med allre Dꝏd, Himna-Rijke œuñed, Ef-laust fyrer JEsu Road, yfer þvi fagna eigum, af Ast og Trw til Saňs, samt þo hier sakna meigum, Sællrar Uñgeingne haňs.

Heims af Erfide mæddur, Alldursins þwnga med, HERRA ARRE Giof giæddur, Guds Rijke stunda ried; Ar Þriu og Siotiju iñum, Æfeñ haňs var þvi nær: (mællti lijkt morgum Siñum, vid Mosen Drotteñ kiær).

Liwfur vid Logmaňs Dæme, lifde hier Digda kloar, med Heidre og Hefda Ræme, heil Tvo og þriatije Ar, sialfur sig þar froa sagde, i sijnum Alldurdoom, Ehrlega so af þad lagde; ad allra Lands Maña Room.

Hafe nockur moätt heita, Hofdinge um þetta Land (ef villdum ad þvi leita) epter Herra GUDBRAND, ad Hoog værd og Hiarta Trigdum, honum ei fremre siest, Hugprijde Dꝏd og Digdum, DRotteňs Otta þo mest.

Þegar fraa Æsku-Arum, Ord Drottenns stunda vann, med Sæmd og Sooma klaarum, synde Avoxt goodann, Bookleg-ar Lister lærde, (Lofs verd su Mentenn er) med Jdne þær allvel lærde, Utann-Lands bæde og hier.

Med Gegnd og goodre Stille, Gieck þad Fremdar Upphaf, Haalærdra Manna Hylle, honum þvi DRottenn gaf, allt framm til Elle Tijdar, allt var miog Hofdinglegt; Hier umm Land og viist vijdar, vard kunn hanns Æra og Spekt.

Sannleikans giarnann gaade, med Gudræknes hreinum Sid, stodugur standa naade, stadfast Riettdæme vid, Hool, Miwtur, Hræsni, Smiadur, hverke þaade nie gaf, Herra Hofdings-Lundadur, hellst bar þvi morgum af.

Hann var Heimiles-Monnum, Hoogvær og stilltur mest, Goodgiarn nærsta Naagronnum, Naudstoddum reyndest best, Ættrækenn, Olmususamur, Aumum sem þurftu vid, Giestrisenn, Fremdar framur, Fraatækum synde Lid.

Hofdingleg Ute og Iñe, Athofn og Skick hans var, med Lijst og liwfu Siñe; Læangt þo af aullum bar, Giedhrein Gudhrædslañ saña, greina þar Satt uñ mar, hvad Alit mœatte Maña, Merkia, reyna og siaa.

Friaadag hvern fasta noade, Fostuñar alla Tijd, Lijkamañ þar med þioade; Pad var hañs Venia frijd, med Bæn og graatnu Giede, Guds Sonar Pijnu og Deyd, uñ þeinkia og ydka riede, allt uñ þess Dagsens Skeid.

Fiñta Friaadag eg nefne, Fostuñar so til bar, samt hañs Idkunar Efne, og aadur firre var, I Kyrkiu ad Vanda vænum, veik uñ Dags-Verdar Stund, med Blessun, Lofgiord og Bænum, af blijdre Altar-Lund.

Liwfur ad lidnum Deige, til Laugar gaanga ried, ad giordre Bæn, sem eg seige, Sællre Uñþeiking med; Hvar hañ so Stundu sijdar, Sofnadur i Gude fañst,

Hiervistar Termin Tijdar, Taled ei leingur vañst.

Sett hafde sijnar Hendur, sier fyrer Andlit þa, Grunlaus þvi Grǽta stendur, giorla þad skilia maa, ad med Bǽnagiord blijdre, burt er Sofnadur Sǽtt, Daudans Angurs Ogn strijdre, aungre. þvi hefur mǽtt.

Laugadur Lambsens Bloode, Laug Helgrar Skijrnar i, af Synd Swt Sorg og Moode, sañlega klaar og frij, J varmre Vatns-Laug eirnre, vard wr Heims Tǽara-Dal, Snioo hvijtur leiddur hreirne i hiinneskañ Dijrdar-Sal.

Miked, þad maa eg seigia, miste vor noalǽg Sveit, marger þess vegna þreia, þeñañ um Bigdar Reit, flestir hins sama sakna, Suñañ (þad veit eg Lands,) Kiñur, Brǽar, Regne rakna, rǽdt þa verdur til hañs.

Hugge hañs Heidurs Kvíñu, Heilagur Ande best, og Borneñ Sǽmdar svíñu, Sorgandi epter mest, Motteñ Bol

allra

allra bæte; Bid eg lijka um̃ þad. J Guds Otta sierhvør giæte, Giørningum HErrans ad.

Island! þier ætlar ad hnigna, eru þar Merke til, Mañdigd og Dugur vill digna, Dofna þvi Lagaña Skil, Gud giefe ad þu nu þecker (þad Ósk er Hiarta mijns,) firr eñ Hefnd hærri hneckir, hvad heyrir til Fridar þijns!

Oss gief Gud af ad þreiá, allar Hørmungar nu, sijdan sofna og deya, sætlega i riettri Trw, so hver fagnandi fiñi, Frændur og Vini i gien, hiaa hægri Hendi þiñi, HErra JEsus, Amen.

Burtfarar Miñing

Biørns Gisla sonar. Kvedin̄ 1656

GIsla SOn er BJorn burt, beint þad hef eg sañspurt, hañ var Huggladur, heidarlegur Madur, eftirstendur eiñ hañs, audur Samastadur.

Sakna þar Meñ Mañs, er marga þeckti Dygd hañs, Gudhrædslu hijra, Hreinlyndid skijra, Lijtilæti, liwft Gied, Lofi mega þad stijra.

J Dooms þegar, sat Sesß, sierdeilis eg giet þesß, Riettvijseñ villdi, vidgaangast skilldi, Frid, Sæatt og Sañleik, setti i ædsta Gilldi.

Gud giæfi Mañmargt (mæli eg nu ei oþarft,) hier lijktust honum, af Heims Alldar Sonum, geingi þa Gagn vort, ad goodum Osk a Vonum.

Gudhræddra Vin var, vitra Maña Prijs bar, i Samfunda-Sæti, sijndi mest Algiæti, hugliwsur, hoogver, med heidarligre Kiæti.

Seigi eg samt þad, saknar Mañs wr hañs Stad, oft i Hug hyrdi, hiaa mier siaalfum, virdi, hver vár honum helldri, hver i Borgar-Fyrdi?

Sesur hañ sæll nu, Saaliñ er hiaa Jesu, kiær Born og Kviña, Kroß eftir fiña, gledie þau Guds Naad, so Graati meigi liña.

O hvad mijn Ond þreir, þaa eiñ Gudhræddur burt deyr, feigiñ med færi, ef

Frel-

Frelsis Tijminñ væri; Leys mig þa þier lijka, liwfi JEsu kiæri!

Eftir sama Mañ þessi Vijsa.

AFsgeinginñ Lids liwfi, Lundhægur, Nafnfrægur, Giestrikiñ, Hughraustur, heilrædur, giarn Dæda, Mañvalid, Sidsviñur, Sæmd hladiñ, jafngladur, Gudrækiñ, Pel-þijdur, Polgoodur, uñ lioodast.

Eñ oñur Vijsa, eftir sama Mañ.

AFlfrægur, heil Hugi, hijr gladur, skijr Madur, Væng DRottiñs, Faangsluttur, Fridsælu Guds hælir, hier Miñing kiær kieñist, Kurt varir, burtfarins, Nafn lifir, Stofn Stefia, Stad þessa ad hressir.

J Samsæti Kvedid.

Ton, O DRottiñ Allsvalldandi, etc.

VErum i Gudi gladir, gofguin þañ sem veitir oss, eins og Asthugull Fadir, Eftirlætis fullmargt Hnoss; Börnuñ sijn, blijdur i Lyndi, Böli og Pijn burt vill hrindi, eñ Vist og Vijn, verdi oss ad Yndi.

Lijkamans Lijst hann sedur, lijdum vier ei Hwngurs Neyd, Sealina Gud vor gledur, giefandi bædi Vijn og Brand, slijka Raad, þrautt vier þiggium, þvi er Road, ad oss hyggium, drijum Dead, Drottinn alldrei styggium.

Hooflig sie Holldsins Kiæti, hurum til, ad fallvallt er, allt Heimsins Eftirlæti, erum og siealfir daudleigir, heppinn þann hellst maa jeata, hitta kann, riettann Meata Audnu-Bann, ei þarf sijdar greata.

Medtokum med Packlæti, mildar Gar-fur Veitarans, fælum ei fraa Samsæti, Fridinn burt og Eingla-Krans, sitium hier, so sem Brædur, Satan er driwgum skiædur, hofum vier, heilog Verk og Rædur.

Einginn skal annann kiæla, og auka þar med Parlament, Brædurnar ad Bak-mæla, bannad er oss þetta tvent: Skiem-tun noog, er hier onnur, enn illum Roog, nwa unn Tonur, hollra Ploog, helld eg ad hefia Konnur.

Jdkun

Jdkun andlegra Kvæda, er Samdryckiu Skiemtan best, einginn skal annann hæda, enn þo siꝏaum nockurn Brest: Jiffsins Cham, Vid Fodur sinn Noa, swo legt Noam, skilldi off ooa, Kieskni og Klꝏam, kann vijst Heillum soa.

Øl-Erindi ad Skilnadi Kvedinn.

Nu er eg gladur ꝏ goodri Stund, sem ꝏ mier sier, Gudi sie Lof fyrir þennann Fund, og vel sie þeim sem veitti mier.

Vitiad hef eg ꝏ Vina-Moot, sem nu ꝏ sier, reynt af morgum hijrleg Hoot, vel sie þeim sem veitti mier.

Þo Mungꝏts Ord sieu morg og smꝏ, sem opt vid ber, til Lasta ecki leggia mꝏ, þvi velldur sꝏ sem veitti mier.

Yndi er ad sitia Øls vid Pel og Gamna sier, enn fallegt er ad fara vel, þo ꝏr sie sꝏ sem ꝏskeinker.

Gott er ad hafa goodann Sid, sem betur fer alldrei skartar Ohoofid, og er sꝏ sæll, sem gꝏir ad sier.

Gott er ad hætta hverium Leik, þaa hærst framser: Nu skal hafa sig sa Kreik; Vel sie þeim sem veitti mier.

Leirkalls Vijsur.

Skildir erum vid Skiegg-Karl tveir, skamt mun Ætt ad velia, ockar beggia er Efni Leir, ei þarf leingra ad telia.

Vid hofum þad af ockar Ætt, Efniid slijkt eg þecki, badum er vid Broti hætt Villtur þolum ecki.

Þad er anad Ættar-moot, ad ockar Hætti riettum, vid hofum badir valltan Foot, veit ei nær vid dettum.

Illa Vijnsins athuga vond, erum vid þess a milli, og þurfum badir hentuga Hond, so hvorugur sijnu spilli.

Eirn eg Mismun ockar fan, ef Afoll nockur skierda, eg a Von en alldrei han, aftur heill ad verda.

Paraphrasis Metrica

Biskupsins Saal. J. P. S. Widalins.

Non est in vasti tota farragine mundi
Res mihi tam similis qvam meus urceolus,

De

De luto terræ finxit mihi membra Creator,
Materiemqve meo terra dat urceolo
Communem loqvitur gentem inconstantia, nam pes
Alterutri neuter certior esse solet:
Nos finxit vino lechytos natura caducos
Auxiliatricem posoit uterqve manum.
Dividimur tamen hoc; Vitium si traximus ambo,
Ipse mihi, nunqvam redditur ille sibi.

Innhalld

Jñihalld þessa Bæklings.

Fyrrsti Parturiñ,

Jñihelldur Psalma og Kvædi af Heilagri Ritning.

Aňar Parturiñ,

Jñihelldur nockra Gudrækilega og andlika Psalma.

Þridie Parturiñ,

Jñihelldur ymislega Kvedlinga til Gudræknis Jdkuna og Sid boota.

REGISTUR.

Yfir Psalma, Kvædi og Wijsur.

sem finast i þessu Kveri.

A.

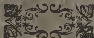
Gisla

H.

JEsus

O.

P.

Saungva sidugt Meingi,
Svo fære til Æru
Gudi, laati Giedid
Góodsamt filgia Hlioodum.
Mitiur Ordiñ iñi,
Edli Roomur Hliooniñ,
Hiartad helgra suerti,
Haaleitt Efnid Maala.

